Zorlu Hedef - Kader Mızrağı Özgün adı: *Moving Target*

l^urcu

Yazan Christina Diaz Gonzalez

Copyright © 2015 by Christina Diaz Gonzalez

Türkiye yayın haklan:

Doğan ve Egmont Yaymcılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Adres: 19 Mayıs Cad. Golden Plaza No: 3 Kat: 10 Şişli Tel: (0212) 373 77 00

www.de.com.tr

1. Baskı: İstanbul, 2016 ISBN: 978-605-09-3368-0 Sertifika no: 11940

Çeviri: Deniz Başkaya Yayına hazırlayan: Ahu Ayan Grafik uygulama: Havva Alp

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kâğıt San.' Adres: Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62/C Güneşli-Bağcılar Tel: (0212) 515 49 47 Sertifika no: 11965

-BİR-

Bir tür uyarı olması gerekirdi. Göğü delen uğursuz bir kuş ötüşü ya da uzaklardan gelen bir hayvan uluması. Hiç olmazsa o gün hava kapalı da olabilirdi. Daha da iyisi, olaylar St. Peter Meydanı yakınlarında ürkütücü, dolunaylı bir gecenin ardından başlayabilirdi.

Fakat öyle olmadı.

Her şey Roma'da tipik, bulutsuz, mavi göldü günlerden birinde, okulumun tanıtım broşürlerinin bir sayfasından koparılmış gibi bir günde başladı. Hava

hâlâ serin olsa da kapıdaki yazla birlikte günler giderek sıcaklaşıyordu.

Deri ceketimin fermuarını çekip yerleşkemizin ziyaretçilerini karşılayan, Bernini'nin elinden çıkmış gibi duran çeşmenin dibine yaslandım. Günlük yaşamın koşuşturması Roma'ya taşınmış olmamın vereceği yenilik hissini büyük oranda bastırsa da Kolezyum'un yanından vızır vızır geçen parlak, pastel renkli Vespa'ların yarattığı tezatın hayal gücümü etkisi altına alan bir yanı vardı. Belki de sebep eski ve yeninin burada kolaylıkla

birbirine karışabilmesi ve bu yerin zamanın ötesinde olduğu hissiydi. Babam hep *"Her şey aynı tablonun parçasıdır"* derdi. *"Fakat bizler kendi hayatlarımızın ressamlarıyız. Hangi renkleri kullanacağımıza biz karar veririz. "*

Kendi düşüncelerimden sıkılarak esnedim. Sorun hayatımın tablosunun, farklı tonlarıyla olsa da, sadece gri olmasıydı. Babamla beraberhangi üniversite şehrine taşındığımızın bir önemi yoktu. Dersler ve kurallar hep aynıydı.

Fakat burası Roma'ydı, Ebedi Şehir. Madison, St. Louis ya da Tallahasse değildi. Mazeretim yoktu. Bu şehirde hiçbir kız sıkılamazdı.

Devasa giriş kapısına baktım. Araç girişine kapalı olsa da yanındaki bir kapı liseliler öğle yemeğine gidebilsin diye açık bırakılmıştı.

Belki öylece dışarı çıkabilirdim. Yeni bir öğrenciymişim gibi davranarak. Kim bilecekti ki? Neredeyse bir yıldır burada yaşıyordum ve *sekizinci sınıf öğrencisi* ibaresi alnıma değil sadece öğrenci kimliğime yazılıydı. Hayatıma biraz renk katabilirdim. Biraz daha maceracı davranıp şehri biraz keşfe çıkabilirdim.

'Yap işte şunu Cassie,' dedim kendi kendime.

İçimi giderek büyüyen bir heyecan kapladı. Küçük, sarı postacı çantamı alıp kayışını çanta önüme gelecek şekilde taktım.

Rahat bir tavırla yerleşkenin çevresinde yürüyüp ön kapıya ilerledim. Romanın araba egzozu kokusu yoldan bana doğru geldi. Çitin dövme demir parmaklıkları arasından ViaTarsia yı görebiliyordum. İşe giden -ama bana sorarsanız eğlenen- diğer yayaların, bisikletlilerin ve motorcuların arasına karıştığımı hayal ettim. Gidip gerçek Roma'yı görecektim; babamın bana ısrarla göstermek istediğini değil. Dışarı çıkıp...

Olduğum yerde kalakaldım.

Nereye gidecektim ki? Doğru dürüst bir planım yoktu. Başım büyük belaya girebilirdi. Hem de ne uğruna? Muhtemelen vaktimi babam beni okuldan almaya gelene kadar sokağın aşağısındaki kafeteryada gazoz içerek geçirecektim. Hayır, bu aptalca bir fikirdi. Dönüp yüzümü tekrar okula çevirdim.

“Bir yere mi gidecektiniz Bayan Arroyo?” Profesör Latchke’ydi bu. Okulun en korkulan öğretmeni, Dünya Tarihi öğretmenim.

“Iıı, hayır. Sadece biraz temiz hava alıyordum,” dedim ve ona en masum gülümsememle baktım; kahverengi gözlerimi küçük, şirin bir köpek yavrusunun gözlerine benzeten gülümsememle. Babamın üzerinde hep işe yarardı.

“Hıh.” Latchke istifini bozmadan kol saatine göz attı. “Bence dersine çalışmaya daha fazla, okuldan kaçmakla ilgili hayallere de daha az zaman ayırmalısın.”

“Hayır, yani, hayal kurduğum yoktu. Öğle yemeği vakti gelmişti, ben de biraz yürüyordum işte.” Bu kel kafalı, papyonlu, tüvit ceketli öğretmenin benimle ne alıp veremediği vardı ki? Dersinin en başarılı öğrencilerinden olmasam da diğer derslerimdeki notlarım gayet iyiydi. “Etrafta dolanmak kurallara aykırı değil herhalde?”

“Elbette değil Bayan Arroyo. Fakat babanızla söylediğim gibi, kendinizi dersime vermiyorsunuz.”

Birden içim endişeyle doldu. Babamı mı aramıştı? Sırf dersinden bir kere C aldığım için mi?

“Bugünkü hareketiniz de bu tavrınıza iyi bir örnek.” Latchke başını iki yana salladı. “Gelecek sınav için bir tekrar dersi

yaptık, siz ise derse katılmak yerine zamanını kapılara bakarak geçirmeye karar vermişsiniz. Babanın sizden daha büyük beklentileri olduğuna inanıyorum. Eminim bu durumdan memnun olmayacaktır.'

Dilimi ısırdım. Yanılıyordu. Babam öyle biri değildi. Biz bir takımdık. *Papi* her zaman, her konuda arkamda olduğunu söylerdi. Hatta sert ve sevimsiz öğretmenlere karşı da. Aslında neler olduğunu anlattığımda beni anlayacaktı.

“Akademik kariyeriniz için biraz sorumluluk almanın zamanı geldi.”

Ayaklarımı yere sürttüm. “Hı hı.”

“ ‘Evet efendim’ diyeceksiniz Bayan Arroyo.”

Yere bakıp “Evet efendim,” diye mırıldandım.

“Hıh.” Orada birkaç saniye daha dikildikten sonra yavaşça uzaklaştı.

Çığlık atmak istedim. Hiç şüphesiz Roma’da en sevmediğim şey Profesör Latchke’ydi.

Ağır adımlarla atını savaş alanına doğru süren Şarlman heykelinin yanma gidip yere çöktüm. Arka bacakları üzerinde şaha kalkan atın gölgesi, çimlerin üzerinde sıra dışı bir gölge oluşturmuştu. Gölge öğütmeye hazırlanan iki büyük dişi ortaya çıkmış bir canavarın ağzını andırıyordu. Profesör Latchke’nin canavarın öğle yemeği olduğunu hayal ettim. Bu düşünce kendimi daha iyi hissetmemi sağladı.

“Bugün yemek yemiyor musunuz Bayan Arroyo?” Aksan, kalın ses ve ismimin her hecesine kazınan hayal kırıklığı damarlarıma yeni bir zehir dalgası gönderdi.

Bu kadarı da olmaz. Profesör Latchke bütün gün mü bana

işkence edecek? Şimdi de öğle yemeği yememi istiyor demek?

Yavaşça arkama döndüm. “Evet efendim... Ben zaten...” Simone’un gülmemek için kendisini tuttuğunu görünce sözümü yarıda kestim. Sarı, belli belirsiz kaşları keyifle seğirdi. “Simone!” diye bağırıp kasten hedefini şaşıran bir tekme savurdum. “Bunu yaptığında senden nefret ediyorum.”

Simone kıkır kıkır güldü. “ *Başkalarına tşe*k şakası yaptığımda çok hoşuna gidiyor oysa.” Durup boğazını temizledi. “Doğ-yu değil mi Ke-seğn-dıra?” Bu kez sesi tıpkı müdiremiz Bayan Flemming gibi çıkmıştı.

Başımı iki yana salladım. “Sen, arkadaşım, resmen bir ucubesin.”

“Eh, bu ucube telafi testlerinin hepsini vermiş durumda.” Simone mutlulukla dans etti; bu öyle kontrolsüz bir danstı ki, uzun ince bedeninin uzuvları havale geçiriyormuş gibi birbirinden bağımsızca hareket ediyordu. “Tek olumsuzluk,

testlerin öğle aramın çoğunu yemesi oldu.”

“Hastalanıp geçen hafta boyunca beni bu *Amerikalılarla* dolu sinir bozucu okulda yalnız bıraktığın için hak ettin sen bunu.” Bu sözleri elimden geldiğince Italyan taklidi yaparak ve etrafımızda küçük kümeler halinde gezinen Amerikalı öğrencilere işaret ederek söylemiştim.

Simone yüzünü ekşitti. “Seninki Italyan akşamımı yanından bile geçmedi.”

“Hepimiz öyle...”

Simone “Dur bakalım,” deyip sözümü kesri. “İşrc geliyor. Yemek yemeye vaktim kalmadığından emin olmak için.'’ Pji mağını göğe doğru kaldırdı. “Bekle. Uç... İki...

Çınlama Simone’un ağzından çıkan son sözcüğü boğdu ve öğrenciler zile, kesimhaneye giden sığırlar gibi geniş bahçede yürümeye başlayarak tepki verdiler. Tek fark bu kesimhaneye bir Toskana villası görüntüsü verilmiş olmasıydı.

“Cidden gitmek zorunda mıyız?” Başımı yana yatırıp uzun saçımın sırtımdan aşağı dökülüşünün verdiği hissin tadını çıkardım. “Latchke benden zaten nefret ediyor... Hiç olmazsa bu nefreti hak etmek için bir şeyler yapayım.”

“Senden nefret etmiyor.” Simone’un gözleri parladı. “Aklında ne var, yine de söylesene.”

“Bilmem.” Simone’a uysal bir sırıtışla karşılık verdim. “Belki yarın kaçarız? Gidip birlikte Roma’yı keşfe çıkarız, ne dersin?” “Cassie Arroyo! Dersi ekiyor ha? Bu sana ters değil mi!” Ellerini yumruk yapıp belinin iki yanına yasladı ve hayrete düşmüş gibi yaptı. Bana göz kırptı. “Bu bana daha çok benim yapacağım bir işmiş gibi geldi. Benimle takıla takıla huyumu kaptın herhalde!” Güldüm. “Kendim olmak pek de heyecanlı olmuyor.” Simone uzun ve abartılı bir iç çekti. “Hayatımın nasıl olduğunu yakından gördün. Özeneceğini sanmam.” Elini bana uzattı. “Haydi bakalım Bayan Belasever. Acele etmezsek derse geç kalacağız.” Beni çekip kaldırmaya çalışsa da başaramadı. “Derse girmeyeceksin demek?” Bir adım geriledi. “Neyin var senin?” “Off.” Gözlerimi devirip ayağa kalktım. “Okuldan bıktım. Kapanmasını iple çekiyorum.”

“Ben de.” Simone omuz silkti. “Bu hafta sonu eğlenceli bir şeyler yapmak

için...”

“CASSİE!” Bahçenin diğer yanından gelen çılgınca bağırış Simone’un lafını yarıda kesti. O sesi taklit etmek imkânsızdı. Arkama döndüğümde babamın yürüdüğünü... hayır koştuğunu... hayır... *arkasından biri kovalıyormuşgibi* koştuğunu gördüm.

“Olamaz,” diye mırıldandım.

Simone dönüp baktı. Okuldaki öğrencilerin yarısı da.

Babam bir kez daha “CASSIE!” diye bağırdı ve ellerini dizlerinin üzerine koyup soluklandı. Anlaşılan arabasını bıraktığı yerden dikildiğimiz yere kadar koşmak kırk beş yaşındaki aşırı kilolu bir tarihçi için epey zorlu bir antrenmandı. Doğrulup yanına gelmem için bana el etti.

“Acaba Latchke mi çağırdı onu?” Hayretle başımı iki yana salladım.

“Belki gelmesinin başka bir nedeni vardır,” dedi Simone.

Iç geçirdim.

“ÇABUK!” diye buyurdu babam. Ağır hareket etmemden hoşnut kalmamıştı.

“Neyse...” Simone işaret parmağının kenarını boynuna soldan sağa sürttü. “Öldün sen.”

Zikzaklar çizerek birkaç öğrencinin arasından geçip aceleyle babamın yanma gittim. “Papi, açıklayabilirim,” dedim. “Latchke çok kızdı, doğru, fakat hafta sonu sınava çalışacağım.”

Her tür tepkiye lıazırlıklıydım. Aldığım tepki hariç. Babam üzerime atılıp bana sıkıca sarıldı. İspanyolca *“No importa ”diye* mırıldandı. “Umurumda değil.”

“Papi?” Geri çekilip ona baktım. Üzerinde her zamanki iş üniforması -beyaz gömlekli lacivert bir takım elbise- olsa da saçları darmadağındı. Onu nadiren dağınık saçlı görürdünüz; ancak endişeli olduğunda. O anki saçları da büyük bir endişeye işaret ediyordu. “Sorun nedir?” diye sordum.

“Seni sevdiğimi biliyorsun *m’ija*, değil mi?” dedi. Fakat konuşurken gözleri

okulun sınırı çizgisini belirleyen İtalya servilerinde geziniyordu.

“Ben de seni seviyorum da, neler oluyor?” dedim. “Gitmemiz gerek.” Elimi tutup beni ana kapıya doğru sürüklemeye başladı. “Arabada anlatırım.”

“Dur biraz.” Ona yetişmek için adımlarımı sıklaştırdım. “Gidiyor muyuz? Ofise gidip beni okuldan aldığına dair imza atman gerekmiyor mu?”

Babam yanıt vermedi. Son öğrenci grubu da yanımızdan geçip giderken beni sürüklemeye devam etti.

“Bir şey mi oldu?” diye sordum. Birbirimizden asla sır sakla-mazdık. Ben daha küçükken ve Baltimore’daki müzedeki işini kaybettiğinde bana kötü haberi hemen vermişti mesela.

Babam elini sırtıma koydu ve beni uzun kapılardan geçirerek kırmızı Fiat’ımızı birkaç metre öteye park ettiği sokağa çıkardı. “Acele et.” Arabanın kapısını açıp eliyle içeri girmemi işaret etti. “Burası güvenli değil.”

“Güvenli değil mi?” Ben emniyet kemerini omzumun üzerinden geçirip bağlarken babam arabanın diğer yanma geçip kendisini sürücü koltuğuna attı. “Ne demek istiyorsun? Simone’u getireyim mi?”

Babam cevap veremeden bir gürültüyle ikimiz de başlarımızı eğdik.

Babam “EĞİL!” diye bağırdı. Gaza basıp arkamızda bir duman bulutu bıraktı.

Ben ise bana söylenenin tam aksini yaptım. Sırtımı dikleştirip arkama döndüğümde arabamızın egzoz dumanına boğulan

ve bize İtalyanca berbat küfürler savuran yaşlı adamı gördüm.

“Papi, sanırım ses bir arabanın egzozundan çıktı sadece,” dedim. Yine de kalbim her an tişörtümü ve ceketimi delecekmiş gibi atıyordu.

“Belki de.” Babam arabasını caddede hızla sürüp arabaların arasında zikzaklar çizerek ilerledi. İki kez sarı ışıkta geçti.

Onu hiç bu halde görmemiştim. Normalde çok dikkatli araba kullanırdı. Her zaman hız sınırının beş altı kilometre altında seyreder ve ona boş köy yollarında

arabayı benim sürmeme izin vermesi için yalvardığımda hep şikâyet ederdi.

Işıkta durmak yerine sertçe sağa sapmamızla koltuğun kolçağına yapışmam gerekti.

Delilikti bu.

Bir sonraki köşede son saniyede sola dönmemizle kapıya çarptım.

Kolumu ovuşturarak “YAVAŞLA!” diye haykırdım. “Öldüreceksin bizi!”

Babam dikiz aynasından bakıp derin bir nefes aldı. Omuzları çökerken ayağını gazdan geçti. “Özür dilerim,” diye mırıldandı ve asık yüzüne bir gülümseme kondurmaya çalıştı.

Bir kez daha “Neler oluyor?” diye sordum. “Birbirimizden sır saklamayacaktık, unuttun mu?”

Babam sonraki kırmızı ışıkta durup yüzünü bana çevirse de ağzından tek kelime çıkmadı. Sadece gözlerini bana dikti. Telepatiyle her türlü bilgiyi iletebiliyormuş gibi bakıyordu bana.

“Başın belada mı?”

“Hayır, bize zarar veremezler, tabii eğer ben...”

“Bize zarar vermek mi?” diye araya girdim. “Kim bize zarar

verecek? Neden bahsediyorsun sen?”

Derin bir nefes alıp parmaklarını saçlarında gezdirdi. “Merak erme... Her şeyi yoluna koyacağım,” dediğinde sesi neredeyse bir fısıltı gibi çıktı.

Midem bulandı. “Papi, ne yaptın bilmiyorum ama polisi araman gerek... Ya da elçiliği.” Çantamdan cep telefonumu çıkardım.

“Hayır!” Telefonu elimden kapıp arabanın zeminine fırlattı.

Hayretten dilim tutuldu.

Daha sakin bir sesle “Özür dilerim Cassie,” dedi. “Kimseyle temas kuramayız.

Her yerde adamları var;” Başını iki yana salladı. “Sana bu konuyu küçüklüğünden beri açmayı düşünüyorum.” Bir an duraksadı. “Ne zaman açmayı düşünsem doğru vakit olmadığını düşündüm. Gregorio haklıydı.”

“Küçüklüğümden beri mi? Neden bahsediyorsun? Gregorio kim?”

“Sana anlatmam gereken çok şey var,” diye mırıldandı babam.

Söyledikleri bana anlamsız geliyordu. “Papi, çılgınca bir şey söylemek üzereymişsin gibi bir halin var, sanki tanık koruma programına alınmışız gibi ya da...” Sustum. Kurallara titizlikle uyan babam bir suçlu olamazdı fakat pekâlâ bir suçlunun aleyhine tanıklık etmiş olabilirdi. “Mesele bu mu? Birisini mi ele verdin? Küba’da kaldığın dönemde yaşanan bir olay mı bu?”

BinnniÎÎiiP! BimiinniP!

Şaşkm halde arkamızdaki küçük, iki koltuklu arabada oturan adama baktım. Trafik ışığı yeşile döneli daha bir saniye olmamıştı.

Dönüp adama “PATLAMA!” diye bağırdım.

Verdiği yanıt yine uzun bir BİİİİİİİİİİİİİP oldu.

“Başını önüne çevir ve göz temasına girme Cassie... Kimseyle.” Kavşaktan geçip Roma trafiğinin her zamanki kabusunun içine dalmak üzereydik. Uzakta Vatikan’ın kubbesini görebil-sem de nereye gittiğimiz hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Babam durmadan şerit değiştirirken koltuğumun kenarına tutundum. Tiber Nehri’nin diğer yakasına geçmek için sola doğru sert bir dönüş yaptığımızda az kalsın küçük bir kargo kamyonetinin altına girecektik.

“Her şey yoluna girecek Cassie.” Babam gözünü yoldan ayırmıyor, ara sıra dikiz aynasına bakıyordu. “Merak etme. Ben her şeyin icabına bakacağım. Sadece durum biraz karmaşık.”

“Öyleyse sa-de-leş-tir!” diye bağırdım. Sabrım taşmıştı.

“Uzun hikâye.” Başını iki yana sallayıp kendi kendine mırıldanmaya başladı. “Aramaların izini sürerek bana ulaşabilecekleri aklıma gelmemişti. Dikkatli

davrandığımı sanıyordum. Sadece onu bulmak için biraz daha zamana ihtiyacım vardı...” Dikiz aynasına tekrar göz attı. “Peki, sanırım artık öğrenme zamanın geldi. Her şey Hastati’yle başladı.” Babam arabayı yavaşlatıp iki yanında kapıları ve pencerelerine tahtalar çakılmış apartmanlar uzanan; dar, kaldırım taşlı bir ara sokağa saptı.

“Ne, ne? Anlamıyorum seni.”

“Hastati. Gizli bir teşkilat.” Arabayı aniden üzeri duvar yazılarıyla ve Roma’da aylar önce gerçekleştirilmiş konserlerin dökülmüş posterleriyle kaplı bir binanın önünde durdurdu. “Buradaki işim biter bitmez sana açıklama yapacağım. Sen arabada bekle sadece.”

“Burada mı kalacağım? Sen ıic yapacaksın?”

“İkimizi İtalya'dan çıkaracağım. Sadcce pasaportlarımızı almamız gerek.”

“Zaten pasaportumuz var bizim! Papi, bu çılgınlık!” “Dinle.” Beni omuzlarımdan tuttu. “Bu iş ciddi. Senden ben dönene kadar gizlenmeni ve kimseye görünmemeni istiyorum.” Babam bedeninin yarısını arabanın kapısından dışarı kaydırırken ceketinin arkasını kaldırıp bir tabanca çıkardı.

“Bu da ne?” Koltuğun üzerine bıraktığı tabancaya baktım. “Hepten delirdin mi sen?”

“Arabada daha emniyette olursun. Yerinden ayrılma ve kesinlikle zorda kalmadıkça tabancayı kullanma. Beş dakikadan önce dönmüş olacağım.”

“Asla olmaz!” Babam arabadan çıkamadan ceketinin koluna yapıştım. O tabancaya elimi sürmem imkânsızdı. Hem ne zamandır babamın bir silahı vardı? “Hemen bana neler olup bittiğini söyle.”

Babam boş ara sokağa göz gezdirdi. “Cassie, *m ’ija*$_y$ vaktimiz yok.”

“Umurumda değil. Ya bana neler olup bittiğini anlat ya da ben... Ben...”

Kolunu elimden kurtardı. “Sana yemin ederim ki hiçbir şey yapmadım ben. Sadece kapıları kilitle ve gözlerden uzak dur.” Gözlerimi ondan ayırıp tabancaya çevirdim. Babama dair bildiğim her şey buhar olup uçmuştu. “Peşinde biri var ve bunun bir nedeni olmalı, Söyle bana!”

“Konu ben değilim Cass.” Yüzünü ovuşturdu ve korkuyla bana baktı. İç çekerek “Şensin,” dedi. “Cassie, Hastati senin peşinde.”

-İKİ-

Arabanın içinde, elimde bir tabancayla çömelirken zihnim bir düşünceden diğerine atlıyordu. Babamın söylediği şeylerden hiçbir anlam çıkaramamıştım. Kim, neden peşimde olacaktı ki? Ayrıca neden yeni pasaportlar alıyorduk? İtalya'da aldığımız yeni pasaportum evdeki komodin çekmecemde duruyordu zaten.

Terleyen avuçlarımı blucinimin yanlarına silip başımı arabanın konsolu üzerinden çıkardım. Büyükçe bir çöp konteynırı üzerine tünemiş, patilerini yalayan bir kedi de olmasa sokak boştu. Gözlerimi binanın yan tarafına çevirdim. Pencerelerin çoğunun ya kepenkleri indirilmişti ya da üzerlerine tahtalar çakılmıştı. Burada her kim yaşıyorsa babamın normalde birlikte takılacağı biri değildi.

Duraksadım. Aklıma bir fikrin gelmesiyle doğruldum. Babam son zamanlarda geç saatlere kadar çalışıyor ve çok az uyu yordu. Gecenin bir saatinde kalktığımda onu mutfak masasın da kitaplara gömülmüş halde buluyordum. Belki de bitkinliği

onda bir tiir sinir bozukluğuna neden olmuştu.

Koltuğun altından cep telefonumu çıkarıp Simone’a mesaj yazdım:

Babam kendinde değil. Beni okuldan aldı. Eşyalarımı al.

Sonra sizin eve gelip sana anlatırım.

Daha iki saniye geçmeden yanıt geldi.

Neredesin? Bunların sebebi Latchke mi?

Bana yaşattığı normallik hissine duyduğum minnetle gülümsedim.

Prati Mahallesinde bir yerlerdeyim sanırım.

Mesele Latchke değil. Ne olduğundan emin değilim.

Tam ‘Gönder’e bastığım sırada bir takırtı geldi ve gözlerimi sesin geldiği yere doğru çevirdim. Sokak kedisi çöp konteynı-rmdan aşağı atlayıp yan yana park edilmiş Vespa’lara ve motosikletlere doğru koştu.

‘Bu kadarı yeter,’ diye düşündüm. Bana gerçek yanıtlar gerekiyordu.

Telefonu cebime sokup kapıyı açtım. Fakat tam çıkacakken babamın binadan hızla çıktığını gördüm.

Arabadan çıkıp meydan okur gibi dikildim. Ya bana neler olup bittiğini söyleyecekti ya da şuradan şuraya gitmeyecektik.

Uzakta bir yerde bir motosikletin motoru çalışırken babam

“Arabaya gir!” diye bağırdı.

“Bekle.” Elimi uzatıp babamı adımını atmadan durdurdum. “Önce bizim...”

Ben cümlemi bitiremeden arabamızın yanından hızla bir motosiklet geçti. Sürücü siyahlar içindeydi ve yan tarafında kırmızı alevler olan bir kask takıyordu. Babam üzerime atılıp beni yere düşürdü. Bir *pat* sesi çıktı.

“NELER OLUYOR?..” Babam tabancasına uzanırken onu iterek üzerimden attım.

Patinaj çeken tekerlerin sesi havayı kapladı. Dönüp arabanın altından baktığımda yüz seksen derece dönüş yapan moto-sikletçinin çıkardığı beyaz dumanı ve üzerimize doğru geldiğini gördüm.

Babam sendeledi. Nişan aldı.

Bir... iki... üç atış.

Gördüklerime inanamadım. Sakin mizaçlı sanat tarihçisi babam silahlı çatışmaya girmişti. Ne tiir bir paralel evrendeydim ben?

Motosikletçi kontrolünü kaybedip sokak boyunca park edilmiş Vespa’lara çarptı. Vespa lar bovling lobutları gibi sırayla devrildi.

“Kaç!” Babam beni arabanın içine itti. Ardından koşup diğer yanından girdiği

arabayı geriye sürdü.

“O adam! Bize ateş ediyordu!” Sokağa baktım. Morosiklet çinin birkaç Vespa yı kenara atıp peşimizden koşmaya başladı ğını gördüm.

“Eğ şu başım!” Babam gaz pedalını kökledi. Arabamı/ sağa sola yalpalayarak ara sokaktan çıkıp başka bir sokağa girdi.

Hiç sos çıkarmadan arabanın içinde çömelmiş halde durdum. Papi art arda birçok dar sokağa saptıktan sonra nihayet yavaşlayıp anayoldaki trafiğe karıştı.

Koltuğumda hafifçe doğrulup cep telefonumu çıkardım. “Polisi arayacağını. Birinin bizi öldürmeye çalıştığını bilmeleri gerek.” “Telefonun yüzünden!” Papi uzanıp telefonu elimden kaptı ve arabanın penceresini açtı. “Bizi öyle buldular.”

Ne yapmak üzere olduğu belliydi. “YAPMA!” diye bağırsam da iş işten geçmişti. Sokağa attığı telefonun üzerinden bir tur otobüsü geçti.

“Neden yaptın şimdi bunu? Nasıl yardım isteyeceğiz?” Babamın aklını kaybettiğinden endişe ediyordum. Biraz daha bağırıp çağırırken bir şeyi fark ettim: Babamın beyaz gömleğindeki açık kırmızı lekeyi.

Babam da gözlerini lekeye çevirdi ve elini göğsünün sağ yanma bastırdı. Kırmızı leke giderek büyüdü ve babamın parmakları arasından kan sızmaya başladı.

“Papi, vurulmuşsun!”

Babam derin bir nefes aldı ve tekrar yola odaklandı. “Cassie, seni hep korumaya çalıştım. Bunu bilmeniz gerek.”

“Hı hı.” Söylediklerini adamakıllı dinlemiyordum. “Seni bir hastaneye götürmeliyiz.”

Başım hafifçe salladı. “Biliyorum. Şu köprünün öte yanında bir hastane var.” Sustu, nefes alıp vermekte zorlanmaya başladı. “Kimseye güvenemezsin.”

İleride bir ambulansın şatoyu andıran iri tuğlalı bir binaya girdiğini gördüm. “Peki, şöyle yapacağız; polise olanları anlatacağız ve...”

“Onlara da güvenemezsin. Kimin Hastati’yle işbirliği yaptığını bilemeyiz.”

Arabayı ambulansın arkasına park etti. “Ben içeri girer girmez kaçman gerek. San Carlo Manastırı’nda Peder Gregorio’yu bul. Sana yardım edebilir.”

“Kaçmak mı?” Babamı süzdüm; zeytin rengi teni külrengine dönmüştü. “Asla olmaz. Seni bırakmam.”

“Bırakmak zorundasın.” Arabayı park etti. “Burada kalman çok tehlikeli.” inleyerek elini ceketinin ön cebine attı. Sarı bir zarf çıkarıp “Al bunu,” dedi. “Seni sevdiğimi hiç unutma... Her şeyden çok.”

“Böyle konuşma. Sonra verirsin bunu.” Zarfı almak yerine ellerimi sallayarak reddettim. Fakat babam zarfı kucağıma bıraktı. “Al şunu.” Kapalı gözlerle kapıya devrildi.

“Papi!” Kaybedecek zaman yoktu. "Arabadan çıkıp İtalyanca haykırdım. “*Aiuto!Aiuto!”*[1]

“Hayır, hayır!” Bir sağlık görevlisi ellerini sallayarak bizden arabayı çekmemizi istedi. “*Non si puo parcheggiare qui!”*[2] Adamı duymazdan geldim. Babam yaralıyken -belki de ölü-yorken- arabanın iyi park edilmediğini dert edecek halim yoktu. Bozuk İtalyancamla adama “*Mio padre . . . morendo, ”* diye karşılık verdim. Bir yandan arabanın diğer yanına geçip sürücü kapısını açtım. “Yaralı” sözcüğünün İtalyancasım unuttuğumdan ve İtalyancaya yakın olacağım düşünerek İspanyolca */Estâ herido*!”diye ekledim.

Babam az kalsın arabadan düşecekti. Onu tutup dikleştirdim. “Cassie, Peder Gregorio... San Carlo Manastırı’nda,” diye fısıldadı. “Bize ancak o yardım edebilir.” Vites kutusunun yanında duran sarı zarfa baktı. “Şunu al ve git.” Gözlerinin feri sönmüştü. “Söz ver bana," diye yakardı. “*Porfavor, m’ija. ”**

Aklıma kazımak için isimi tekrarlayıp “Peder Gregorio,” dedim. “Anladım.” Sağlık görevlisi beni yana çekerken babamın elini nazikçe sıktım. “İyi olduğundan emin olur olmaz yola çıkacağım.”

Sağlık görevlisi babamın vurulduğunu görür görmez diğer insanlara İtalyanca seslendi. Sadece silahtan bahsettiğini ve *po-lizia*, yani polis sözcüğünü anlamıştım.

Babam belli ki kalan son gücüyle sağlık görevlisini itip beni yanına çekti. “Cassie, beni seviyorsan git. Hemen.” Sesinde hem ürpertici hem de emreden bir

ton vardı. “Hayatın... ve daha fazlası... buna bağlı. Bana söz ver, lütfen.”

Gözlerim yaşardı. Olanların gerçek olduğuna inanamıyor-dum.

Babamın yanağıma dokunan eli titriyordu. “Cass...” İsmimi güç belâ söyleyebilmişti.

Daha fazla güç harcamasını istemediğimden başımı salladım. “Peki, söz veriyorum Papi. Söz veriyorum.”

' İ»p "Lütfen krzım/le.n.)

-üç-

Parmaklarım direksiyonu sardı. Nereye gitmem gerektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Babamı götüren hemşireler benden kendileriyle gelmemi isteseler de onlara dışarıda annemi beklemem gerektiğini söylemiştim. Belli ki hemşireler yalanıma kanmışlardı; bana kafamı toplamam için birkaç dakika verdiler.

Gerçekten annemin -ya da bir akrabamın- gelişini bekliyor olmayı ne kadar isterdim. Fakat bel bağlayabileceğim başka kimsem yoktu; sadece babam ve ben vardık. Her zaman olduğu gibi...

Etrafıma bakındım. Hastanenin acil servis girişine henüz dakikalar önce gerçekleşen koşuşturmanın ardından ürkütücü bir sessizlik çökmüştü. Gerçekten babamı orada bırakmam mı gerekiyordu? Ona söz vermiş olsam da mı?

Babamın bana verdiği sarı zarf vites kutusunun yanında duruyordu.

Kapağında metal bir klips olan, hardal rengindeki sıradan

zarflardan biriydi bu. Tek farkı ikiye katlanıp mavi bir sicimle bağlanmış olmasıydı.

Zarfı elime alıp sicimi çıkardığımda babamın kanının bıraktığı lekeleri gördüm. Zarfın içinde Amerikan pasaportları ve lastik bantla birleştirilmiş bir çift not defteri olduğunu fark ettim. Bunları çıkarmak için elimi zarfın içine soktuğumda penceremin sertçe aldatılmasıyla irkildim.

Bir polis memuru bana *“Signorina,* iyi misiniz?"diye soruyordu.

Zarfı hemen kapatıp bacaklarımın altına soktum. Kapalı pencere camının ardından “Evet, iyiyim... *tutto bene,* "diye seslendim. “Birini bekliyorum da.”

Polis memuru arabanın içini gözden geçirdi. Babamın tabancasının koltuğun altında olduğunu hatırlamamla kalp atışlarım hızlandı. Silah bulunursa babam, hatta ben tutuklanabilir miydik? Sakin olmaya çalışsam da gözlerim dolmaya başladı.

Nihayet polis dudaklarını büzüp park etme yasağı olan bölgeler hakkında bir şeyler söyledi. Ardından topuğunun üzerinde dönüp uzaklaştı.

Derin bir iç çeksem de şüphe uyandırmadan orada daha fazla kalamazdım. Fakat nereye gidecektim? O an eve gitmeyi hayal bile edemiyordum. Babamı vuran her kimse muhtemelen nerede yaşadığımı biliyordu. Telefonum olmadan Peder Gregorio’yu nasıl bulabileceğimi bilmiyordum.

Kendi kendime “Simone,” diye mırıldandım. Onun evinde güvende olurdum ve Peder Gregorio ve San Carlos Manastırı hakkında daha fazla bilgi edinebilirdim. Tek yapmam gereken bir metro istasyonu bulmak ve oradan Simone un evine nasıl

gidebileceğime bakmaktı.

Derin bir nefes alıp cesaretimi son damlasına kadar toplamaya çalıştım. ‘Bunu başarabilirsin Cassie,’ dedim kendi kendime. ‘Cesur olabilirsin.’

Zarfı alıp çantamın içine tıktıktan sonra arabadan çıktım. Dışarı adım attığım anda korunmasız olduğum gerçeği içimi panikle doldurdu. Hemen arabanın içine döndüm.

Arabayı girişten uzaklaştırıp bir süre sakinleşmeye çalışacaktım. Motoru çalıştırıp hastane yolunda ilerledim. Çıkışa yaklaştığımda dikiz aynalarından birinde bir şey gözüme ilişti.

Siyah giysili ve yan tarafında alevler olan siyah kasklı bir adam motosikletini hastane girişinin tam önüne park etmişti; birkaç dakika önce benim bulunduğum yere. Arabam kısmen bir kargo kamyoneti tarafından gizlendiği için olduğum yerde kaldım ve adamın kaskını çıkarışını izledim. Kaskın altından kıvırcık, siyah saçlar ve açık bir ten çıktı. Kaskını motosikletinin üzerine bıraktı. Bu adamın az önce babamı vuran adam olduğundan emin olmam mümkün değildi.

Yine de bu kadar da tesadüf olmazdı. Hastaneye girip yarım kalan işini tamamlaması riskini göze alamazdım. Bir şeyler yapmam gerekiyordu.

Arabanın kornasına sertçe bastım.

BniiiiinniÎîÎiiiiP!

Pencereyi indirdim. “Hey!” diye haykırıp kolumu salladım. “Buradayım!”

Adam duraksadı. Gözlerini olduğum yere çevirdikten sonra bana doğru koşmaya başladı.

Gaz pedalını kökledim ve hastane yolunun kaldırım taşlarına çarpıp arabayı hızla ana caddeye doğru sürdüm. Dikiz aynasından adamın muhtemelen motosikletine binmek için geri gittiğini görsem de çoktan köşeyi dönmüş, bir otobüsün önüne geçip Roma trafiğine karışmıştım bile.

Kalbim her zamankinden hızlı atıyordu ve kısa, küçük nefesler alıp veriyordum. Neyse ki adamı babamdan uzaklaştırmayı başarmıştım. Fakat ne zamana kadar?

Bir kırmızı ışıkta durup dikiz aynasını kontrol ettim. Motosikletli adam ortalarda yoktu. Belki de şimdilik emniyetteydim.

Işık yeşile dönünce arabayı yavaşça sürdüm. Ben direksiyona sıkıca sarılırken diğer arabalar bana korna çalıyorlardı. Arabayı sessiz bir caddede durdurdum. Sürmeye devam edersem sadece dikkatleri daha da üzerime çekeceğimi biliyordum.

Yüksek sesle “Düşün, Cassie... DÜŞÜN!” dedim.

Roma’da araba sürmek insanın kafasını allak bullak ediyordu; Papi’nin arabayı sürmeme izin verdiği boş köy yollarında gitmekten çok farklıydı bu. Roma’da tek yönler, çıkmaz sokaklar ve sizi başlangıç noktanıza geri götüren sokaklar vardı. Pekâlâ fark etmeden arabayı silahlı motosikletlinin olduğu yere de sürebilirdim. Gerçekten en iyi seçeneğim yürümekti. Çantamı alıp arabadan çıktım.

Bir saatlik amaçsız bir gezintinin ardından yüksek binalar ve dükkânlar görmeye başladım. Villa Borghese’nin yönünü işaret eden birkaç tabela gördüm. Demek ki nihayet Simone’un yaşadığı semte varmıştım. Bir sonraki dönüş beni

Simone'un yaşadığı apartmana sadece bir blok ötedeki Borghese Bahçeleri'nin önüne çıkardı.

Kısa süre sonra güvende olacağım düşüncesi neredeyse başımı döndürüyordu. Blokta koşarken gülünç denecek kadar yük-

sek topuklu ayakkabılar giyen bir kadına çarptım. Nihayet üç katlı binanın önüne vardım.

"Ne olur Simone evde olsun," diye yalvardım. Omzumun üzerinden arkamı kolaçan edip kapı ziline bastım.

Evin hizmetçisi hoparlörden "*Buyurun*?"diye karşılık verdi.

"Niurka, benim, Cassie. Kapıyı açar mısın?" Kaykaylarıyla geçen iki çocuğa baktım.

"Kim?"

Simone'un arka planda "Niurka!" diye bağıran sesini duydum. "Onu içeri al!"

"Evet, tabii Bayan Simone."

Uzun bir cızırtının ardından ön kapı bir çıt sesiyle açıldı.

Niurka yüzüme adamakıllı bakmadan "Bayan Simone üst katta," deyip dışarı çıkarken ben de içeri girdim. "Ona benim markete uğrayacağımı söyleyiver."

İçeri girdiğimde içimi müthiş bir rahatlama hissi kapladı.

Simone helezon biçimindeki merdivenlerin yukarısından bana "Buraya gel!" diye seslendi. "Başın büyük belada mı yoksa? Baban aldığın nota çok mu kızmış?''

Yüzümün ifadesini görünce Simone'un gülümsemesi kayboldu.

Basamaklardan yavaşça inerek "Neyin var?" diye sordu.

Yürümeye yeltendiğimde dizlerimin bağı çözülmeye başladı. Sanki bedenimde dolaşan adrenalin bir anda emilmiş, geride hiçbir şey kalmamıştı.

“Cassie.” Simone son basamakları ikişer ikişer indi. "Beni korkutuyorsun.”

Yere yığıldım. “Her şey tepetaklak oldu. Ne yapacağımı bil miyorıım.” “Babanın başına bir şey mi geldi? Kavga mı ettiniz yoksa?” Simone yanıma çömeldi. “Biliyorsun, burada kalabilirsin. Zaten evde çoğu zaman sadece Niurka’yla ikimiz kalıyoruz.”

“Sorun bu değil.” Derin, titrek bir nefes aldım. Sonra bir nefes daha.

Simone benden açıklama beklese de konuşamadım. Neler olup bittiğini bilmiyordum. Babamın durumunun iyi olup olmadığını da. Tek bildiğim babamın bana güvendiği ve onu yüzüstü bırakamayacağımda

Kendimi toplamam gerekiyordu.

Toplayacaktım da.

Ayağa kalkıp “Bilgisayarın,” dedim. “Bilgisayarını kullanmam gerek.”

“Hım, peki.” Ruh halimdeki ani değişim karşısında şaşıran Simone başını salladı. “Bana neler olduğunu anlatmanın bir sakıncası var mı?”

“Bana inanacağını bile sanmıyorum.”

“O kadar da kötü olamaz. Muhtemelen benim de başımın o kadar derde girdiği olmuştur.”

Gönülsüzce gülümsedim. “O halde bugün başıma gelenler sana peşinde seni öldürmek isteyen birinin olduğu sıradan bir gün gibi gelecek.”

-DÖRT-

İtalya’ya taşındığımdan beri en az yüz kez gördüğüm bir sahneydi bu: Simone yatağında cep telefonunu karıştırıyor, ben de annesinin Endonezya’dan getirttiği bambu koltukta sere serpe uzanıyordum. Fakat bu kez her şey bana çok farklı geliyordu.

Hastanenin telefon numarasını arayan Simone “Size ateş edildiğine inanamıyorum,” dedi. Ben de dizüstü bilgisayarında Peder Gregorio’yu ve San Carlo Manastırı’nın araştırıyordum. “James Bond filmi sanki.”

“Ya, babamın James Bond *olmaması* hariç.” San Carlo Manastırıyla ilgili bir bağlantı bulunca durup bir süre sayfayı okudum. Sayfada küçük bir harita olsa da manastırın faaliyet dışı sayıldığı haricinde doğru dürüst bir bilgi yoktu. Simone’a “Sence ‘faaliyet dışı’ terk edilmiş anlamına mı geliyor?” diye sordum.

“Kim bilir?” Telefona işaret etti. “Hâlâ hastaneyi aramamı istiyor musun?”

Başımı salladım. “Italyancan benden iyi.” Koltuktan kalkıp antika masanın başına gittim ve ekran görüntüsünü alıp yazıcıya gönderdim. Bu manastır Kolezyum’dan birkaç blok ötede. Sence..."

“Şşştf Simone bir parmağını dudağına götürdü. Müdire Flemnıing in burundan gelen sesiyle hattın karşısındaki kişiye Felipe Arroyo’nun durumunu sordu.

Kâğıdı katlayıp bir süredir göğsümün üzerinde çaprazlama asılmış halde duran postacı çantama koydum. Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine vererek Simone’un önünde dikildim. Boğazım düğümlenmişti. Babamın durumunun iyi olduğunu işitmek istiyordum. Çünkü iyi değilse...

Başımı sallayıp kötü düşünceleri zihnimden uzaklaştırdım. Babam iyi olacaktı. İyi olmalıydı.

Kısa bir duraksamanın ardından Simone “Otur,” diye fısıldadı. Eliyle yatağın üzerine vurdu. “Beni beklemeye aldılar.” Ayakta bekleyerek çantamın kayışıyla oynadım. Daha fazla boşa harcayacak zamanım yoktu. Simone babam hakkında bilgi alır almaz çıkıp Peder Geregorio’yu bulacaktım.

“Cidden otursan iyi olur çünkü zaten buradan bensiz çıkmayacaksın.”

Kaşlarımı çattım. Bu, birlikte takılıp bir günlüğüne okulu ekmekten çok başka bir durumdu. “Bence bu iyi bir fikir değil.” Simone omuz silkti. “Senden izin istemiyorum.”

“Sana söylediklerimi işitmedin mi? Biri beni öldürmek istiyor. Hani vurarak falan. Gerçek bir silahla. Ve gerçek kurşunlarla.”

“Hı hı.” Simone bana söylediklerim hiç de önemli değilmiş gibi baktı. “Eee?”

“Eee mi?! Öldürülebilirsin. Muhtemelen burada olmakla

seni şimdiden tehlikeye atıyorum.” Yatağın önünde bir aşağı bir yukarı yürüdüm.

“Bak, sakin ol. Senden iyi bir dostum olmadı hiç... Bunu kafana sok, neredeyse benim için bir kardeş oldun, bu yüzden ben de *geliyorum*.” Başını yana eğdi. “Anladın mı? Burada işim bittiğinde bizi nereye istiyorsak oraya götürmesi için telefonla bir şoför çağıracağız. Marketten döndüğünde meraklanmasın diye de Niurka’ya bir not bırakacağım.”

Simone’un yanına çöktüm. Teklif ettiği yardım karşısında minnettar olsam da bu yardımı istediğim için suçluluk duyuyordum. “Tamam.” Onu hafifçe dürttüm. “Teşekkürler.” Aklım yine babama gitti. “Yanıt vermeleri biraz uzun sürmedi mi? Belki de telefonu kapatıp tekrar aramalısın?”

Simone başını sallayıp bir parmağını havaya kaldırdı. Değiştirdiği sesiyle *“Che?”*dedi. *“Mio nome*?*”Dudağını ısırıp bana baktı. Omuz silktim.

Simone gülümseyerek devam etti: *"Signora Flemming."* Hemen başımı iki yana sallayıp kısık sesle “Hayır!” dedim. Fakat olan olmuştu. Simone durmak bilmiyordu.

“Della accademia,**”diye ekledi. Bir daha duraksadı. “*Grazie. ”* Eliyle telefonu kapattı. “Ne var?”

“Uydurma bir isim kullanmalıydın.”

Simone dudaklarını büzüp telefonu tekrar kulağına götürdü. “Eh, hangi okuldan olduğumu söylemedim ki. Hem artık iş işten geçti.”

“Sanırım öyle.”

* İla. “Adım mı?" (e.n.)

** İta. “Okuldan.'’ (e.n.)

Hastanenin Simone’a dönüş yapması sanki yıllar sürmüş gibi geldi. Bunun sebebinin kötü haberler olmamasını diledim. Odada birkaç kez volta attıktan sonra motosikletlinin etrafta gezinmediğinden emin olmak için ikinci kat penceresinden dışarı baktım. Dışarıdaki tek tuhaf adam, sokağın karşısında elinde bir gazeteyle bankta oturan, siyah takım elbiseli olandı. Nedenini bilmesem de bana orada olmaması gerekiyormuş gibi geldi.

Simone’un kamerasını alıp adamın yüzüne zum yaptım. Eğri burnuyla ve sert bakışıyla bir boksör gibi görünüyordu. Fakat onu farklı kılan, kulağının büyükçe bir kısmının eksik olmasıydı. Tam fotoğrafı çektiğim sırada gazeteyi yüzüne yak-laştırsa da bir fotoğraf çekip Simone’a gösterebildim.

“Daha önce bu adamı hiç gördün mü?” diye sordum.

Simone yüzüne yerleşen bariz kaygıyı silmeye çalışarak “Hayır, ama endişelenme,” dedi. “Burada hiçbir şey olmaz bize. Annem bu evi bir büyükelçiden ya da diplomat gibi birinden satın almıştı. Kale gibidir. Neyse, bu adam da herhalde otobüs falan bekliyordur.”

“Evet, sanırım öyledir.”

“Güven bana, annem emniyet konusunda kılı kırk yarar. Burada güvendeyiz.”

“Bugünlerde annenle tanışmam gerekecek.” Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz içimden kendimi tekmelemek geldi. Annesi hakkında konuşmamalıydım.

“Ya, benimle aynı şehirde beş saatten fazla zaman geçirirse tanışırsınız.”

Simone babamın aşırı korumacı tavrından, bir şahin gibi

etrafımda dolanmasından şikâyet ettiğimde hislerimi paylaşı-yormuş gibi görünse de aslında içten içe annesinin de öyle olmasını istiyordu.

Aklım hala babamdaydı, çantamı açıp sarı zarfı çıkardım. Parmaklarım zarfa bulaşan kana değdi. İki pasaportu çıkarıp üsttekini açtım. Pasaporttaki fotoğrafımın altında kendi ismim yoktu. Mia Sanchez yazıyordu. Diğerinde de babamın fotoğrafının altında sahte ismi Alberto Sanchez vardı.

İki pasaportu da postacı çantama koyup hâlâ zarfın içinde olan iki defteri çıkardım. Lacivert ve altın yaldızlı ilk defter epey yeni görünüyordu. Diğerinin ise yıpranmış bir deri kapağı vardı. Lacivert defteri sonra okumak üzere çantama koyup eski olana odaklandım. İçindeki el yazısı bana tanıdık gelmediği gibi anlaşılan sözcükler Latinceydi. Fakat ikinci sayfadaki bir sözcük hemen gözüme çarptı.

Hastati.

Babamın beni ölü ele geçirmek istediğini söylediği gizli grup.

Cümleyi anlamaya çalışsam da Latince okumayı bilmemem şöyle dursun, sözcüklerin çoğunun mürekkebi sayfalara yayılmıştı ve okunmaz haldeydi. Pencerenin yanına gittim ve defteri meyilli bir şekilde tutarak sözcükleri daha güçlü ışıkta okumaya çalıştım. Güneş karşıdaki binanın tavanı üzerinde geziniyordu.

Bir kez daha pencereden dışarı baktığımda yarım kulaklı adamın gittiğini gördüm. Boş yere endişelenmiştim. Yeniden defterin sayfalarını çevirip üzerinde bir düzine farklı dilde yazılmış aynı cümlenin olduğu bir sayfada durdum. İngilizce, İspanyolca ve İtalyanca cümleleri okuyabiliyordum. Hepsinde de söylenen aynı şeydi:

Mızrak bap kullanıldığında Koruyucu ömrünün sonuna dek bağlanacak.

“No, no, signora.” Simone sesini yükseltti. *“Perfavare"** Gözlerimi tekrar Simone’a çevirdim.

Simone *“Guardaredinuovo,”* **diye yakardı. *“FelipeArroyo, ”* diye ismi tekrarlayıp tek tek içindeki harfleri saydı.

Ters giden bir şeyler vardı. Hem de çok ters.

Defteri yatağın üzerine bırakıp Simone’a yaklaştım.

“Bir dakika. "Simone telefonu eliyle kapatıp “Başka bir isim kullanıyor mu?” diye sordu.

“Hayır.” Boğazıma düğümlenen yumruyu yuttum. Az önce bana sıcak ve davetkâr gelen güneş ışığı şimdi sıcak ve boğucu geliyordu. “Neden sordun?”

“Bu sersem resepsiyon görevlisi sisteminde bu adı bulamadığını söylüyor.”

Babam sahte pasaporttaki ismi kullanmış olabilir miydi? “Söyle, Alberto Sanchez ismini dene.”

Simone başını salladı; tekrar telefondaki sohbete döndü. *“Forse il... ”*

Arkamdan gelen bir çat sesi Simone’un ağzından çıkan son sözleri boğdu.

Arkama döndüğümde pencerenin camının çatladığını gördüm. Çatlaklar camın üzerinde bir örümcek ağı gibi yayılsa da cam kırılmadı. Bir saniye sonra pencereye başka bir şey çarptı.

Simone'u yere iterek "Eğil!" diye bağırdım.

' İta. "Lütfen." (e.n.)

"İta. "Tekrar bakin " *(e.n.)*

1 akip eden kurşunlar kurşungeçîrmcz camı dövdü. Simone yanımdan geçip gitti ve üst kattaki oturma odasının ortasında duran ahşap bir sehpanın altına girdi.

"Bu işe yarama/!" diye haykırdım.

Sehpanın altından sürünerek çıkan Simone sehpanın altından aldığı, bantla yapıştırılmış bir anahtarı gösterdi.

Aklım filmlerde gördüğüm, süper zenginlerin bir saldırı halinde saklanmak için yaptırdıkları mekânlara gitti. "Güvenli bir oda mı var?"

Koridorda hızla koşan Simone "Daha da iyisi," diye yanıt verdi. "Dışarı çıkmak için bir yol var!"

Simone bir dolabı açıp birkaç kürk mantoyu kenara atınca küçük bir kapı ortaya çıktı. Kilidi anahtarla açan Simone kapıyı itti. "Haydi... Acele et!" diye seslendi. Eğilip dikkatle kapıdan içeri adım attı.

Hem dolabın hem de gizli geçidin kapılarını kapatıp onun peşinden gittim. Bir anda etrafımı karanlık sardı. Tek ışık kaynağı, birkaç metre aşağıda kalan Simone'un cep telefonuydu. Gizli kapı metal bir merdivenle aşağı uzanan dar bir kuyuya açılmıştı.

Simone'un peşinden en az üç metre insem de kuyunun dibini göremiyordum. Daireye giren birinin bizi işiteceğinden endişe ederek "Bu şey nereye gidiyor?" diye fısıldadım.

Simone anlayamadığım sözlerle yanıt verdi. Merdivenin tırabzanlarına iki eliyle tutunurken ağzındaki cep telefonunun ışığıyla bir sonraki basamağı aydınlatıyordu.

Elli, altmış metre kadar inmemizin ardından nihayet nemli fakat sağlam zemine ayak bastık. Telefonunu tekrar eline alan

Simone telefonu bir sağa bir sola sallayarak çevreyi aydınlattı. Ayaklarımızın altından sıçanlar ve hamamböcekleri geçiyordu.

“Iyyy!” Simone ışıktan kaçan haşerelerden sakınmak için bir o ayağının, bir diğer ayağının üzerinde hopladı.

Pis bir mağaradaydık ve tepemizde uzanan kuyu haricindeki tek çıkış yolu daha da karanlığın içine uzanan geniş bir tüneldi.

Aniden ne yaptığımı fark ederek “Defter!” diye bağırdım. Simone’un yatağının üzerinde duran eski deri günlüğü gözümün önüne getirdim. “Odanda bıraktım! Gidip almamız gerek!” Elimi metal merdiven basamaklarından birinin üzerine koyup tırmanmaya başladım.

“Deli misin sen?” Simone beni pantolonumdan tutup aşağı çekti. “Şimdi geri gidemezsin.”

“Fakat bence defter önemliydi. Onu bana babam vermişti ve... ve...” Kendimi her an kusacakmışım gibi hissediyordum. “Neyse işte. Yürümeye devam etmeliyiz.”

Haklı olduğunu bilsem de olup bitenlerle ilgili en önemli ipuçlarından birini Simone’un yatağının üzerinde bırakamazdım.

“Dinle, Peder Gregorio’nun yanma gidince defteri geri almanın bir yolunu düşünürüz. Ortalık durulunca,” dedi Simone. “Olur mu?”

Başımı salladım ve diğer defterin hâlâ yerinde olduğundan emin olmak için çantama dokundum.

“Bu olanlardan dolayı üzgünüm Simone. Beni nasıl bulduklarını bile bilmiyorum.” Suçluluktan ve çaresizlikten kaynaklanan gözyaşlarımı dizginledim. “Belki de benden uzak durmalısın.” “Asla olmaz.” Simone telefonun ışığını karanlığa doğru tut-

tu. “Ayrıca, bu insanların benim peşimden de gelmeyeceğinin garantisi ne? Evime geldilerse bu işe bulaştığımı zaten biliyor-lardır. İşleri yoluna koyana dek

birlikte takılacağız.” Parmağıyla tünele işaret etti. “Gitmemiz gerek.”

Elimi tuttu ve yan yana koşmaya başladık. Blucinimin paçalarına kaldırım taşlarının aralarında biriken pis kokulu su sıçrıyordu. Simone aniden durduğunda bana neredeyse bir kilometre kadar koşmuşuz gibi gelmişti.

Ciyaklayan iki sıçanın bacaklarımın arasından geçmesiyle irkildim. “Ne oldu?”

Simone ışığı ilerideki taş duvara doğru tuttu. Yolun sonuna gelmiştik.

“Geldik,” dedi.

“Fakat bu bir çıkmaz sokak.” Öne çıkıp sert kayayı tıklattım. Nabzım hızlandı. “Ayrıca buraya gelene kadar hiç kapı görmedim.”

Simone gelip yanımda dikildi. Kenarlardaki birkaç beton bloğu itmesiyle tiz bir gıcırtı çıktı.

Yüzüne *Alis Harikalar Diyarında* daki Sırıtan Kedi yi kıskandıracak bir sırıtış oturdu. “Kapıya gerek olduğunu da kim söyledi?”

-BEŞ-

Bir menteşenin tuttuğu en az on büyük beton bloğu vardı. Simone yeterince kuvvetle ittiğinde bloklar içe doğru döndü. Aslında bu daha çok bir dolaba benziyordu; bir köşesinde tozlu bir paspas ve boş bir kova vardı. Gri metal zemin döşemesi paslanmaya başlamıştı.

İçeri adım attığımızda ayaklarımızın altındaki zemin titremeye ve sarsılmaya başladı. “Neredeyiz biz?” diye sordum.

Simone evden aldığı anahtarı deneyip odanın diğer yanındaki kapıyı açmaya çalıştı. “İspanyol Basamakları’nın’ orada... Eh, yani İspanyol Basamaklarının altında bir yerlerde. Metro tünelinde.” Kapıyı çekerek açtığı sırada aşağıdan hızla bir metro treni geçti. Aracın rüzgârı Simone’u geri itip sırtını bana çarptırdı.

Simone temkinli bir şekilde raylar boyunca uzanan dar bir çıkıntıya adım attı. Peşinden ben de çıktım ve bir başka tren yaklaşırken ne olur ne olmaz diye duvara tutundum.

Ben kapıyı arkamızdan kapatırken “Peki, sence hangi yöne gitmeliyiz?” diye sordu. Kapının üzerine yüksek voltaj tehlikesinden dolayı açılmaması gerektiğine dair uydurma uyarılar yapıştırılmıştı.

“Bence mi? Nereden bileyim? Bir kaçış planımız olduğunu sanıyordum.” Gözlerimi tünelde gezdirdim.

“E, günaydın o zaman. Annem evi satın aldığında dokuz yaşındaydım. Beni zorla buraya, sıçanların ve hamamböcekle-rinin arasına indirdi çünkü Roma’da yaşamayı seçersem kendimi kurtarmayı bilmem gerekiyormuş.” Simone başını iki yana salladı. “Kim bunu bir çocuğa yapar ki? Praiano’dan taşınmak konusunda epey tereddüde düşmüştüm.”

“Üzüldüm.” Aklıma söyleyecek başka bir şey gelmemişti. “Yine de buraya geldiğin için mutluyum.”

Simone iç çekti. “Evet, ben de öyle. O küçük şehirde yaşamaya devam etsem seninle arkadaş olamayacaktım.”

Gülümseyerek, “Eh, şu ara başıma gelenler düşünüldüğünde,” dedim, “bunu belki de tekrar düşünebilirsin.”

“Hım.” Simone seçeneklerini tartıyormuş gibi avuçlarını ileri uzattı. “Şato gibi bir evde bir avuç hizmetçiyle takılmaya karşı insanlarla, modayla ve heyecanla dolu bir şehirde gerçek dostlar edinmek.” Beni dürttü. “Evet, o kadar da güç bir seçim değilmiş.”

“Sanırım evet.” Simone ilk kez Roma’ya taşınmadan önceki hayatı hakkında benimle o kadar uzun konuşmuştu.

Tünel yeniden titredi. Başka bir tren geliyordu. Az önce yanımızdan geçen trenlerin giderek hızlanmasına bakılırsa muhtemelen platform çok da uzakta değildi. “Şu tarafo gidelim."

Elimle sola işaret ettim. “Son trenin geldiği yöne doğru. Yanılıyorsam en kötü ihtimalle hızlıca geri döneriz.”

Simone sırıtarak “En kötü ihtimalle bize bir tren çarpar,” dedi.

Çıkıntının üzerinde küçük adımlara ilerleyip bir dönemeci geçtik. Bir dakikadan

kısa bir sürede platform genişledi ve Spagna İstasyonu platformunda bir sonraki treni bekleyen kalabalığı gördük. Başta birilerinin tünelden çıkan iki kızı sorguya çekeceklerinden endişe etsem de bekleyen kalabalık ya çok kayıtsız ya da çok yorgundu.

Tek kelime etmeden Simone'la bir sonraki trene iki dakika kaldığını gösteren tabelanın altında dikilen bir grup kadının arasına karıştık. Geri çekilip duvara yaklaştık ve çevremizdeki herkese göz gezdirdik. Babamın uyarısını aklımdan çıkaramı-yordum: Tehlike herhangi birinden gelebilirdi.

Arkamdan bronzlaşmış, buruşuk bir elin uzanıp omzuma dokunmasıyla irkildim.

"Bir iki kuruş," dedi. Yaşlı, bitkin görünen bir kadın yamru yumru bir bastona dayanarak açık avucunu bana uzatmıştı. Son derece ağır aksanlı bir İngilizceyle "Ailem için," diye ekledi.

Aklıma *kendi ailem* geldi... Babam. Hayatta mıydı? Acı çekiyor muydu?

"*Vattene!*"[3] Ben bir şey diyemeden Simone yaşlı kadını kış-kışladı.

Yaşlı kadın dudak büktü. Kadın meşum bir tavırla "Unutmayın, yaptığımız seçimler kaderimizi belirler," dedi. Sonra platformda bekleyen başka bir çifte doğru döndü.

Simone kadına aldırmadan birkaç adım ileri çıktı. Kalabalık sarı emniyet çizgisine ilerlemeye başlarken yaklaşan bir trenin ışığı yer altı istasyonunu aydınlattı.

Gözlerim yaşlı kadına kilitlenmişti. Romanın her yerinde evsizler olsa da bu kadının farklı bir yanı vardı. Üstelik bu sadece benimle İngilizce konuşmasından kaynaklanmıyordu. Kadın yavaşça arkasına dönünce gözlerimiz buluştu. İkimiz de gözümüzü bile kırpmadan birbirimizi inceledik. Ta ki kadın dudaklarını kıvırıp bana çürük dişlerini göstere göstere sırıtana kadar.

Metro vagonlarının gümbürtüsü ve frenlerin tiz sesi istasyonu kapladı.

Kalabalık ileri hücum ederken Simone bana seslendi. "Cassie!"

Yaşlı kadın "Yaptığımız seçimler kaderimizi belirler!" diye bağırdı.

Olduğum yerde kalakaldım. Arkamda metro vagonlarının kapıları yolcuları içeri kabul etmek ve dışarı salmak için açıldı.

“Cassie!” Simone elimi tuttu. “Gitmemiz gerek.” Beni çekiştirip uzaklaştırdı ve kalabalığın arasından hızlıca geçip ikinci metro vagonuna bindik.

Simone vagonun ortasındaki metal direği tutup “Kolezyum, oraya gitmemiz gerektiğini söylemiştin, değil mi?” diye sordu.

“Hı hı.” Yanına, pencere kenarındaki koltuğa oturdum ve Simone’un dairesinde yazıcıdan aldığım haritayı çıkardım. “Bulabildiğim tek Monasterio San Carlos buydu,” dedim. Kapıların üzerine yapıştırılmış metro haritasını elimde tuttuğum haritayla karşılaştırdım. “Sanırım tren değiştirmeden Vitto Emanuele İstasyonu’nda ineceğiz.”

Simone derin bir nefes aldı. “İyi,” diye mırıldandı.

Başımı pencereye yasladım. Ne kadar tuhaf gelse de kalabalığın arasında kendimi daha güvende hissediyordum çünkü burada, metrodaki iki sıradan kıza benziyorduk. Artık sakinleştiğim için aklıma Peder Gregorio’ya ne söyleyeceğim sorusu geldi. Kafamın içinde bir sürü soru olsa da hepsinin temelinde iki soru vardı: Babam neredeydi? Ve bu insanlar neden peşimdeydi?

Tren ilerleyip ağır ağır istasyondan uzaklaştı. Terminale baktım. İnsanlar merdivenden iniyor, geride bıraktığımız boşluğu dolduruyorlardı. Her zamanki gibi bir iş günüydü; Ro-ma’daki tipik bir perşembe ikindisi. En azından çoğu insana göre öyleydi.

Metro platformunun köşesinde yaşlı kadının bir iş adamından para istediğini gördüm. Sözleri hâlâ kulaklarımda çınlıyordu.

Seçimler kaderimizi belirler.

Ben çok küçükken babamın bana hep söylediği bir söze benziyordu bu. Babam bana annemin hep yaşamın güzelliğinin belirsizliğinde yattığını söylediğini hatırlatırdı. Kendi geleceğini seçebileceğini ve hiçbir şeyin önceden belirlenmediğini.

Bu sözler hiç bu kadar doğru olmamıştı.

Cesur olmayı seçmek zorundaydım.

-ALTI-

Birinin avı olabileceğim hissinin acısı nihayet çıkmaya başlamıştı. Etrafımdaki herkesi tartıyordum. Metro vagonuna el ele binen çift, istasyon çıkışının tam yanından sokağın karşısına geçen polis memuru, kocaman şapkalı bir kadının rehberliğinde gezinen tur grubu hatta güvercinleri besleyen yaşlı adam... Hepsi potansiyel suikastçılardı.

“Bu taraftan.” Simone başını telefonunun GPS’inden hiç kaldırmadan eliyle işaret etti.

Köşeyi döndük ve etrafımızdaki binaların gölgelerinin arasına adım attık. Güneş öyle alçalmıştı ki sadece kavşaklarda güneş ışınları kalmıştı.

Kendi telefonumun nasıl arabadan dışarı atıldığını düşünerek “Telefonunu kullanmaya devam etmenin doğru olmadığını düşünüyorum,” dedim, “izimizi sürebilirler.”

Simone bana aldırış etmeden sokağın karşısına geçti. Bir güneşin altına bir gölgeye girdikçe sarı saçları yanıp sönüyornuış gibi görünüyordu. “Numaramı bilmiyorlar, biz de *onların* kim olduklarını bile bilmiyoruz.” Simone bir kez daha telefonuna baktı. “Hem anneme ulaşmaya çalışmam gerekiyordu... Aradığımda açtığı da yok ya. Fakat şu an bunun bir önemi yok.” Telefonunu kapattı. “Geldik.”

Yeşil kapılı, üzerinde hiçbir ibare bulunmayan binaya baktım. Demir kafeslerle örtülü pencereler içeriden çakılmış tahtalarla kapatılmış gibiydi. Kapının üzerindeki, iki yanından bir meleğin tuttuğu ayrıntılı bir haçın tasvir edildiği rölyef olmasa binanın dini çağrıştıran hiçbir yanı yoktu. Fakat kapı zilinin üzerindeki plakada yirmi dört sayısı vardı. Manastır burası olmalıydı.

“Umarım evde birileri vardır,” diye mırıldandım. Issız sokağa şöyle bir göz atıp zile bastım.

Yanıt yoktu.

Kapıyı çalarken dolu dolu bir üç saniye boyunca zile bastım. “Merhaba?” diye bağırdım. “Kimse yok mu?”

Sırtını binanın duvarına yaslayan Simone “Belki de gitsek iyi olacak,” dedi.

“Hayır. Peder Gregorio burada.” Bir B planım olmadığını anımsayıp sustum. “Burada olmalı.”

Yumruğumun kenarıyla kapıyı elim acıyana dek yumrukladım. Tam tekmelemeye de başlayacakken diğer yandan bir şıngırtı geldi. Simone’la donakaldık. Kulağımıza açılan iki başka kilidin sesi geldi. Sesleri sürüklenen metalin gıcırtısı izledi.

Kapı gıcırdayarak birkaç santim aralandı. Karşımızdaki insanın yüzünü ancak kısmen seçebiliyordum.

“Peder Gregorio?” dedim.

“Hayır.” Kapının biraz daha aralanmasıyla yaşı bizden biraz daha büyük, açık kahverengi saçlı, bronz tenli ve neredeyse saydam gibi görünen yeşil gözleri olan bir adam belirdi. Mükemmel bir İngilizceyle “Ben Asher,” dedi. “İçeri gelin. Peder Gregorio sizi bekliyordu.”

Kapı ardına kadar açılırken “Bekliyordu demek?” diye sordum. Sonra öne bir adım attım. Oğlanın yanında dikildiğimde benden on beş, yirmi santim uzun olduğunu fark ettim. Üzerinde bol bir blucin, gri bir polo yaka tişört ve kapüşonlu bir hırka vardı. Görünüşü hayalimdeki keşiş ya da keşiş adayı imajına uymuyordu.

Simone peşimden gelmeye çalışsa da Asher elini kaldırıp onu durdurdu. “Üzgünüm, sadece o içeri girecek,” dedi. Parmağındaki iri, gümüş yüzüğü fark ettim.

“O benimle birlikte,” diye açıklama yaptım.

Asher bir kaşını kaldırdı. “Peder Gregorio bir başka kızdan bahsetmemişti.”

“Gerçekten mi?” Simone başını yana eğdi. “Belki de Peder Gregorio sana her şeyi söylemiyordur.”

Asher gözlerini kısarak Simone’a baktı. “Ona sorarım fakat o zamana kadar burada kalmanız gerek.”

“Dinle Asher, adın Asher’dı, değil mi?” Ben Asher’ın yanından geçip tekrar dışarı çıkarken oğlan başını salladı. “Başımız dertte fakat ya ikimiz de içeri geliriz ya da ne o ne de ben geliriz,” Asher’ın gözleri bir bana bir Simone’a çevrildi.

“O kim ve neden burada?” diye sordu.

Duraksadım. Ne demeliydim? Simone’un en iyi dostum olduğunu ve kim olduklarını bilmediğimiz birtakım kötü adamların bizi Roma’nın her yerinde takip edip öldürmeye çalıştıklarım ve bahamın beni buraya daha önce adını bile duymadığım bir keşişle görüşmem için gönderdiğini mi? Tüm bunlar kulağa çılgınca geliyordu.

“Bu seni hiç mi hiç ilgilendirmez. Peder Gregorio bizi bekliyor.” Simone, Asher ı bir kenara İtri ve o önde, ben arkada kapı aralığından geçtik. Kollarını kavuşturan Simone sabırsızca “Şimdi işini yapıp onu buraya çağıracak mısın?” diye sordu. Daha önce onun böyle konuştuğunu hiç duymamıştım. Hatta sesi ona ait değil gibiydi.

Asherın çenesini sıktığını fark ettim. Yine de kolunu uzatıp kapıyı arkamızdan kapattı ve üç sürgüyle kilitledi. “Burada kalın!” diye buyurduktan sonra hemen ilerdeki merdivenlere koşup basamakları üçer üçer tırmandı.

Simone’la bakıştık. Hemen etrafta gezinmeye, bulunduğumuz mekânı incelemeye başladık. Küçük bir avluyu çevreleyen üstü kapalı, yanları açık bir geçitteydik. Bahçenin içi her türlü saksı bitkisiyle doluydu. Bunların bazıları küçük ağaçlar boyu-tundaydı. Bahçenin ortasında ise üzeri kırık fayanslardan oluşturulmuş bir mozaikle kaplı, büyük bir çeşme vardı. Avlunun üzerindeki büyük tepe penceresinden pembe ve mor tonlarına çalan bulutlar görünüyordu.

Simone sessizce “İyi taklit yaptım ama değil mi?” diye sordu.

“Hı?”

“Şu oğlana diş geçirişim... Tıpkı annem gibiydim.” Eğilip sarı bir gülü kokladı. “Annemi taklit ediyordum. Anladın, değil mi?”

Ağır adımlarla çeşmenin etrafında yürüyerek “Eh, bir şeyler döndüğünü fark etmiştim,” dedim. Yolculuğumuzun hedefine varmış da olsak kendimi son derece tetikte bir ceylan gibi hissediyordum; tüm duyularım ayaktaydı ve

herhangi bir tuhaflık olmadığından emin olmak için gözümü dört açıyordum.

Avlunun etrafında farklı odalara açılan Fransız kapıları vardı. Kapıların yanından geçerken odaların içlerine göz attım; bir mutfak, yemek odası ve oturma odası. Birkaç kapının ardına mahremiyet amaçlı dantel perdeler gerilmişti.

“Size yerinizde kalmanızı söylemiştim!” Gözlerimi yukarı çevirdim. Asher tam tepemizdeki tırabzanın üzerinden eğiliyordu.

Simone soğuk bir sesle “Ne dediğini biliyoruz,” dedi ve elini çeşmenin kenarında gezdirdi. “Sen gidip Peder Gregorio’yu bul yeter.”

Ortamı yumuşatmak için “Lütfen,” diye ekledim.

“Ben de bunu yapıyorum zaten.” Asher, Simone’a öfkeyle baktı. “Ve Cassandra ^«olmadığın için mutluyum.”

-YEDİ-

Asher odalardan birine girip gözden kaybolduğunda “Adımı bile biliyor,” dedim.

“Evet.” Simone kaşlarını çattı. “Yalnız, tavırlarından hiç hoşlanmadım.” Avluda bir aşağı bir yukarı yürüdü, “içimden bir ses bu oğlanın tam bir baş belası olduğunu söylüyor.”

“Aslında Asher tam tersi biridir.” Ses avlunun uzak ucundaki asansörden çıkan yaşlı bir adamdan gelmişti. Asher’ın aksine adamın görüntüsü aklımdaki keşiş imajına son derece uyuyordu. Fırça gibi, gri bir sakalı vardı ve geniş beline dolanmış, küçük bir iple tutturulmuş kahverengi bir keşiş cübbesi giyiyordu. Ağır adımlarla yürürken gözlerini gözlerimden hiç ayırmadı. Geçidin kemerlerinin birinin altında kısa bir süre duraksadı.

Titrek bir sesle “Peder Geregorio?” dedim. Benimle İngilizce değil, İtalyanca konuşmasını bekliyordum.

‘Ta kendisi.” Peder Gregorio’nun yüzünde sıcak bir gülümseme belirdi. “Sen de güzel Cassandra olmalısın. Nihayet tanış-nk.” Simone ve ben ona doğru yürüdük. Peder Gregorio’nun

gözleri Simone’a çevrildi. “Yanılmıyorsam sen de Cassandıa’nın bir arkadaşısın,

değil mi?”

“E, evet efendim.” Simone pederi selamlamak adına eğilmekle başını sallamak arasında yarım yamalak bir hareket yaptı.

“Çok iyi.” Peder Gregorio avluya göz gezdirdi. Ardından tekrar bana baktı. “Ya Felipe... O nerede?”

Babamın adını işitmemle dudağım seğirdi.

Peder Gregorio gerildi. Hatları sertleşen yüzü ekşidi. “Anlıyorum. Bir şey olmuş... Korktuğum gibi.”

Gözlerim yaşardı. “Babam vuruldu ve onu götürdüğüm hastane babamın orada olmadığını söylüyor.” Sesim titremeye başlamıştı. Derin bir nefes alıp hislerimi dizginledim. “Bana sizi bulmamı söyledi. Yardım edeceğinizi de.”

“Tamam, geçti artık.” Peder Gregorio omzumu sıvazladı. “Felipe güçlü, inatçı bir adamdır. Başının çaresine bakar. Sen de biz işleri yoluna koyana kadar burada güvendesin.” Geçide işaret etti. “Gel. Ofisimde konuşalım.” Her adımda sağa sola yalpalayarak bizi önünde küçük, altın rengi bir haçın sallandığı bir kapıya götürdü. Kapı tokmağına uzansa da çevirmeden önce duraksadı.

“Üzgünüm çocuğum.” Peder Gregorio kırışık elini Simone’ım koluna koydu. “Cassandra’yla özel konuşmam gerek.”

“Hayır,” diye itiraz ettim. “Asher denilen adam bizi işeri almadığında da aynı sorun yaşandı. Simone yanımda kalacak.

Peder Gregorio başını iki yana salladı. “Cassandra, işler bov le yürümüyor. Konuşacaklarımıza kulak misafiri olama/.

“Dert etme Cassie.” Simone birkaç adım geriledi. “Burada bekleyebilirim.”

Ever, en iyisi bu olur.” Peder Gregorio, Simone’a nazikçe gülümsedi. “İyi bir arkadaş olduğunu görebiliyorum.”

Yüzümü Simone’a çevirdim. “Hayır, neler olduğunu işitmeni istiyorum.” Her şeyle tek başıma yüzleşmem çok riskliydi. Yanımda Simone varken bile başıma gelecek bir sonraki tehlikeyle başa çıkabileceğimden emin değildim. “Sana

ihtiyacım var. Üstelik seni bu belaya bulaştırdım ve senin için yapabileceğim, hiç olmazsa neler olup bittiğini anlayana dek seni yanımdan ayırmamak olacak.” *“Un momento.”** Peder Gregorio duraksadı. “Lütfen bana neler olduğunu az çok anladığını söyle Cassandra.”

Sessiz kaldım.

Peder Gregorio’nın gözleri sanki düşüncelerime nüfuz ediyor, bir şeyi arıyor fakat bulamıyordu. “Tanrım!” Ellerini havaya kaldırdı. “Felipe sana hiçbir şey anlatmadı mı?”

“Eee, sizi bulmamı söyledi.” Dudağımı ısırdım. Pederin duymak istediği yanıt bu değildi. “Fazla vaktimiz olmadı ve...” “Vaktiniz mi?” Peder Gregorio tiksintiyle başını iki yana salladı. “Onu uyardım. Bunun olabileceğini söyledim. Şimdi şu halimize bak.” Dönüp yüzünü kapıya çevirdi. Cübbesinin cebinden bir anahtar çıkardı. “Arkadaşının burada kalması için ısrar etmem gerek.”

Duraksadım. Yanıtlar almak ve babama faydamın dokunması için tek yol Simone’u dışarıda bırakmaksa başka seçeneğim yoktu. Bunu yapmak zorundaydım.

Simone kulağıma “Git,” diye fısıldadı. “Ben burada olacağım. Sonra bana ne konuşulduğunu anlatırsın. Sadece ona çok güvenme.’’

* İta. Bir dakika.” (e.n.)

Yaşlı keşişin peşi sıra küçük bir odaya girdim. Odanın yuvarlak, vitraylı penceresi sönen güneş ışığını zemine bir renkler prizması halinde yansıtıyordu. Toz zerrecikleri odayı dolduran kitap yığınlarının üzerinde uçuşuyordu. Fakat kitaplardan çok her yerde bir kısmı eskiyip sararmış kâğıtlar vardı. Yerde, kitaplık raflarının üzerinde ve odanın köşesine çekilmiş büyük masanın üzerinde her an devrilecekmiş gibi duran kâğıt yığınları.

“Otur.” Peder Gregorio yüksek sırtlı, kırmızı, kadife sandalyeye işaret etti. Oturağın üzerinde bir kâğıt yığını olduğundan oturmam mümkün değildi.

“A, tabii ya.” Peder Gregorio etrafındaki dağınıklığı fark etti. “Dağınık görünüyor fakat ben her şeyin yerini tek tek biliyorum. Kâğıtları hemen yanına, yere koyabilirsin.” Yıpranmış ve yırtık kahverengi deri kaplı bir sandalyeye yığıldı. “E,” -derin bir nefes alıp yavaşça verdi- “bana bugün neler olduğunu ve

bildiklerini anlat bakalım.”

Kâğıt yığınını sandalyemin altındaki bir başka yığının üzerine bıraktım. “Babam beni okuldan erken aldı ve bir şey onu korkutmuştu. Hastati’den bahsetti fakat bunun ne ya da kim olduklarını bilmiyorum. Bana yardım edebileceğinizi söyledi.” “Hı hı.” Peder Gregorio dua ediyormuş gibi avuçlarını kavuşturup parmak uçlarını dudaklarına değdirdi. ‘Devam et.

Ona motosikletin üzerindeki adamın bize nasıl ateş ettiğini açıkladığımda Peder Gregorio neredeyse tepki vermedi. Sadece durup notlar aldı. Hatta ona birinin Simone’un dairesine uıeş edip az kalsın beni öldüreceğini söylediğimde de tepkisi*/Up* devam etti.

Omda kimse yaralanmadı değil mi? Simone’un anne babası?”

Hayır. Babası bir süre önce öldü ve annesi hep seyahatte. Hizmetçi Niurka’yla kalıyor fakat o da bu olaylar gerçekleştiğinde alışverişe gitmişti.”

“Hizmetçinin durumunu hemen araştırıp Simone’un annesini de durumdan haberdar edeceğiz,” dedi Peder Gregorio. Yüzü ifadesizdi.

Midem allak bullaktı ve bana her an kusacakmışım gibi geliyordu. Benim yüzümden başka insanların da canlarının yana-bileceğine inanamıyordum. Simone’un evine asla gitmemeliydim.

“Annesinin adı ne?”

“Sarah Bimington.”

Peder Gregorio kaşlarını hayretle kaldırdı. “Maliyeci olan mı?”

Başımı salladım. Belli ki Simone’un annesinin kim olduğunu işitip de o ismi tanımayan, dünyadaki bir avuç insandan biriydim. Yaşlı bir keşiş bile onu tanıyordu. Belki de bu yüzden Simone’un az sayıda arkadaşından biriydim... Annesin kim olduğunu duyunca etkilenecek kadar tanımıyordum bile.

“Peder Gregorio, bana neler olduğunu anlatabilir misiniz?” diye sordum.

Sandalyesine yaslandı. “Sana anlatacaklarım en yüksek gizlilik seviyesindedir. İnsanlar bu bilgiyi korumak uğruna hayatlarını kaybettiler.” Bir süre sessiz kalıp

beni süzdü. “Sana söyleyeceklerimi öğrenmek için her şeyi yapacak çok yüksek mevkilerde insanlar var. Bunu iyi anlaman gerek.”

Başımı salladım. Anlaşılan babam büyük bir işe karışmıştı. “Hastati’yle başlayayım.” Doğru sözcükleri aramak için duraksadı. “Neredeyse iki bin yıldır önemli bir görev üstlenen gizli bir teşkilattır; bu görev mızrağı korumaktır.”

“Mızrak mı?” dedim. Yanlış işitmiş olmalıydım.

“Herhangi bir mızrak değil. Longinus’un Kutsal Mızrağı’nı duymuş muydun?”

Başımı iki yana salladım.

“Kader Mızrağı diye de bilinir.”

Ona boş gözlerle baktım.

Peder Gregorio uzun bir iç çekti. “Evet, Roma imparatorluğu askeri Longinus’un Hıristiyanlığa geçmeden önce taşıdığı mızraktı bu. Vatikan’a bir dahaki gidişinde sunağın sağındaki duvar nişine bak. Orada elinde mızrağı olan Longinus’un büyük bir heykeli var. Bu mızrağı Golgota’da çarmıha gerilen Isa’ya saptamıştı ve ucunun... nasıl desem?.. Mistik özellikleri var.”

“Şaka yapıyorsunuz herhalde?” işittiklerim gülünçtü. “Sihirli bir mızrak mı?”

Peder Gregorio gözlerini kıstı. "Kesinlikle şaka yapmıyorum. Bugün başına gelenlerden bu işin hiç de şakası olmadığını anlamış olmalısın.”

Boğazımdaki yumruyu yuttum. Sesinin tonu aniden tehditkâr bir hal almıştı. Öyküsü ne kadar inanması güç de olsa ona ayak uydurmaya karar verdim.

“Peki. Fakat *mistik özellikler* derken ne kastediyorsunuz?” Yüzündeki sert ifade biraz yumuşayan Peder Gregorio açık lamasına kaldığı yerden devam etti. “Mızrak Lideri kontrol edebilir; yani, şöyle ifade etsem daha doğru olacak: Kaderi şv*-killendirebilir. Şarlman ve Konstantin gibi liderler mızrağı savaşları kazanmak, dünyanın yönünü değiştirmek için kullandılar.” Sözlerinin zihnime iyice oturması için bir süre duraksadı. Fakat oturmadılar. Tüm bunlar bana ipe sapa gelmez zırvalar gibi geldiğinden sözleri bir türlü aklıma yatmıyordu.

Konuşmasına devam etti. “Hastati Konseyi mızraktan sorumluydu. Mızrağın

emniyetini sağlıyor, hangi olaylara etki edeceğine karar veriyorlardı. Fakat bazı sorunlar vardı: Bu gücü arzulayan ve elde etmek için her şeyi yapacak birileri çıkıyordu hep. İkinci Dünya Savaşı'nda olduğu gibi. Hitler mızrağı bulmayı ve çalmayı başardı." Peder Gregorio iç çekti. "Ne karanlık günlerdi. Fakat sonra Hastati mızrağı geri aldı."

"Öyleyse bu mızrak kötü bir şey mi?"

"Hayır. Mızrak ucu sadece bir nesne. Ne iyi ne de kötü. Her şey onun kaderi şekillendirmek için nasıl kullandığına bağlı." "Ve Hitler mızrağı İkinci Dünya Savaşı'nı şekillendirmek için kullandı, öyle mi? Bunları gerçekten dinlediğime inanamı-yordum."

"Hayır, hayır. Kaderi büyük ölçekte değiştirmek en eğitimli kişinin bile kontrol edemeyeceği kadar güç bir iştir. Ancak daha küçük olaylar değiştirilebilir. Muhtemelen Hitler de Şarlman ve Konstantin gibi belli başlı muharebelere yön vermişti. Fakat bazen bu kadarı yeter de artar bile. Hangi hamleyi ne zaman yapacağını bilmek oyunu kazandırabilir. İlk domino taşını devirip zincirleme reaksiyon yaratmak gibi bir şeydir bu. Her şey sadece yaptığın seçimlere bağlıdır."

Evsiz kadının sözlerini aklıma getirerek "Seçimler kaderi belirler," diye mırıldandım.

"Bu da neydi?" diye sordu Peder Gregorio.

"Hiçbir şey."

Kollarımı kavuşturarak sandalyeye yaslandım. Beden dilimin işittiklerime inanmadığımı haykırdığından emindim. "Tamam da, tüm bunlar doğru olsa da benimle ne ilgisi olduğunu anlamadım."

Peder Gregorio sayı kavramını öğrencilerine ilk kez anlatan bir anaokulu öğretmeninin sabrıyla gülümsedi. "Ben de oraya gelmek üzereyim. Hastati mızrağı geri alabiise de Soğuk Savaş sırasında nükleer güçlerin ortaya çıkışını ve küresel terörizmin yükselişini gördükten sonra mızrak ucunun sonsuza dek insanlıktan uzak tutulmasına karar verdi. Yanlış ellere geçerse ne olurdu? Bu çok riskliydi. Mızrak uzak ve gizli bir yere saklanacaktı. Plana göre kimse de mızrağın güçlerine bir daha erişemeyecekti." "Peki, mızrak gizlendiyse sorun nedir?"

“Sorun şu ki mızrak daha Hastati tarafından saklanamadan çalındı.”

Kaşlarımı kaldırıp inanmaz bir edayla başımı iki yana salladım. “Hastati’nin mızrağı emin ellerde tutmakta çok da başarılı olmadığı söylenebilir o zaman, değil mi?”

Peder Gregorio gözlerini kısıp çenesini sıktı. “Gerçek Hastati üyeleri mızrak için canlarını verirler,” dedi. “Fakat her grubun içinde çürük elmalar vardır. Kendi Yehuda’ları.”

Niyetim ona hakaret etmek değildi. Öne eğildim, daha açık fikirli olmaya çalıştım. “Peki mızrak şimdi nerede?”

“Kimse bilmiyor. Fakat en azından henüz kullanılmadı.” Aklıma yatmamıştı bu. *Neden biri mızrağı çalsın ve sonra da kullanmasın ki?* “Nereden biliyorsunuz bunu?”

Peder Gregorio ensesini ovuşturdu. “Flastati'nin mızrağın kullanılmaması için önlemler aldığını söyleyebiliriz. Fakat bu durum fazla uzun sürmeyecektir. Yakında mızrağın gücü yeniden kullanılabilir olacak ve Hastati bu gücün yanlış ellere geçmesinin engellenmesi gerektiğini düşünüyor. Delinin tekinin, hem de elinde nükleer güç olan birinin mızrağı ele geçirdiğini düşünsene.”

“Peki, Hastati mızrağı bulmaya çalışıyor... ve bende olduğunu mu düşünüyorlar?”

“Pek sayılmaz.” Dudaklarını birbirine bastırdıktan sonra kaldığı yerden devam etti. “Mızrağı yıllarca aradıktan sonra Konsey artık onu koruyamıyorlarsa dünyayı ondan korumaları gerektiğine hükmetti.”

“Hı hı.” Simone keşke bunları dinleyebilseydi çünkü bana hiç inanmayacaktı. “Fakat bu hâlâ Hastati’nin neden peşimde olduğunu açıklamıyor. Mızrak bende değil. Şu ana kadar varlığından bile haberdar değildim.”

“Hayır yavrum.” Peder Gregorio öne eğilip az sonra dillendireceği sırrı bu küçük ve dağınık odanın dışındaki biri işi-tebilirmiş gibi sesini alçalttı. “Bu konu seninle o kadar ilgili ki. Cassandra, mızrak ucunun işlemesini sağlayan *serisin”*

-SEKİZ-

Normalde bu tuhaf, yaşlı adamın söylediklerinin bir kelimesine bile inanmazdım fakat o gün her şey normal olmaktan uzaktı. *Benim bir tür seçilmiş kişi olduğumu mu sanıyor?* içimden gelen kahkaha atma isteğine kulak vermeden yüzümdeki hissiz ifadeyi korumaya çalıştım. Beni bir başkasıyla karıştırmış olmalıydı.

“Anlaması güç, biliyorum,” diye ekledi Peder Gregorio. “Fakat bu senin kanında var.”

“Sıfır grubunda mı?”

Peder Gregorio kıkırdadı. “Hayır, fakat senin onlardan biri olduğunun emaresi bu.”

Söylediklerine bakan, uzaylı olduğumu düşünürdü.

“Aziz Longinus’un soyundan gelen biri,” diye ekledi. ‘İzi taşıyan son kişilerden biri.”

İçgüdüsel bir tepkiyle elim göğüs kafesimdeki avuç biivük lüğündeki doğum izine gitti. Ne zaman bu izin ne kadar çirkin olduğundan şikâyet etsem babam bana kendisine bahşedebil miş cn büyük lütuf olduğumu, mükemmel olduğumu söylerdi. İzi hep bir Noel ağacına benzetirdi.

Peder Gregorio başını salladı. “Evet, sanırım Felipe izin sağ yanında olduğunu söylemişti.” Beni süzdü. “Sen, sevgili Cassandra, dünyada mızrağın gücüne erişebilecek, hayatta kalan son birkaç kişiden birisin. Longinus soyunda hem izi taşıyan, hem de kan grubu tutan çok az insan vardır... 0 grubu.”

Mide bulantım geri dönüyor, yüzümün ifadesi de bunu yansıtıyordu. Ben sadece sıradan bir kızdım. Bu tür şeylerin benim gibi insanların başına gelmemesi gerekirdi. Hayatımın tablosu grinin, belki de bejin sıkıcı bir tonundaydı; hayal gücünü şahlandıran neon tonlarında değil. “Hayır, bir hata olmalı,” dedim.

“Hata yok. Sen bunun için doğdun.”

Sandalyeden fırlayıp odadan dışarı koşmamam için irademi son damlasına kadar kullanmam gerekti. Simone’u alıp Asher bizi durdurmadan üç sürgülü kapıdan çıkabilir miydim?

Peder Gregorio rafın üzerindeki bir kitaba uzanıp kahverengi cübbesinin koluyla kitabın sırtındaki tozu sildi. “Al.” Kitabı açıp sayfaları köşesi kıvrılmış bir sayfaya varana dek çevirdi. “Bu kadim yazılarda Longinus soyundan gelen ve izi taşıyan kişinin mızrak ucuyla bir araya gelmesi halinde güçlerin nasıl serbest kalacağı ve farklı yolları görme yeteneğinin nasıl verileceği anlatılıyor.”

Pederin suyuna giderek “Hı hı... Fakat bu tam olarak ne demek oluyor?” dedim. Öne eğilip resme baktım. Resimde üzerinde tuhaf harfler olan, sararmış bir parşömen vardı.

“Şu demek oluyor: Mızrak ucuyla ve uygun eğitimle etki etmek istediğin olaylara dair farklı senaryoları görebilir ve han-

gisini seçmek istediğine karar verebilirsin. Bunu da ancak Lon-ginus soyundan gelen, işaretli biri yapabilir. Her nesilde sizin gibi bu özelliklere sahip ancak bir avuç insan doğar.”

“Demek başkaları da var,” dedim. Yalnız olmadığımı işittiğime memnun olmuştum.

“ *Vardı*.”

“Ya, öyle mi...” Yutkundum.

“Cassandra, şunu anlaman gerek: Bir başkası için mızrak ucu sadece keskin bir metal parçasıdır. Fakat Longinus soyundan gelen, işaretli bir kişi için her şey bambaşkadır. Böyle biri güce eriştiğinde hayatının sonuna dek ona bağlanır.”

“Bağlanmak mı?” Eski defterdeki o satır aklıma geldi. *Mızrak başı kullanıldığında Koruyucu sonsuza dek bağlanacak.*

“Evet. Güce bir seferde kanı ve izi taşıyan sadece bir kişi tarafından erişilebilir. Mızrak ucu bir kez kullanıldığında aynı özellikleri taşıyan ikinci biri bile onu kullanmaz. Ta ki...”

“Ta ki?..”

Peder Gregorio sandalyesine yaslandı. “Ta ki mızrağı kullanan kişi ölene dek. Mızrağa bağlanan kişi öldüğünde güç bir başkası mızrak ucuyla bütünleşene dek uyku halinde kalır.”

“Ve bu güç şu an uykuda, öyle mi?”

Yaşlı keşişin yüzüne acılı bir ifade oturdu. “Pek sayılmaz.” Cübbesini düzeltti. “Hani sana Hastati’nin kimse mızrağı kullanmasın diye harekete geçtiklerinden bahsetmiştim ya? Eh, Tobias adında bir adam şu an mızrağa bağlı, yıllardır koma halinde ve durumu iyi değil.” Peder Gregorio iç çekti. “O öldüğünde Longinus soyundan, herhangi bir işaretli kişi mızrakla temasa geçip gücü ele geçirebilir.”

"Fakat belki de gücü alan iyi biri olur. Hastati neden gücü kontrol etmek zorunda?”

“Güç çok büyük. Tobias’ı bile yoldan çıkardı.” Peder bir an dunıp gözlerini benden kaçırdı. “Şunu anlaman gerek, Tobias bir zamanlar Hastati üyeleri arasında saygın biriydi... İyi bir adamdı. Fakat ona bir şey oldu. Mızrağı kullanıp durdu... Dünyayı daha iyi bir yere dönüştürebileceği fikrine takılıp kaldı.”

“Bunun nesi yanlış?” Öykünün bundan ibaret olmadığını hissediyordum.

“Her şeyi. Tobias nihayet dünyayı kurtarmanın tek yolunun onu yok edip her şeye sıfırdan başlamak olduğuna hükmetti. Dünyadaki insanların büyük bir kısmını yok ederse daha huzurlu bir hayat sürecektik. Buna taze bir başlangıç diyordu.” “Vay.” Bu esaslı bir delilik örneğiydi. “Anlaşılan delirmiş.” “Evet, eh... daha önce dediğim gibi güç kullanan kişiyi yiyip bitirebiliyor.” Derin bir nefes aldı. “Şimdi de herkesin elinden geleni yapmasına rağmen Tobias yakında ölecek ve mızrağın gücü yeniden erişilebilir hale gelecek gibi görünüyor. İşte bu yüzden değerlisin ve Hastati yanlış ellere düşmen riskini göze alamaz.”

“Bu yüzden de deli Tobias’ı bile öldürmezlerken beni öldürmeyi yeğliyorlar, öyle mi?”

Peder Gregorio başını hafifçe salladı. “Fakat merak etme, burada güvendesin. Bu duvarların arasında olduğun sürece Hastati sana zarar vermez.” Bir çekmeceye uzanıp içinden çıkardığı küçük kutuyu masanın üzerinden bana doğru kaydırdı. “Fakat bunu her zaman takman gerek. Asla çıkarmamalısın.

Kutunun içinde antika bir gümüş yüzük vardı. Asher’ın par-mağındakine epey benziyordu. Yüzüğü kaldırdığımda sol yanına bir mızrak, sağ yanına da bir kadeh şekli işlenmiş olduğunu gördüm. Ortasında da parlak, siyah bir taş vardı.

“Neden? Sihirli özellikleri mi var?”

“Daha çok sigorta gibi. Kafamın rahat olmasını sağlayacak bir şey, karşılığında seni Hastati’den koruyacağım. Senden çok şey istemiyorum. Fakat yüzüğü hep takacağına söz vermen gerek.” Peder Gregorio yanıt vermemi bekledi.

“Tabii.” Yüzüğü ne zaman istersem çıkarabileceğimi düşünerek parmağıma taktım. “Asher’ın taktığı yüzüğe benziyor bu,” dedim. “Demek o da koruma altında.”

“Fark etmişsin.” Peder Gregorio gülümsedi. “Bu kadar genç birine göre çok iyi bir gözlemcisin.” Duraksadı. “Onun yüzüğü takma nedenleri başka. Senin durumunda ise yüzük seni tehlikeden uzak tutacaktır.”

Emniyette olmak için yaşlı bir keşişe ve tuhaf bir takıya bel bağlama fikri canımı sıkmıştı. “Siz babamı bulduktan sonra ABD’ye geri dönsem olmaz mı? Orada ortadan kaybolurum." Yüzüğü parmağımda çevirdim.

“Hastati söz konusu olduğunda ortadan kaybolma mümkün değildir. Kolları dünyanın her yerindeki en güçlü mevkilere uzanır ve ellerinin altında sana her yerde zarar verebilecek kişiler vardır. Sadece birkaç yerde güvende olabilirsin.”

“Peki, bundan nasıl emin olabiliyorsunuz?” Yüzüğü çekiştir-sem de yerinden kımıldamadı.

“Zamanında ben de bir Hastati üyesiydim, seni temin ederim bu mekânın mahremiyetine saygı göstereceklerdir. Rab.uu gelince...” Dosdoğru bana diktiği gözlerinin kenarlan kırıştı. “Güvende olmanı İsteyeceğinden eminim. Bu yüzden burada kalacak ve yüzüğü takacaksın.”

“Herhalde,” diye mırıldandım.

“Bu bir oyun değil Cassandra. Hiçbir yere ayrılmaman gerek. Başka her yerde tehlikede olursun.” Masasının üzerindeki kitapları kapatıp her şeyi raflara geri koydu.

“Öyleyse pratikte bir mahkumum.” Yüzük bana bir kelepçe gibi geliyordu.

“Hayır, hayır. Elbette hayır. İstediğin her yere gitmekte özgürsün fakat emniyetini burası hariç hiçbir yerde garanti edemem.” Peder Gregorio geriye kaykılıp beni süzdü. “Gözlerindeki ateşi görebiliyorum Cassandra. Yüzeyin hemen altında için için yanıyor. Sana bakınca aklıma...” Cümlesinin sonunu

getirmedi.

“Babam mı geliyor?” diye sordum. O güne kadar babamın hep temkinli ve dikkatli biri olduğunu düşünmüştüm. Kesinlikle hayatını soluk renklere boyayan bir ressam olduğunu...

“Eh, evet. Sanırım sende onu az çok görüyorum.” Kahverengi cübbesinin yakasını düzeltti. “Felipe kararlı bir adamdı... Yıllardır senin emniyetine karşılık değiş tokuş etmek için mızrağı arıyordu. Sanırım mızrağı bulmaya yaklaşmıştı da.”

Elimi postacı çantamın üzerinde gezdirdim. İçinde babamın bana verdiği defterlerden biri vardı. İçinde mızrağın yeriyle ilgili bilgi olabilir miydi? Defteri çıkarıp okumak istesem de Peder Gregorio’yu defterin varlığından haberdar etmemin doğru olup olmayacağından şüpheliydim. Belki de bu meseleyi önce Simone’la konuşmam daha iyi olurdu.

Peder Gregorio beni dikkatle izliyordu. “Felipe’nin sana başka bir şey söylemediğinden emin misin?” diye sordu. İç içe geçirdiği parmaklan İri göbeğinin üzerindeydi.

Bir anlık tereddüdün ardından konuştum. “Aslında bir şey söylemişti.”

Peder Gregorio öne eğildi. “Evet?”

“Şey, babam vurulmadan önce bana eski bir defter verdi... Latince ve diğer dillerde yazılarla doluydu. îçinde Hastati sözcüğünün geçtiğini fark ettim. Ayrıca sonsuza dek bağlanacak bir koruyucudan bahsediliyordu.”

Peder Gregorio sırtını dikleştirdi. “Koruyucunun Günlüğü mü?” Sesi daha heyecanlı çıkıyordu. “Felipe günlüğü bulmuş demek? Şuna bir bakayım.”

“Bilmiyorum. Belki o günlük olabilir. Sadece... bir sorun var da.” Kendi hatamı itiraf etmek canımı sıksa da Peder Gregorio’nun defteri geri almama yardım edebileceğini düşünerek dudağımı ısırdım. “Simone’un dairesinde yaşadığımız kargaşada defteri geride bıraktım.”

Yaşlı keşişin omuzları çöktü. “Neyse, defteri nasıl geri alabileceğimize bakarım.”

Peder Gregorio kapıya doğru yürüdü. Sonra durdu. Bana baktı. Hâlâ kıpırdamadan sandalyede oturuyordum. “Cassand-ra, iyi misin?”

Elimi postacı çantamdan çıkarsam da diğer defterden bahsetmedim. Kafamın içinde babamın kimseye güvenmemem gerektiği uyarısı yankılanıyordu. Şimdilik Peder Gregorio'ya da herkesle aynı şekilde yaklaşmam gerekecekti.

Başımı sallayıp yavaşça ayağa kalktım.

1 tim bunları kabullenmenin zor olduğunu biliyorum fakat Asher sana odanı gösterecek, orada dinlenip kafanı toplayabilirsin. Bu arada ben de Felipe’yi ve Koruyucunun Günlüğü’nü bulmak için elimden geleni yapacağım. Sadece sabırlı ol.” Bana belli belirsiz gülümsemedi; ağzının köşeleri yukarı kıvrılırken sakalının ucu oynadı.” Asher ve ben babanı bulacağız Cassand-ra, en nihayetinde mızrağı da.”

“Mızrağın bulunmasının bana ne faydası dokunacak?” ᵘHastati mızrağa ulaştığında senin de diğer işaretli kişilerin de peşine düşmesi için neden kalmayacak. Hastati üyeleri canavar değildir... Sadece dünyayı daha büyük bir kötülükten korumaya çalışan, yanlış yola sapmış insanlar onlar. Çoğunluk için azınlığı feda etmek istiyorlar. Sana karşı kişisel bir garezleri yok.”

Yanağımın içini ısırdım.

Babam vurulmuşken ve dünyanın her yerinde beni öldürmeye çalışan suikastçılar varken bu adam öylece oturup her şeyin iyiye gitmesini bekleyeceğimi mi düşünüyordu?

Buna hiç niyetim yoktu. Kendi planımı yapacaktım.

- -DOKUZ-
- -ON BEŞ-
- -YİRMİ ÜÇ-
  - -OTUZ ÜÇ-

1

îta. “İmdat! İmdat!” (e.n.)

2

İta. “Buraya park edemezsiniz!” (e.n.)

[3]

İta. “Tozol” (e.n.)

-DOKUZ-

Asher benden birkaç adım önde yürüyor, Simone da ikimizin arkasından geliyordu. Havadar geçidin ikinci katın-daydık ve gür bitkilerle kaplı bahçe aşağımızda kalmıştı. Eski taş bloklardan yapılmış duvarlar, ortaçağdan kalma görünen birkaç duvar halısı ve farklı şekillerde şehit edilmiş çeşitli azizlerin bir avuç portresi de olmasa neredeyse bomboştu.

Simone yanıma gelip “E, yaşlı adamın neler dediğini anlatacak mısın bana bakalım?” diye fısıldadı. “Bir de, bu yüzük de neyin nesi?”

Ona göstermek için yüzüğü parmağımdan çekecek olsam da içimden bir türlü çıkarmak gelmedi. “Sana anlatacağım,” dedim. Asher’a işaret ettim. “Yalnız kaldığımızda.”

“Peki, fakat sence burada gerçekten güvende miyiz?” Alacakaranlık loşluğundaki göğe baktı. “Yani burayı koruyan silahlı muhafızlar falan yok da.”

Asher arkasını dönmeden ve yürüyüş hızını değiştirmeden “Güvende olduğunuzu söylediyse güvendesinizdir,” dedi.

Simone “Vay, ne güzel de dinliyormıışsun bizi,” diye mırıldama da Asher'dan yanıt gelmedi.

Simone gözüne ilişen tablolardan birinin önünde durıp “Bu gerçek mi?'’ diye sordu.

“Orijinal bir Caravaggio mu? Mümkün değil bu.” Salome’nin elinde üzerinde Vaftizci Yahya’nın kellesini tuttuğu karanlık ve ürkütücü tablonun önünde durdum.

Asher bana “Neden olmasın?” diye sordu. “Caravaggio’nun tüm tabloları müzelerde değil ki.”

Tuvale yaklaşıp Salome’nin elbisesine işaret ettim. “Bunu biliyorum fakat şuradaki fırça darbeleri... kararsız. Görüyor musun?” Asher tablodaki kusuru ilk kez fark ediyormuş gibi dudaklarını büzdü.

“Ya şu?” Asher başka bir tablonun başına gitti.

Yaşlı bir adamın resmedildiği tabloyu inceledim. “Hmm, Bana Tiziano’nun iyi bir kopyası gibi geldi.”

“İlginç,” Asher gülümsedi. “Çoğu insanın aksine, tablonun Titian’a değil Tiziano’ya ait olduğunu söyledin. Sanattan anlıyorsun Cassandra.”

“Babam sanat tarihi profesörü, bu yönünü biraz almışım,” diye açıkladım. “Bir de, bana Cassie de. Herkes öyle der.” Simone, Salome’nin resminden gözlerini ayırmadan Asher ve benim işiteceğimiz kadar yüksek sesle “Sanat tutkunları bir araya geliyor,” dedi. İkimizin yanma dönüp “Demek bunların hiçbiri gerçek sanat değil. “Hepsi sahte.”

“Yoo, bu gerçek sanat.” Asher gerilmişti. “Sadece orijinal başyapıtlar değiller.”

Asher'ın *gerçek sanat deyişinde* bir şeyler sezmiştim. “Bunla-

rı sen mi çizdin?” Tiziano taklidini çevreleyen altın rengi çerçevenin köşesine dokundum.

Asher’ın gri tişörtünün yakasını çekmesiyle âdemelması ortaya çıktı. Ellerini blucinin içine sokup ağırlığım bir ayağından diğerine vererek başım bana doğru hafifçe salladı.

“Gerçekten başarılı çalışmalar,” dedim. Tabloları ortaya çıkarmak için gereken yetenek beni hayran bırakmıştı. “Işık ve karanlık arasında güçlü bir denge. Babam hep anahtarın bu olduğunu söyler.”

“Teşekkürler.”

Simone boğazını temizledi. “Sanat turunu bir başka zaman bitirsek olur mu acaba?”

Asher yüzünde sahte bir gülümsemeyle, sıktığı dişlerinin arasından “Kesinlikle,” dedi. Birkaç adım daha gidip alttan ve üstten uzun ince bir demir plakayla tutturulmuş, ağır ahşap kalaslardan yapılmış bir kapıyı açtı. “Burası senin odan Cassie." Kapıyı aralayıp avizenin düğmesine baktı.

Oda umduğumdan genişti ve bir düz ekranlı, yeni bir televizyonun karşısındaki eski tip savvanlı karyolanın birlikteliği ortaçağ ve modern zamanların bir karışımı gibiydi.

Simone dar pencerelerden birinin başına gidip yere kadar sarkan kırmızı, kadife perdeleri çekti ve dışarı baktı.

“Manzarası pek de yok,” dedi. Durduğum yerden yandaki binanın duvarım görebiliyordum.

“Hı-hı.” Asher yatağa işaret etti. Bana “Bu senin,’’ dedi. “Yanında... *arkadaş* getirdiğin için yatağın yanına portatif hır karyola kovdum.” Köşedeki dar kapıyı açtı. “Burası özel banyon ve şu $itomr-rin yanında da içinde bazı giysilerinin olduğu küçük bir vali/ var."

Asher’ı zar zor işitmiştim. Çiinkü tüm dikkatim, üzerinde baham ve benim Roma’ya taşındığımızda çektiğimiz, çerçeveli fotoğrafın olduğu komodine çevrilmişti. “Dur biraz.” Yüzümü Asher’a çevirdim. “Bu fotoğrafı nasıl aldın? Ya giysilerimi?” Asher omuz silkti. “Sanırım baban göndermiştir.” Duraksadı. “Bilmiyor muydun?”

Simone odanın diğer ucundan “Tabii ki bilmiyordu,” diye seslendi. “Neden milyonlarca soru soruyor sanıyorsun?”

Asher gözlerini gözlerime dikti. Sanki gözleri içimi okumaya... benimle bağlantı kurmaya çalışıyordu. Fakat kısa süre önce tanıştığım birine kendimle ilgili hiçbir şey anlatmayacaktım. Ona boş gözlerle bakarak karşılık verdim.

“Bu arada, senin buradaki işin tam olarak ne Asher?” diye sordu Simone. “Hizmetçi falan mısın?”

Asher dik dik bakma yarışmamızı yarıda kesti. Hissiz bir ses tonuyla “Hayır, hizmetçi değilim,” dedi. “Ya *senin* burada olma amacın nedir?” Kıkırdadı. “A, tabii ya, bir amacın yoktu.” Simone’un gözleri bastırılmış bir öfkeyle parladı.

Ashera “Galiba artık gitsen iyi olacak,” dedim.

“Evet, git.” Simone elini onu kışkışlar gibi salladı. “Hemen.” Asher kısa bir an duraksadı. “Cassie, bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver. Koridorun aşağısında olacağım.”

“Onun ihtiyacı olan babasını bulmak. Ona *bu konuda* yardımcı olabilir misin?” Simone mükemmel kavisli kaşlarından birini kaldırdı ve Asher yanıt vermeden “Ben de öyle düşünmüştüm zaten,” diye ekledi.

Huzursuz bir sessizlik çöktü.

Kıpırdamadan dikildim; düşüncelerim oradan oraya sav-

ruluyordu. *Babam buraya geleceğimi ne zamandır biliyordu ve bundan bana ne zaman bahsetmeyi düşünüyordu kim bilir...* Mızrağı ele geçirmek için yola çıktığında beni buraya atmak mıydı niyeti? Şimdi neredeydi? Hayatta mıydı, yoksa... Hayır, aksini düşünemezdim bile. Sadece onu ve şu mızrak denen şeyi bulmam gerekiyordu. Onun planladığı gibi mızrağı Hastati'ye geri götürerek işleri yoluna koyabilirdim. Sonrasında Peder Gregorio'nın dediği doğruysa, Hastati bizi rahat bırakırdı. "Dünyadan Cassie'ye, cevap ver Cassie."

"Hı?" Simone'un şimdi yatağın yanındaki koltukta oturduğunu, Asher'ın ise gitmiş olduğunu fark ettim.

"Boş boş bakıyordun."

"A, evet. Sadece düşünüyordum."

"Şimdi yalnızız. Neler olup bittiğini bana çıtlatacak mısın?" "Bekle," dedim. Geçitte kimsenin olmadığından emin olduktan sonra kapıyı örttüm.

Simone koltuğunun kenarına oturdu... Hem de en kenarına. Öyle ki bir iki santim daha öne çıksa yere düşecekti. Her hareketimde gıcırdayan yatağa kendimi külçe gibi bıraktım.

"Tüm bu yaşananlar epey tuhaf zaten, bu yüzden şaşırma, tamam mı?"

Simone başını salladı.

"Ben her şeyi anlatana kadar alaycı laflar ermek ya da yorumlar yapmak yok, oldu mu?"

"A, ne zaman yapmışım ki bunları?" Başımı yana yatırıp ona gözlerimi dikince Simone sustu.

Simone'a anımsadığım her şeyi anlattım, fek bir ayrıntıyı bile es geçmeden. Konuşmam bittiğinde aylardır tanıdığım

Simone'u ilk kez o kadar şaşkın halde gördüm.

“E?” dedim. “Ne düşünüyorsun? Çılgınca, değil mi? Fakat işin tuhafı bunlara nasıl oluyorsa inanıyorum. Hem de tamamına.”

Simone başını ağır ağır salladı.

“Şimdi konuşabilirsin.” Bekledim.

Tek kelime etmedi.

“Cidden, bir şey söyle. Diyeceğin ‘Buradan gidiyorum’ olsa bile. Ne düşündüğünü bilmem gerek.”

Bana yeni tanışmışız gibi baktı.

“Yani sen süper kahraman falan gibi bir şey oluyorsun,” dedi Simone.

Onca düşündüğü bu muydu yani,? “Hayır, hayır. Sanırım konu daha çok bir anda ortaya çıkıveren bir resesif genle ilgili. Mesela gözlerinin iki ayrı renkte olması gibi.”

“Hayır. Bundan çok daha fazlası.” Simone tırnağının köşesini ısırdı. “Mızrakla bağ kurarsan geleceği kontrol etmek gibi işler yapabiliyorsun, değil mi? Ayrıca sen bunu yapma diye seni öldürmek isteyen insanlar var. Bu süper gücün tanımına epey uyuyor.”

“Hayır, beni bilirsin. Bende süper kahraman kumaşı yoktur.” Bir sonraki cümleyi söylemekte tereddüt etsem de bunun yapılması gerekiyordu. “Fakat beni avlamak istedikleri konusunda haklısın. Bence gitsen iyi olabilir. Yanımda olman gerçekten güvenli değil.”

“Asla olmaz!” Simone başını iki yana salladı. “Seni burada iki yabancıyla ve güya seni tehlikeden koruyacak olan aptal bir yüzükle bırakmam. Ayrıca sakallı keşişin burada inzivaya çekilmiş gibi, yanında genç bir oğlandan başka kimse olmadan yaşaması sana da tuhaf gelmiyor mu?”

“Belki Asher keşiş olmak için eğitim alıyordur.”

“Gördüğüm keşişlere hiç benzemiyor. Ayrıca bir sapık da olabilir. Etrafta bolca yakışıklı ve çekici sosyopatlar var, biliyorsun. Bu yüzden sen burada olduğun sürece ben de buradan ayrıl mayacağım.”

“Evet, eh, zaten benim de burada kalmaya niyetim yok. Dışarı çıkıp mızrağı kendi başıma bulmak istiyorum.”

Simone durup tırnağını kemirdi. “Gerçekten mi? Buradan ayrılır ayrılmaz hedef tahtasına dönecek olsan da mı? Bu riski alır mısın?”

“Almak zorundayım... Babam söz konusu,” dedim. “Üstelik Hastati’nin buradan ayrıldığımı bilmeleri de gerekmiyor. Hem savunma sanatlarıyla uğraşanlar hareketli bir hedefi vurmanın daha zor olduğunu söylemezler mi hep? Peder Gregorio ne derse desin burada kalmak beni kolay bir av yapar.”

“Hım.” Simone’un planımın artıları ve eksileri üzerine düşündüğünü görebiliyordum. “Ve babanın planı da buydu, öyle mi? Mızrağı bulmak ve emniyetin karşılığında vermek.” “Sanırım.”

“Nereleri araştırmamız gerekeceğini önceden düşünmemiz gerekecek. Bir planımız olmadan buradan ayrılamayız.”

“Biz mi?” Simone’un benimle gelmek isteyeceğini hesaba katmamıştım.

“Eh, evet.” Gülümsedi. “Birinin sırtını kollaması gerek. Nereden başlayacağımıza dair bir fikrin var mı?”

“Babamın bana verdiği bu defterde bir şeyler olacağını umuyorum.” Defteri küçük postacı çantamdan çıkardım.

“Peki ya Peder G? Sence bize yardımı dokunabilir mi?” “Bizim çok şey öğrenmemizi isteyeceğini sanmam. Ayrıca ona ne kadar güvenebileceğimi de bilmiyorum. Anlaşılan babam ona güveniyormuş fakat bana bir Hastati üyesi olduğunu söyledi. Ya onların tarafına geçerse?” Günlüğün sayfalarını karıştırdım. Çoğu sayfada ayrıntılı resimler ya da binalar varken bir kısmında da aşina olmadığım isimler ve tarihler vardı. Babamın zarif el yazısını hemen tanıdım. Babamın büyükçe birer X harfiyle üzerlerini çizdiği çok sayıda sayfayı çevirirken ‘İspanyolca yazılmış,” diye mırıldandım.

Babamın defalarca bana Ispanyolcamı ilerletmek üzere pratik yapmam için ısrar ettiğini anımsadığımda içim sızladı. Babam bana hep kendisi genç bir adamken bir salla Küba’dan Amerika’ya gelip İngilizce öğrenmişse benim o zamanlar oturduğumuz, şehirdeki güzel evimizin rahatlığında İspanyolcayı rahatça öğrenebilmem gerektiğini söylerdi.

Ben dalgınca ilk sayfaya bakarken Simone “Ee?” dedi. “Ben senin hem İngilizce hem de İspanyolca bildiğini sanıyordum.” “Biliyorum sayılır.” İç geçirdim. “Yalnız... Bunu babam yazmış.” “Ee, bu çok iyi!” Yatağa, yanıma oturdu. Altımızdaki yaylar fazladan ağırlığın etkisiyle gıcırdadı. “Yani neler düşündüğünü öğreneceğiz demektir. Peder Gregorio babanın mızrağı bulmaya yaklaştığını söylemedi mi? Son sayfaya atla.” Simone omzumun üzerinden baktı. “Bakalım son sözleri neler olmuş.”

Boğazım düğümlendi. Simone’un günlüğün son sayfasındaki yazının babamın yazdığı son şey olduğunu kastetmediğini bilsem de bu söz canımı sıkmıştı. Küçük günlüğün üçte ikisini geçtikten sonra babamın doldurduğu son sayfayı buldum. Orada sadece şunlar yazıyordu:

la ciudad que se esta muHendo, nadie. necibe el sec^eto Kasta cjwe el Komb^e que ttadie ve c cm testa la pregunta.

Babam bu alıntıyı defalarca çember içine almış ve etrafına soru işaretleri koymuştu. Sonra, alta *CDB* yazıp sona bir de büyük bir ünlem işareti eklemişti.

Yazıyı dilimize çevirerek yüksek sesle okudum: *“Ölen şehirde kimsenin görmediği adam soruyu yanıtlayana dek kimse sırra mazhar olamaz. ”*

Simone bana “Bu sana bir anlam ifade ediyor mu?” diye sordu. “Bir tür bilmece mi?”

Başımı salladım. “Hiçbir fikrim yok. Eski bir Küba özdeyişi falan olabilir. Bilmiyorum.”

“Ya CDB? Birinin isminin baş harfleri mi?”

“Hiçbir fikrim yok,” dedim ve günlüğün başına döndüm. Babamın üzerinde çalıştığı ya da derslerinde bahsettiğini bildiğim tablolarla ilgili tanımlar vardı. Fakat bunların hiçbirinin ne anlama geldiğini bilmiyordum. Bazı sayfalarda zamanında kaldığımız adresler olsa da yazıların çoğundan hiçbir anlam çıkaramamıştım. Sayfalardan birinin ortasında Peder Gregorionun adı ve adresi; sondan bir önceki sayfada da babamın bir yolculuğa çıkmayı planlıyormuş gibi listelediği birtakım malzemeler vardı. Kendi kendime *“Ne* yapıyormuş?” dedim.

“Ne dedin?”

Simone’a baktım. Elinde cep telefonu vardı. “Kaldır şunu.

Sana bununla yerimizi belirleyebileceklerini söylemiştim.” 'Muhtemelen şimdiye kadar burada olduğumuzu öğrenmişlerdir bile. Ayrıca, keşiş sana o yüzükte bir tür ateşkese ikna gücü ya da sihirli bir güç kalkanı olduğunu, bu sayede Hastati’nin bize burada zarar veremeyeceğini söylememiş miydi?” Telefonu tekrar blucininin içine soktu. “Zaten bunun bir önemi yok. Cep telefonum çekmiyor, kablosuz internet bağlantısı da şifreli.” Yanıma döndü. “Fakat bir bilgisayar bulduğumda şu ölen şehir denen şeyi bir araştırmalıyız. Güvenli bağlantıları varsa mutlaka bir bilgisayarları da vardır.”

“Fakat bir sorunumuz daha var.” Çantamda ne var ne yoksa döktüm. Bir ruj, iki sahte pasaport, iki tükenmez kalem, bir paket sakız ve cüzdanım yatağın üzerine yayıldı. “Nereye gitmemiz gerektiğini anladığımızda ne yapacağız? Senin cüzdanın yok ve benim elimde sadece yirmi avro kadar para var. Bununla çok yol katedemeyiz.”

“Ben bir çaresine bakabilirim.” Simone başını yana eğdi. “Sarah Bimington’ın kızı olmanın birtakım avantajları oluyor, anlarsın ya. İşleri halletmek için sadece birkaç telefon görüşmesi yapmam gerek.”

“Emin misin? Hâlâ kaçman için çok geç değil. Sana bozulmam. Hatta bunu yapman bana daha mantıklı gelir.”

“Bir daha bunu isteme benden. Gitmiyorum... Hele hele artık neden burada olduğumu biliyorken.”

“Biliyor musun?”

“Evet, sebep tam olarak hayal ettiğim şey olmasa da.” Gülümseyip bana göz kırptı. “Her kahramanın bir yardımcıya ihtiyacı vardır.”

-ON-

Sıkı bir dost... Herkes böyle bir dostu hak ederdi fakat benim öyle bir dostum olacağını hiç düşünmemiştim. Hayatımın çoğunu bir Amerikan kolejinden diğerine geçmekle, her durakta yeni çocuklarla tanışmakla geçirmiştim. Başta kendimi hepsinin arkadaşım olduğuna inandırsam da okullarından ayrılır ayrılmaz beni unuttuklarını görmüştüm. Her şey geçiciydi çünkü ben sadece gelip geçici birinden ibarettim. Gerçek dosdarın başkalarına has olduğunu

düşünürdüm. Ta ki Simone'la tanışana kadar. Latchke’nin Simone’a bir ödevini teslim etmediği için esip gürlediği, benim de Latcke’ye koridordan gelirken yolda bir sürü ödevi düşürdüğünü söylediğim günden itibaren ayrılmaz bir ikili olmuştuk. Simone hemen ortaya attığım fikre sarılıp ödevini Latchke’nin düşürüp kaybetmiş olabileceğini söylemişti, böylece durumu lehine çevirmiştik. Sonrasında Simone ın ödevi hiç yapmadığını öğrensem de arkadaşlığımızın temelleri çoktan atılmıştı.

Şimdi ise Simone sayesinde içinde bulunduğum durumun üstesinden gelebileceğimi hissediyordum.

"Duş yapıp üzerimizi değiştirmemiz gerek,” dedi Simone. “Yola koyulmadan önce tünelde üzerimize yapışan pisliği temizlemeliyiz.” Elinde babamın Simone’un gözü önünde katladığı tişörtlerden birini tutuyordu.

“Biraz kötü kokuyoruz.” Blucinimin paçalarına bulaşan iğrenç kokulu suyu düşündüm. Evet, yeni giysiler giyip kendimizi temiz hissetmek bir sonraki adımımıza dair taze fikirler üretmemizi sağlayabilirdi. “Üzerine olabileceğini düşündüğün ne kadar giysin varsa al... Fakat pantolon sana biraz kısa gelecek. Senden sonra ben de duşa girerim.”

Banyoya giren Simone “Peki, uzun sürmez,” dedi. Yatağa uzanıp televizyonu açtım. Simone’un işinin biraz zaman alacağını biliyordum. Hazırlanması bitmek bilmezdi.

Haber spikeri küçük bir bakkalda çıkan yangından bahsederken babamın vurulması hakkında bilgi edinmek ümidiyle dikkatimi haberlere verdim.

Spiker son futbol maçlarının skorlarını okumayı bitirdiğinde kapı çalındı. Alelacele babamın günlüğünü döşeğin altına soktum.

“Cassie?” Gelen Asher’dı. “Akşam yemeği yarım saate hazır olur.”

“Peki, tabii,” diye seslendim. “Sizinle orada buluşuruz.”

Birkaç dakika sonra Simone banyodan çıktı. Üzerinde tişörtüm ve kapri görünümlü bir blucin vardı. Saçlarına havlu dolamıştı.

“Bak demiştim, hızlı çıktım.” TV’ye işaret etti. “Haberlerde evimin yaylım ateşine tutulmasına dair bir şeyler dendi mi?”

Sarah Bimington’ın evine yapılan saldırının babamın vu-

rulmasından çok daha fazla haber değeri taşıdığı tamamen aklımdan çıksa da zaten haberlerde bundan da bahsedilmemişti. “Yo... Hiçbir şey yok.” Komodinin üzerindeki küçük, alarmlı saate baktım. “Ayrıca otuz dört dakikaya çabuk denemez.” “Bana göre çabuk.” Yatağa, yanıma oturdu. “Uzun bir duş almayı denemelisin. İşe yarar. Bana güven.”

“Evet, belki de.” Kendimi bitkin hissediyordum; omuz silktim. “Bizi birazdan aşağıya, yemeğe bekliyorlar... Fakat ben şu an yemek yemeyi bile düşünemiyorum.” Yastığa sarıldım, “içimden sadece şu yatağa kıvrılıp uyumak ve yarın uyanıp tüm bu yaşananların sadece delice bir kâbus olduğunu görmek istiyorum.”

“Eh, ne yazık ki bunun olacağını sanmıyorum.” “Biliyorum,” deyip banyo sıramı savmak için yataktan kalktım. Duştan çıktığımda içimin yeni bir enerji hissiyle dolduğunu hissettim. Simone duş konusunda haklıydı. Duş beni sadece ferahlatmakla kalmamıştı; düşüncelerimi de daha iyi odaklamaya başladığımı hissettim. Mızrağı almak için bir plan yapmadan önce biraz daha bilgi edinmemiz gerektiği açıktı ve bu da ölen şehri araştırmamız demek oluyordu.

Islak saçlarımı tararken “Bazı yanıtlar almaya hazır mısın?" diye sordum. Simone saç kurutma makinesini kapattı.

“Gidip Bay Büyük Keşiş’in bize neler anlatabileceğine bir bakalım.”

Simone’la yatak odasından çıkıp avlunun etrafını çeviren, şimdi içlerinde mumların titrek ışıklarını andıran ampuller olan duvar avizelerinin aydınlattığı geçide adım attım. Gecenin çökmesiyle iç avlu kararmıştı.

İkimiz merdivene yaklaşırken Simone’a “Burası biraz ürkütücü,“ diye fısıldadım.

Manastır içinde bir zindan ya da gizli laboratuvar olabilecek türde bir yerdi. Asher’ın köşeden döndüğünü gördüğümde onun Dr. Frankenstein’ın yaveri rolünde Igor’a göre büyük bir ilerleme olduğunu düşündüm.

Asher bize “Yemek neredeyse hazır,” dedi. “Zio gelip sizi almamı istedi.”

“Zio? Yani amcan mı?” diye sordum. “Peder Gregorio’nun yeğeni misin sen?”

Simone’la bakıştık. Bu durum sorumuzu yanıtlıyordu. Asher keşiş olmak için eğitim almıyordu; aileden biriydi.

Mutfağa ve yemek odalarına gitmek için avludaki bahçeden geçtik.

“E, burada uzun zamandır mı yaşıyorsun?” diye sorarak planımın birinci aşamasını başlattım; bilgi toplama.

“Beş yıldır, on yaşımdan beri. Zio... Peder Gregorio anne babam öldüğünde beni yanına aldı.”

“Ya, üzüldüm,” dedim. Bana özel konulara girmişim gibi geldi. Hem de gereğinden erken.

“Başka kalan var mı burada?” diye sordu Simone.

Asher başını iki yana salladı. “Hayır. Sadece ben ve amcam.”

Durup taş sütunlardan birinin üzerine oturtulmuş mermer bir büste bakan Simone “Öyleyse yakınlardaki bir okula gidiyorsun herhalde?” diye sordu.

Asher “Hayır,” diye yanıt verdi.

“Bu biraz tuhaf değil mi? Burada hep amcanla kalman.” Simone bilgi koparmak isteyen bir gazete muhabiri gibiydi.

“Okula gitmek istemiyor musun?”

“Hayır. Evet.” Derin bir nefes alıp her şeyi en baştan açıklamaya koyuldu. “Yani ben zaten okula gidiyorum... İnternet üzerinden eğitim veren bir okula.” Asher m çenesi biraz öne çıktı. “Bu sorular da nereden çıktı şimdi?”

“Hiçbir yerden.” Simone’u korumaya çalışarak omuz silktim. “Sadece merak ettik ve bazı şeyleri anlamaya çalışıyoruz. Nerede olduğumuzu anlamaya.”

Asher’ın omuzları gevşedi. “Evet, tabii sizin için epey güç bir durum olmalı bu.”

Simone “İnternet üzerinden eğitim gördüğünü söyledin,” diye seslendi; gölgelerin arasında gizlenmiş bronz levhayı okumak için yüzünü sütunun birkaç santim dibine kadar yaklaştırmıştı. “Bilgisayarını kullanabilir miyiz?”

Asher doğrudan yemek odasına açılan kapının tokmağına uzandı. “İnternete bağlanmanıza izin olup olmadığından emin değilim. Amcama sormam gerekecek.”

“Tabii ya, sorman gerekir.” Simone gözlerini devirerek bize doğru yürüdü. “Aman ha, kazara evet falan dersin!”

“Anlamıyorsun.” Asher kapıyı açtı. “Muhtemelen asla da anlamayacaksın. Ortada senin hayal edemeyeceğin kadar büyük bir mesele var.”

“Ya, ben öyle büyük şeyler hayal edebilirim ki oysa.” Simone, Asher ve benim aramıza girdi. “Bir manastırda kilitli kalmış oğlanların aksine... ben dışarı çıkabiliyorum.”

“Hey,” dedi Asher. “Hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun. Ben de herkes gibi sık sık dışarı çıkarım.”

“Evet, gerçekten normalsin.” Simone başını iki yana salladı;

kapıyı çekerek açtı ve yemek odasına girdi.

Belli ki Asher bir şeyler söylemek istiyordu fakat bunu yapmadı. Orada öylece dikildi. Elimi koluna koydum. Daha fazla bilgi istiyordum.

“Dinle, onun kötü bir niyeti yoktu. Sadece stres altında. Peder Gregorio gibi bir amcan olduğu için şanslısın; iyi birine benziyor.” Asher kıpırdamadan durdu; kasları gerilirken gözleri yemek odasından mutfağa yürüyen Simone’u takip etti. “Annem ben küçükken öldüğünden insanın yanında bir büyüğünün olmasının ne kadar önemli olduğunu anlıyorum.”

“Biliyorum. Henüz sen bebekken ölmüş.” Asher hâlâ öfkeyle Simone’a bakıyor, gözlerinden çıkan sessiz oklar cam kapıları delip geçiyordu.

“Bir dakika, ne dedin?” Bir adım geriledim. “Anneme olanları biliyor musun sen?”

“Hı?” Dalıp giden Asher tekrar kendine geldi ve şaşkın gözlerle bana baktı.

“Annemin öldüğünü bildiğini söyledin. Hakkımda daha neler biliyorsun?”

“Çok da fazla değil. Sadece senin ve babanın kısa süre önce Roma’ya taşındığınızı. Doğum lekenin olduğunu, o tür genel bilgiler işte.”

Sessiz kaldım. Bu bilgiler hiç de genel değildi. Muhtemelen başıma gelenler hakkında benden fazla bilgisi vardı.

Asher kapüşonlu hırkasının fermuarıyla oynadı. “İçeri gidip yemek yemeliyiz. Zio yemeğin soğumasından hoşlanmaz.” Bir adım geri gidip kapıyı açtı.

“Bekle.” Kolumla kapı aralığını kapatıp Asher’ın önünü kes-

cim. “Sadece bir tek şeyi söyle bana.” Ona yüzüğümü gösterdim. “Neden senin de bunun gibi bir yüzük takman gerekiyor? Senin de doğum izin mi var yoksa?”

Asher “Zio sana ne anlattı?” diye karşılık verdi.

“Hiçbir şey anlatmadı. Bu yüzden sana soruyorum zaten.” Asher ne yapacağını bilemiyor gibiydi. Gözleri yemek odasında gezindikten sonra yeniden bana çevrildi. “Yüzüğü takıyorum çünkü bu benim görevim.”

“Bu da ne demek?”

Asher parmaklarımı kapı çerçevesinden ayırdı. “Korumak ve hizmet etmek hep ailemin işi olmuştur. Yaptığımız budur.” “Korumak ve hizmet etmek mi? Polis gibi mi yani?”

“Onun gibi bir şey.” Yanında Simone’la mutfaktan çıkan Peder Gregorio’ya işaret etti. “İçeri girmeliyiz. Amcam babandan haber almış olabilir.”

Niyeti dikkatimi dağıtmaksa işe yaramıştı. Babamın bahsi geçer geçmez geri kalan tüm sorular silinip gitti. Babamın bulunup bulunmadığını öğrenmem gerekiyordu.

Parlak ışıklarla aydınlatılmış odaya girerken “Daha bitmedi,” dedim.

Asher bana “Henüz başlamadı bile,” diye yanıt verdi.

-ON BİR-

“/""^assandra,” Odaya girmemle Peder Gregorio beni selam-V^yladı, “ben de

tam Simone’a akşam yemeği için meşhur *pasta fagioli* çorbamı ve kuzu pirzolası hazırladığımı söylüyordum.”

Menü beni o kadar da ilgilendirmediğinden “Teşekkürler,” demekle yetindim. “Peki ya babam ve Niurka hakkında herhangi bir bilgiye ulaştınız mı?”

“Hizmetçinin durumu iyi. Kendisi eve ateş açıldığında orada bile değilmiş.”

Rahat bir nefes aldım. Hiç olmazsa bir insanın tehlikeye bulaşmasına neden olmamıştım.

“Ne yazık ki henüz babandan haber alamadım. Yakında bir şeyler işiteceğimizi ümit ediyorum. Bu konuda telefon görüşmeleri yaptım.” Gidip sade, ahşap sandalyelerden birini Simone’un oturması için çekti.

Simone “Teşekkür ederim,” deyip yerine geçti.

Ben ayakta kaldım. Soğukkanlı davranma planımı bir ke-

nara atıp Fakat hastanede miymiş? Neden bilgi vermiyorlar?’’ diye sordum.

“Emin değilim. Yakında öğreniriz.” Peder Gregorio sandalyemi çekmesi için Asher’a el etti. “Otur lütfen.”

Asher’ın elini itip kendi sandalyemi çekerek “Ben yaparım,[1'] dedim.

Gözlerini Asher’a çeviren Peder Gregorio’nun gür ve kırçıllı kaşları seğirdi. Asher ona omuzlarını silkerek karşılık verdi.

Peder Gregorio kepçeyle çorba doldurduğu kâseyi bana uzattı. “Simone’un evindeki sorun için harekete geçtik.”

“Defteri alabildiniz mi?” Mızrağı bulmamıza yarayacak yeni ipuçları bulmamız ihtimalinin bana verdiği heyecanı gizleye-memiştim.

“Hayır, ne yazık ki Asher oraya gittiğinde defter orada değilmiş,” dedi Peder Gregorio.

Simone “Bir dakika,” diye araya girdi. “Evime mi girdi yani?”

“Güzel ev,” dedi Asher. Fakat samimi olduğundan emin olamadım. “Müzeyle dünya pazarı arası bir şey.”

“Niurka orada mıydı?” diye sordum. “Belki defter ondadır.” Simone, Asher’a “Oradaki her şeyin hakiki ve pahalı olduğunu bilmen gerek,” diye çıkıştı. “Annem sadece gezilerinde bulduğu en değerli parçaları eve gönderir.”

Asher’ın yüzünde Simone’u kızdırabilmiş olmasının memnuniyeti vardı. “Sen öyle diyorsan öyledir.” Yüzünü bana çevirdi. “Evet, hizmetçi oradaydı fakat defteri görmediğini söyledi."

“Polisin tüm olup bitenleri rastgele bir yağma olayı olarak rapor etmesini sağladık ki dikkatler meseleye daha da fazla çe-

İvilmesin.” Peder Gregorio bir an durıp yemeğinin başında sessizce dua ettikten sonra konuşmasını sürdürdü. “Tabii annenle de temas kurdum Simone. Ona evin saldırıya uğradığını fakat o sırada manastırda, güvende olduğunu söyledim. Yine de seninle konuşmak istiyor. Anneni yemekten sonra ev telefonundan arayabilirsin.”

“Benim için endişe etmemiş mi? Yani hiç mi telaşlanmamış?” “Tabii ki biraz endişelendi fakat senin kendine güveninin tam olduğunu düşünüyor. Okulunuzla bağlantılı olduğumu ve devamsızlığınızın maruz görülmesini sağlayacağımı işitince rahatlamış gibiydi.”

Simone’un omuzları hafifçe çöktü.

“Okulumuzla ilişkili oluğunuzu söylediniz. Nasıl?” diye sordum.

Peder Gregorio kuzu pirzolasından bir ısırık alıp “Buna danışmanlık rolü diyelim,” diye yanıt verdi. “Professoressa Flem-ming eski bir dostumdur.”

“Bursum,” dedim. Bu kadarının bir tesadüf olmayacağını fark etmiştim. “Babamın dediği gibi burs için üniversite aracılık etmedi... Bunu siz yaptınız.”

Peder Gregorio gülümsedi. “Bayan Fİemming’in bana bir iyilik borcu vardı. Ben de sizin burada güvende olacağınızı biliyordum.”

Simone “Buna rağmen Asher o okula gitmiyor,” diye akıl yürüttü. “İlginç.”

Asher kimseyle göz temasına girmeden, sadece çorbasına odaklanarak “Olmam gereken yerdeyim.”

‘İyi de neden buradasın Asher? Kimi korumak için burada-

sın?” diye sordum. Ufacık bir ipucunun bana istediğim yanıtları sağlayacağını ümit ediyordum.

Peder Gregorio sakalının kenarını ve ağzının köşelerini bir peçeteyle sildikten sonra Simone’a işaret etti. “Cassandra, daha önce açıkladığım gibi, bazı meseleler özel ve bunların aramızda...” Sandalyeye yaslanıp kollarımı kavuşturdum. “Peder Gregorio, benim için yaptığınız her şey için minnettarım, gerçekten, fakat Simone her şeyi biliyor. Ben zaten konuştuklarımızı hemen sonra ona da anlatacağımdan sır saklamaya gerek yok.” Simone gözünde muzaffer bir pırıltıyla omuzlarını geriye attı. Aynı anda gözlerini masadan ayırmamasına rağmen Asher’ın yüzü ekşidi.

“Saçmalık.” Asher yüzünü tiksintiyle buruştururken yan odada bir telefon çaldı. Asher “Ben bakarım,” deyip hızla kalktı ve oturma odasına gitti.

Asher odadan çıkınca Peder Gregorio “Yeğenim hâlâ duygularını kontrol altına almayı öğreniyor,” dedi. “Kusuruna bakmayın. Fakat bir şeyi de anlamanız gerek. Hastati gizliliğe her şeyden çok önem verir. Bunu bir öğrenen olursa hem Hastati üyelerini hem de babam tehlikeye atmış olursun. İstisnalar olamaz. Hastati’nin varlığı bile bir gizem Örtüsüyle çevrilidir.” Odaya ağır bir sessizlik çöktü.

“Fakat olan olmuş artık.” Peder Gregorio bir yudum su içti. “Simone’a sana anlattıklarımı söylediysen sanırım ona da takması için bir yüzük bulmam gerekecek. Yarın bir yüzük getiririm." Simone sakince “Ben takmam onu,” dedi.

Peder Gregorio gözlerini kısıp Simone’a soğuk ve sert bir bakış attı. “Evladım, senden rica etmedim zaten.”

Zio. Asher diğer odadan koşarak geldi. “Telefon sana. Parolayı söylediler.”

Peder Gregorio hemen ayaklandı; koca göbeği masaya çarpıp su bardaklarını sarstı. “Evet, evet.” Elinden geldiğince hızlı hareket etse de yüz otuz kiloluk bedeni ancak salyangoz hızını tutturabili-yordu. Peder odadan ayrılırken Asher kemerli kapıda dikildi.

Simone’la birbirimize baktık. Durup beklemeye hiç niyetim yoktu. Aynı anda fırlayıp dosdoğru Asher’a yöneldik.

Oturma odasının girişini kapatmak için kollarını uzatan Asher “Peder Gregorio’nun yalnız kalması gerek,” dedi.

“Nereden biliyorsun bunu?” Simone gözlerini kıstı. “Hiçbir şey demedi ki.”

Ben de “Muhtemelen benimle ya da babamla ilgili bir konu,” diye ekledim. Bunu duymak hakkım.”

“Sadece burada kalın. Gerekiyorsa o zaten size...”

Simone, Asher'ı itti. Asher dengesini kaybedip sendeledi. Simone’la ileri atılıp kapıdan geçmeye yeltendiğimizde Asher, Simone’u tutup kolunu büktü. Ardından onu yemek odasına geri itti.

Simone “Deli misin sen?” sen diye bağırırken Asher onu bıraktı ve tekrar kemerin önüne geçti. “Ne cüretle beni tutup...” Asher “Şşt!” diyerek Simone’un sözünü kesti. Dikildiğimiz yerden Peder Gregorio’nun sesini işitebiliyordum.

“Anlıyorum.” Kısa bir sessizliğin ardından yaşlı keşiş “Evet, bence de herkes için en iyisi bu olur,” diye ekledi. “*Grazie*”

Bu kadarı da fazlaydı. Tüm gücümle Asher’ın göğsünü ittim. Bir duvarı itiyormuşum gibi, Asher yerinden kımıldamadı bile. Öyle çok da kaslı olmayan birine göre çok güçlüydü.

Alçak sesle “Asher... lütfen. Konu babam,” diye yakarsam da artık iş işten geçmişti. Asher yol verip kenara çekildiğinde telefon ahizesinden çıkan çıt sesini işittim.

Peder Gregorio odanın ortasında, kanepenin etrafında paytak paytak yürüyordu. “Cassandra,” diye seslendi. Sesini çok da yükseltmesine gerek kalmamıştı çünkü göz açıp kapayıncaya dek peşimde Simone’la pederin önünde bitmiştim. “Baban...” “Evet?” Kalbim küt küt atıyordu.

“Hayatta. Kurşunu çıkarabilmişler. Hayati organları zarar görmemiş.”

Dönüp Simone’a sarıldım.

Simone’un “Fakat?” diye sormasıyla sevincim kursağımda kaldı.

O an Peder Gregorio’nun hüzünlü halini fark ettim. “Ameliyattan sonra... bilinci yerine gelmemiş.” Peder Gregorio elimi tuttu. “Sakin ol, bu tip durumlar yaşanır, özellikle de cerrahi müdahalelerin ardından.”

Elimi çektim. Teselli edilmek istemiyordum. “Gidip onu görmek istiyorum.”

Peder Gregorio başını iki yana salladı ve ayaklarını sürüyerek yemek odasına doğru gitti. “Yapamazsın çünkü nerede olduğunu bilmiyorum. Kendine gelene dek başka bir vere nakledilmiş.”

Peder Gregorio’nın peşinden gittim. “Bilmeniz gerek. Hastanede değilse nerede? Bize yalan söylemeyin!”

Hızla arkasına döndü. “Evladım, ben yalan söylemem.”

“Ben bunu demek... Ben sadece... Onu görmek istiyorum. Bizi sonsuza dek burada tutamazsınız.”

Cassandra, bu durumun senin için çok güç olduğunun farkındayım.” Elini omzuma attı. “Sadece birkaç saattir buradasın ve sonsuza dek burada kalman gerekmeyecek... Mızrak bulunup Hastati’ye geri verilene kadar kalacaksın sadece. Şimdi gel hadi, akşam yemeğimizi bitirelim, sonra bana anlatılan her şeyi anlatırım.”

Elimden bir şey gelmezdi. Kartlar onun elindeydi. Bana bir şeyler anlatmak ya da hiçbir şey anlatmamak ona kalmıştı.

Ne yazık ki Peder Gregorio’nun bildiği neredeyse hiçbir şey de yoktu. Babamın onu bıraktığım hastanede acilen ameliyata alındığını, ardından da başka bir tesise nakledildiğini biliyordu. Güya Hastati’nin niyeti babamı incitmek değilmiş -*bana* nişan almışlar- fakat onun da ortalıkta kontrolsüzce gezinmesini istemiyorlarmış. Nerede olduğuna gelince, bu konuda Peder Gregorio’ya hiçbir şey söylememişler ki zaten başka türlü olması düşünülemezmiş. Peder Gregorio ne kadar az şey bilirse bana da bir başkasına da o kadar az şey anlatabilirmiş. Anlaşılan Hastati’nin her konudaki çalışma şekliydi bu. Gizli organizasyonu *gizli* tutmanın anahtarı.

Babamı onu vuran insanların ellerine teslim ettiğimi düşünmekte bile zorlansam

da Peder Gregorio onun en iyi muameleyi göreceğine yemin etti. Buna inanmak zordu. Çünkü gizli bir hastanede ne tür doktorlar çalışırdı ki? Tüm bunlar beni bir tek şeye ikna etti: Babama yardım etmemin ve hayatlarımızı yeniden normal seyrine döndürmenin tek yolu mızrağı bulmam, hem de en kısa zamanda bulmamdı.

-ON İKİ-

Simone telefonu kapatırken "Söylediklerini işittin mi?" diye mırıldandı. Akşam yemeğinden sonra Simone'un annesini aramak için oturma odasına çekilmiştik. "Ortada bir saldırı olduğunu öğrendiğinde bile neler hissettiğimi umursamıyor. Sadece bana senin Peder Gregorio'yu nereden tanıdığını sordu." Simone başını iki yana salladı.

Onu teselli etmeye çalışarak "Emniyette olduğunu ve başının çaresine bakabileceğini biliyor," dedim. "Hem bence ona babam ve Peder Gregorio'nun arkadaş olduklarını söylemen harika bir yanıttı. Yalan bile değil hem."

Simone dudak büktü. "Her neyse. Eve yakında döneceğinin sözünü bile vermedi. Elinden geleni yapacakmış." Telefon konuşmasını unutmak istercesine omuz silkse de görüşmenin onu ne kadar huzursuz ettiğini biliyordum. Annesinin daha önce Simone'u doğum gününde aramayı unuttuğuna ya da Noel'de eve gelmediğine bizzat şahit olmuştum. Hatta Simone'un bütün sömestr tatilini küçük dairemde geçirdiği de olmuştu ve dünya kadar parası olmasına rağmen bana o zamana kadarki en

güzel tatilin bu olduğuna yemin etmişti.

"En azından annemin benden istediğini yapıp onu aradım," dedi Simone. "Bu yüzden şikâyet edemez. Şimdi, gidip şu bilgisayarı bulalım."

Hastati ve mızrak hakkında daha fazla bilgi toplamak ve babamın keşfettiği ipuçlarını bir araya getirmek için bilgisayara ihtiyacımız vardı.

Aşağı katı araştırıp hiçbir şey bulamamamızın ardından durum bize pek de iç açıcı gelmez oldu.

Simone merdivene koşup "Sert Erkek'in odasında," dedi. "Bahse girerim bilgisayarı orada tutuyordur."

Simone'a yetişip "Öylece Asher'ın odasına giremeyiz," dedim. "Daha hangi odanın onunki olduğunu bile bilmiyoruz." "Eee? Hepsine bakarız o zaman." Simone tırabzanın üzerinden eğilip ilk kata işaret etti. "Şuna bir bak. Hâlâ tabak çanak yıkamakla meşgul. Yakalanmayız. Sadece hızlı davranmamız gerek."

Dudağımı ısırdım. Peder Gregorio ve Asher bize karşı hep iyi davranmışlardı. Üstelik bizi gerçekten Hastati'den koruyor gibiydiler -en azından son birkaç saattir kimse bize ateş etmemişti- ve bu yüzden de onları kızdırmayı göze alamazdık. "Ya da sadece bir kez daha rica ederiz."

"Ve Peder Gregorio'dan hayır yanıtını alma riskine gireriz, öyle mi?" Simone başını iki yana salladı. "Af dilemenin izin istemeye yeğ olduğunu öğrendim ben." İttiği ilk kapı karanlık bir odaya açıldı.

"Güzel." Pes edip lambanın düğmesine bastım. Işık yandığında gördüklerimiz bir kum torbası, bir barfiks ve köşede duran bazı ağırlıklardı.

"Sonrakine bak." Simone eliyle bana koridora dönmemi işaret etti.

Hızla koridora çıktım. Bu seferki oda ilkinden farklı olarak iki büyük pencereden gelen ay ışığıyla aydınlanıyordu. Parke zemini koruması için yere serilmiş bezler ve odaya dağılmış ressam sehpaları üzerinde yarısı boyanmış tuvaller vardı. Durup resimlere baktım. Epey de başarılıydılar. Fakat farklı azizlerin kopuk başlarının görüntüsü resimleri biraz da ürkütücü kılıyordu.

Simone alçak sesle bana "Buraya gel!" diye seslendi.

Hemen resim atölyesinin kapısını kapatıp iki kapı yandaki odaya gittim.

Ben kapı aralığında dikilirken Simone "Gülünç derecede tertipli," dedi. "Kurşunkalemlerini bile masada yan yana dizmiş."

Oda benimkinden çok da farklı değildi. Fark Asher'ın yatağının eski görünmesi ve üzerinde kahverengi ve mavi bir yatak örtüsü olmasıydı. Duvarda kocaman bir dalganın üzerinde sörf yapan bir adamın resmi vardı.

Simone masa lambasını açıp çekmeceleri karıştırdı. Köşedeki eski bir dolabı gösterip "Kablosu burada ama dizüstü bilgisayar ortada yok," dedi.

"Bu bana yanlış geliyor." Tekrar koridora baktım. "Bunu gerçekten

yapmamalıyız.”

Simone araştırmasını yarıda kesip gözlerini bana dikti. “Peki, karar senin.” Simone suçüstü yakalanmış bir husız gibi kollarını havaya kaldırdı. “Yanıtları istediğini sanıyordum.”

“İstiyorum.” Simone haklıydı. Artık eski kurallar geçerli değildi. Ayrıca sadece bilgisayarı kullanmak istiyorduk; hiçbir şey çalmıyorduk. Geniş bir dolabı açmak için odanın diğer ucuna

gidip "Aramaya devam et,” dedim. Dolapta ceketler ve pantolonlar asılıydı ve tişörtler bir dükkânda satılıyormuşçasına son derece düzenli bir şekilde katlanmıştı.

“Bir şey bulabildin mi?” Simone bir şifonyerin içini karıştırmaya koyulmuştu.

“Hayır, fakat...”

“Burada ne arıyorsunuz?” Asher’m sesi manastırın duvarlarında yankılandı.

irkildim. Dolabın kapısını çarparak kapattım. “E, bize şey gerekti de... Yani, bizim aradığımız...”

“Burada size yarayacak hiçbir şey yok.” Asher şifonyerin başına gidip orta çekmecesini kapattı. “Bunlar benim eşyalarım.” Simone kapıya doğru geriledi. “Sadece bir bilgisayar arıyorduk ve bize daha önce nerede bulabileceğimizi...”

“İşte burada!” Asher komodininin çekmecesini açıp bir di-züstü bilgisayar çıkardı. “Zaten size bunu getirmek için yukarı çıkmıştım ben de.” Bilgisayarı bana doğru uzattı. “Ne istiyorsanız yapın... kendi odanızda.”

Bilgisayarı alıp açıklama yapmaya çalıştım. “Üzgünüm, çaresizdik,” dedim. “Normalde böyle bir şeyi...”

“Çıkın işte,” dedi Asher. Sesi hissizdi.

Simone bana el etti.

“Üzgünüm,” diye yineleyip odadan çıktım.

Asher yanıt vermedi. Bana bakmadı da. Sırtını bize çevirip pencereden dışarı baktı.

Odama döndük. Hemen kendimi yatağın üzerine bırakıp dizüstü bilgisayarı açtım. Ölen şehirler hakkında arama yapacağım sırada Simone'un kocaman bir koltuğu kapalı kapıya doğ-

ru sürüklediğini gördüm.

Ölen şehirlerle ilintili çeşitli sözcükleri bilgisayarın arama motoruna girerken ona "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

Simone koltuğu pirinç kapı tokmağının altına sıkıştırdı. Ardından uzun bir iç çekip duvara yaslandı. "Zor bir gün oldu, eh, üstüne üstlük yanımızda iki tuhaf adamla ürkütücü bir manastırdayız ve dışarıda da bizi bekleyen suikastçılar var. İstersen bana deli de fakat işimi şansa bırakmayacağım."

Simone bu konuda haklıydı. Hem de epey.

Simone hemen yatağın başına gelip yanıma geçti ve omzumun üzerinden ekranda beliren ilk sonuçlara baktı. "Detroit mi? Detroit'e mi gitmemiz gerekecek?"

Hiçbir yanıt vermeden farklı bağlantılarını açmaya devam ettim. Normal hayatıma dönmek ve babamı kurtarmak için nereye olsa giderdim. Daha on iki saat önce sınıfta oturduğuma ve en büyük endişemin Latchke'nin derslerine bir gün daha katlanmak olduğuna inanamıyordum. Bana aradan çok uzun bir zaman geçmiş gibi geliyordu.

"İşte." En alttaki bağlantıya işaret ettim. Ölen Şehir ismi takılmış, asıl adı Civita di Bagnogerio olan eski bir İtalyan şehrinden bahsediliyordu. Daha fazla bilgi almak için bağlantıya tıklayarak "CDB!" diye bağırdım. Açılan sayfada güzel ancak biraz da korkutucu bir manzara vardı. Dar ve dik bir platonun üzerine tünemiş, ortaçağdan kalma görünen kasabanın yakın tarihli bir fotoğrafıydı bu. Derin bir vadi boyunca yükselip tepeye yakın, kıvrımlı bir yolla buluşan geniş bir yaya köprüsü vardı.

Simone "Mızrağın böyle bir yerde olmasına şaşırmadım," diye mırıldandı.

"Evet." Başımı sallayarak onu onayladım. "Fakat burada kasabanın Roma'dan

sadece yüz yirmi kilometre ötede olduğu yazıyor. Çok da uzak değil. Tek ihtiyacımız olan bir araba.” “Ben o işin çaresine bakarım.” Simone parmaklarını şaklattı. “Oldu bile!”

“Nasıl? Ne yapacaksın?”

“Batman, Robin’e soru sorar mı hiç? Ya da Harry, Hermione’ye?” diye yanıt verdi Simone. “Bana güven sen.” Başımı yana eğip bekledim.

Simone uzun bir iç çekti. “En iyi yaptığım işi yapacağım. Annemin ismini kullanarak bize iyi bir şoför bulacağım ve masrafı da onun hesabına yazdıracağım.”

“Ya? Tabii, evet, mantıklı.”

“Onayladığına sevindim.” Simone gülümsedi. “Şimdi sırada ne var?

“Hmm... Bilmiyorum. Kimsenin asla görmediği bir adama ulaşarak kim bilir ne zamandır kayıp olan gizemli bir mızrağı bulmaya çalışırken öldürülmemeye çalışmak olabilir.”

Simone dudaklarını büzüp yüzünü buruşturdu.

“Tüm bunlar kulağa imkânsız geliyor,” dedim. Dizüstü bilgisayarı bacaklarımın üzerinde dengeleyerek kendimi tekrar yastığın üzerine bıraktım.

“Zor,” diye yanıt verdi Simone. “Fakat imkânsız değil. İşin iyi yanı ise kimsenin bizim mızrağı aramaya gitmemizi beklememesi.”

Dirseklerimin üzerinde doğrulup gözlerimi Simone’a diktim. Haklıydı. Ortada suikastçılar olsa da tek yol buydu.

-ON ÜÇ-

Banyodan çıktığımda şafağın ilk ışıkları pencereden içeri süzülüyordu. Simone hâlâ uyuyordu; kırmızı yatak örtüsünü çenesinin üzerine kadar çekmişti. Omzunu sarsarak “Uyan,” diye fısıldadım.

Simone bir an kıpırdandıktan sonra başını yastığın altına gömdü. Portatif karyolada uyumayı teklif ettiğimde onu ikna etmem çok da güç olmamıştı. Onun

için hiç olmazsa bu kadarını yapabilirdim. Mızrağı, Hastati'yi ve ortaçağ şehri CivitaVı ararken gece geç saatlere kadar oturmuştuk. Fakat daha da önemlisi bir plan kurmuştuk.

"Simone, haydi." Yatağın kenarına oturdum. "Herhalde araba dışarıdadır."

Hâlâ hareket etmeyen Simone "Bekleyecekler," diye mırıldandı. "Hep beklerler."

Derin bir nefes aldım. Sayesinde bizi arabasıyla iki saatlik yolculuğa çıkaracak bir şoför bulmuştuk fakat kimse kırk etmeden manastırdan çıkmamız gerekiyordu. Komodinin üzerindeki küçük saate baktım. "Simone, saat neredeyse altı oldu. Gitmemiz gerekiyor."

Gözlerini ovuşturarak açtı. Bedenini dirsekleri üzerinde kaldırıp "Biliyorum, biliyorum," dedi. "Bana üç dakika ver, tamam mı?"

"Tamı tamına üç dakika. Acele et." Bir tükenmez kalem alıp babamın gömleğini döşeğin altından çıkardım. Sondaki boş sayfalardan birini yırtıp Peder Gregorio'ya ne yazmam gerektiğini düşündüm. "Teşekkürler fakat kalsın," tarzı bir not olmalıydı.

Kısa ve sade.

Peder Gregorio,

Her şey için size teşekkür ederim. Mızrağı bulduktan sonra geri döneceğiz. Lütfen babamın durumunu takip edin ve emniyette olduğundan emin olun. Dikkatli olacağız. Söz veriyorum.

Cassie

Yatak örtüsünü düzeltip notu yastığın üzerine bıraktım.

"Hazır mısın?" Simone banyodan çıkıp ayakkabısının sol tekini giymeye koyuldu.

"Evet." Çantamı çapraz takıp günlüğü içine koydum. Simone'un koltuğu sessizce kapı tokmağının altından çekmesine yardımcı oldum. Yavaşça açtığımız eski, ağır kapının gıcırdamasından endişe etsem de hiç ses çıkmadı. Ses

çıkarmadan merdivenden aşağı inmeyi başarsak da şimdi karşımızda ön kapıdaki üç sürgü vardı. Sürgülerin her birini ne kadar dikkatle açarsak açalım her defasında manastırda aynı takırtı yankılandı. Etrafıma baktım. Gelen giden yoktu.

“Gidelim,” dedi Simone. Kapıyı açıp dışarı adım attı.

Yerimden kımıldayamıyordum. Sanki ayaklarım aniden zemine kenetlenmişti.

Yapmak üzere olduğum, Simone’dan da yapmasını istediğim şeyin gerçekliği suratıma bir tokat gibi çarptı. Manastırın sağlayacağı sözde emniyeti terk edip her şeyi yeniden tehlikeye atıyordum. Başarısız olursam ya da ikimizi öldürtürsem ne olacaktı? Böyle bir şeye kendimi gerçekten hazırlamamıştım.

Ağzım kurudu. Boğazımdaki düğümü yutkunarak güç belâ çözdüm.

“Ne var?” Simone başını geriye çevirip bana baktı. “Şüpheye mi düştün?”

Sokağın diğer yanında üzerinde siyah takım elbisesi ve başında şoför şapkası olan, siyah bir sedanın yanında dikilen sürücüyü görebiliyordum. Tek yapmamız gereken onun yanma gidip nereye gitmek istediğimizi söylemekti.

Derin bir nefes aldım. Bu mızrak denen şey gerçek olsa da olmasa da seçimlerimin kaderimizi, benim ve babamın kaderini belirleyeceğini biliyordum. Cesur olmayı seçmem gerekiyordu.

Bize bir şey olmayacak, dedim kendi kendime. *Mızrağı bula-cağız, babamı kurtaracağız ve her şey normale dönecek.*

“Cidden, geri dönebiliriz.” Simone yanıma geldi. “Seninle kalırım. Ne olursa olsun sırtını kollarım.”

“Hayır.” Bir adım öne çıkıp kapıyı arkamdan kapattım. “Bunu başarabiliriz.”

Kaldırıma çıkmamıza, sokağın diğer yanına geçmemize iki adım kala şoförün yüzünü gördüm.

Midem altüst oldu. Boğazıma yürüyen safrayı hissedebiliyordum.

Kulağı... Şoförün kulağının alt yarısı yoktu.

“Simone, dur!” Simone’u kolundan yakaladım. Yavaşça manastıra doğru gerileyip şüpheli hareketler sergilememeye çalışarak “Bu o,” diye fısıldadım.

Simone boş sokağa bir aşağı bir yukarı baktı. “Kim? Dışarıda başka kimse yok.”

Manastıra varmış ön kapıyı açmaya çalışıyordum bile.

“Senin evindeyken dışarıda gördüğüm adam. Ateş açılmadan önce bana şüpheli gelen adam.” Kapıyı sarssam da yerinden hiç kımıldamadı.

“Emin misin? Bence...”

Simone’un söylediklerini dinlemedim bile. Tekrar baktığım şoförle göz göze geldik. Kendisini tanıdığımı anlamıştı. Manastırın kapısını yumruğumla dövsem de artık bunun için zaman kalmamıştı.

“KAÇ!” Simone’un tişörtünün yakasından tutup çektim ve sokakta koşmaya başladım.

Simone hemen arkamdan “Cassie!” diye seslendi.

Her an kurşunların havada uçuşmasından endişe ederek “Güven bana!” dedim. Bir kavşağa yaklaşıyorduk. Yarım kulaklı adamın bizi yakalamaktan sadece bir kol mesafesi uzakta olduğunu göreceğim düşüncesinin verdiği korkuyla arkama bakmaya cesaret edemedim.

Köşeyi döndüğümüzde küçük, beyaz bir araba hızla önümüze çıktı, aniden durup kaldırıma çıktı ve kaçışımızı engelledi.

Arabanın yolcu kapısı ardına kadar açıldı.

Asher “Binin!” diye bağırdı.

Hiç tereddüt etmedim. Durup Asher’ın sabahın altısında neden araba sürdüğünü ya da şoför olarak neden yarım kulaklı adamın geldiğini düşünmedim bile. Arabaya atladım, Simone da üstüme devrildi.

“SÜR ARABAYI!” diye bağırdım.

Asher kapıyı kapatmamızı beklemedi. Simone ön koltukta üzerime otururken

Asher’ın gaza basmasıyla açtığım kapı kendi kendine kapandı.

Simone arka koltuğa geçti. “Peşimizden gelen kimseyi görmüyorum,” dedi. Pencereden dışarı bakarken hâlâ nefes nefeseydi.

Takip edilmediğimizden emin olmak için arkama döndüm.

Asher daha geniş bir cadde olan Via Nazionale’ye doğru sert bir dönüş yaptı. “Neden kaçıyordunuz?” diye sordu.

“Şoför.” Dikiz aynasından arkaya bakıp duruyordum. “Ateş açıldığında Simone’un evinin dışındaydı. Onlardan biri o.”

“Emin misin?” Simone başını iki ön koltuğun arasından çıkardı. “Belki sadece o adama benziyordur. Demek istediğim, ben her zaman o firmadan araba çağırırım ve...”

“Adamın kulağının alt yarısı yoktu! *Aynı* adamdı o.”

“Peki, peki.” Simone hafifçe geriye kaykıldı. “En azından firmaya gideceğimiz yeri söylememiştim.”

Asher yavaşlamadı. Bizi Via Vottorio Veneto Anayolu’na çıkardı ve manastırdan mümkün olduğunca uzaklaştı. Nihayet soluklandığımda biz takip edilirken Asher’ın araba sürmesinin fazlaca büyük bir tesadüf olduğunu fark ettim.

Ona “Bizi nereye götürüyorsun?” diye sordum.

Bir ara sokağa doğru dönen bir çöp kamyonunun arkasında duran Asher “Nereye istiyorsanız oraya,” diye yanıt verdi.

Simone arka koltuktan Asher’ı “Ve sabahın altısında nasılsa dışarıda araba sürüyordun, öyle mi?” diyerek sorguya çekti. “Ehliyet alabilecek yaşta olduğunu bile sanmıyorum.”

“Öyle mi? Yaşımın elvermeyeceği birçok şeyi yapıyorum ben.” Dikiz aynasından baktı.

İleride önünde küçük bir bekçi kulübesi olan üç katlı, şeftali rengi bir bina seçtim. Orta balkonunda kocaman bir Amerikan bayrağı dalgalanıyordu. ABD

elçiliğiydi bu. Hareket halindeki bir arabadan aşağı atlasam ne kadar yara alacağımı düşündüm.

“Gerçekten, orada ne işin vardı?” Yanından geçip gittiğimiz binaya baktım. Normalde elçilik yardım almak için ilk gideceğim yer olsa da son yirmi dört saat içinde bir tek normal olay yaşanmamıştı. Babam da beni kimseye güvenmemem konusunda açıkça uyarmıştı...

Asher bana şöyle bir baktıktan sonra tekrar yola odaklandı. “Fikir amcamdan çıktı. Manastırdan gitmek istediğinizi görünce bana dışarıda beklememi söyledi.”

Simone “Dün gece bizi mi dinliyordunuz?” diye sordu. “Ne çirkin bir hareket.”

“Hayır, *ben* insanların mahremiyetine saygısızlık etmem,” diye yanıt verdi. Besbelli odasına gizlice girmemize atıfta bulunuyordu. “Fakat dizüstü bilgisayarımın uzaktan erişimi var. Amcam tuşladığımz her sözcüğü görebilir.”

Simone “Bu da bizi dinlemeniz kadar ürkütücü,” diye mırıldandı.

100

Asher ve Simone’un arasındaki atışmaya aldırış etmeden “O halde gitmemizi sorun etmeyecekti, öyle mi?” dedim. İkisinin de birbirlerinden hazzetmedikleri ve birbirlerine güvenmedikleri apaçık ortadaydı.

“Bunu istediğini sanmam fakat sizi durduramazdı. Bu kadar erken ayrılmanıza şaşırdıysa da bir şoförle temasa geçtiğiniz için... ciddi olduğunuzu biliyordu ve çabucak harekete geçmesi gerekiyordu.”

Kendimi tüm bu yaşananların ortasında kalan bir piyon gibi hissediyordum. Aldığım kararların kendime ait olduğunu düşündüğümde bile bir başkası tarafından hesaplanmış oluyordu. Benim yaptığım seçimlerin bir önemi yoktu; sanki kaderim bir başkasının ellerindeydi.

“Dur bakalım, Peder Gregorio yarım kulaklı adamın orada olacağım biliyor muydu?”

“Hayır.” Asher gözlerini yoldan ayırmadı. “Fakat birilerinin peşinizden gelebileceğinden endişe etti. Bu yüzden sizi takip etmemi istedi. Anlarsınız ya,

başınız derde girerse size yardım etmem için. Sanırım bana umduğumuzdan da erken ihtiyaç oldu.” “Ya, ne demezsin?” Simone başını iki yana salladı. “Öyle endişelenmiş ki bizi koruma işini sana bırakmış.”

Korumak ve hizmet etmek. Asher, işinin bu olduğunu söylemişti.

“Zio *gerçekten* endişelendi. Ve Cassie’nin emniyette olmasını gerçekten istiyor.” Asher gözlerini bana çevirdi. “Amcamın Hastati üyesi olduğu hayatını geride bıraktığında uğruna çabaladığı her şeyi feda ettiğini bilmen gerek. Hastati’nin mızrağı koruma görevinin önemli olduğuna inansa da izi taşıyan masum insanların katline ortak olamazdı. Senin gibi insanlara yardım etmek için her şeyden vazgeçti.”

Başımı sallarken Simone’un arka koltukta bir şeyler homurdandığım işittim.

Kalbimin atışı nihayet yavaşlayıp normal ritmine dönerken hepimiz huzursuz bir sessizliğe büründük. Asher’ı çok az tamsam da yakınımda olduğunu bilmemin bana kendimi daha güvende hissettirmesi tuhaftı. Belki de mesele sadece sayıda bitiyordu. Üç kişi ikiye yeğdi. Belki de sebep başkaydı.

Asher arabayı sürmeye devam etti; birkaç dönüş yapmasının ardından Roma’nın merkezinden uzaklaştık. Sonunda konuştu. “E, Civita di Bagnoregio’da ne varmış?”

Yanıt vermedim. *Nereye gitmek istediğimizi nasıl biliyor?* Sonra Peder Gregorio’nun geçen gece bilgisayarda arattırdığımız her şeyi görebildiğini anımsadım.

“*Oraya*gidiyoruz...” Asher duraksadı. “Değil mi?”

Ben yanıt veremeden Simone araya girdi. “Biz mi? Seni davet ettiğimi hatırlamıyorum.”

Asher, Simone’a “Diğer şoförün pek de işinize yaramayacak sanki. Öyle değil mi?” diye karşılık verdi.

Gözlerimi olabildiğince açarak Simone’a baktım. Gitmek istediğimiz yere ulaşmak için Asher’dan yardım istiyorsak ona karşı daha iyi davranmak zorundaydık. “Babam oradan bahsetmişti de.” “Başka bir şey söylemiş miydi?”

Asher bize katılacaksa ona babamın yazdıklarını anlatmam gerektiğini fark ettim. Fakat henüz ona güvenmeye hazır değildim. Ancak zorunlu kalırsam ona günlükte yazanlardan bahsedecektim. “Biraz tuhaf ama, şöyle demişti: *nadie recibe elsecreto*

hasta que el homhre que nadie ve contesta lapregunta.* Anlamı...”

“ *Kimsenin görmediği adam soruyu yanıtlayana dek kimse sırra mazhar olmaz.”* Sırıtan Asher’ın yanağında bir gamze belirdi. “Beş yıl İspanyolca dersi aldım.” Bir an duraksadı. “Öyleyse kimsenin görmediği adamı arayacaksınız, değil mi?”

“Kesinlikle,” dedim. “Onu bulacağız ve umarım böylece sır açıklanacak.”

Arkamızda, eğilen Simone’un çektiği bir fermuarın sesini işittim. Ona doğru döndüğümde ayaklarının dibindeki bir sırt çantasını açtığını fark ettim. “Bunun içinde ne var Asher?” diye sorsa da zaten çantanın içini karıştırmaya başlamıştı bile.

“Sadece kıyafetler ve yanımda getirdiğim bazı eşyalar. Sizi ne kadar uzun süre takip edeceğimi bilmiyordum.”

Simone bir envanter çıkardı. “Su şişeleri, ayçörekleri, bir ilk yardım seti, plastik kelepçeler, seloteyp ve... bir sustalı mı?” Asher hissizce “Acil durumlar için,” diye açıkladı.

Simone “Eh, tam bir izci kurtsun,” dedi. Ses çıkarmadan, sadece ağzını oynatarak bana “ürkütücü,” dedikten sonra elindeki ayçöreğinden bir ısırık aldı.

Bir yanımın neden Asher’a güvenmek istediğini adamakıllı açıklayamayacağını bildiğimden omuz silktim. Sadece bir önseziydi bu. Bana bakışında benim tarafımda olduğunu hissettiren bir şey vardı. Yine de sözüm ona ben kaderde bir değişimi tetik-leyebilecek bir tür ucubeydim... Belki bana baktığında Asher’m gördüğü buydu.”

“Sakın yiyeceklerimi yemekten çekinme,” dedi Asher.

Ağzı dolu Simone bir yandan telefonunu çıkararak “Teşekkürler,” dedi. “Cassie, annemin durumumu sormak için b.ına

mesaj attığına inanabiliyor musun?” dedi. Kızgın görünmeye çalışsa da öyle

olmadığını bilecek kadar tanıyordum onu. Gizliden gizliye ilgi istese de bunu itiraf etmektense ölmeyi yeğlerdi. "Bu sabah bana şimdiden iki mesaj gönderdi."

"Telefonun mu var? Bu kadar budala mısın sen? Kurtul şundan!" diye buyurdu Asher.

"Asla olmaz. Her şeyim bu telefonun..."

"Simone, Asher haklı. Telefonunu açık tutmamalısın," dedim. "Sinyallerini kullanarak yerimizi belirleyebilirler."

Asher alaycı bir tonla "Anneciğini arayacaksan," dedi, "bunu çantanın yanındaki kullan-at telefonla yapabilirsin."

"Hiçbir şey yapmak zorunda değilim ben." Simone yan cebinin fermuarım açtı. "Hem kullan-at telefon da nedir?"

"Kontörlü bir telefon değil mi?" Bu terimi filmlerde uyuşturucu kaçakçılarının ya da casusların birbirleriyle konuşmak istediklerinde kullandıklarını duymuştum. "Takip edilemiyor." Asher başını sallayıp Roma'dan çıkan anayola uzanan bir yokuşa saptı. "Evet, ayrıca ya o telefonu at ya da bataryasını çıkar." Dikiz aynasından Simone'a baktı. "Hastati'nin telefonları kapalıyken bile takip edebilmek için çeşitli yöntemleri vardır." Simone tek kelime daha etmeden telefonun bataryasını çıkardı. Bataryayı içinde ayçörekleri olan çantanın içine atınca ona hızlıca başımı sallayarak yaptığını onayladığımı belli ettim.

Dışarıdaki şehir manzarasının kırsala dönüşünü izledim. Şimdi sıva kaplı tuğla binaların yerini otoyolun iki yanında uzanan kurumuş, otlarla kaplı tarlalar almıştı. Manzara bana babamın beni hafta sonlarında arabayla çıkardığı yolculukları anımsattı. İkimiz Perugia ve Siena gibi yeni şehirler keşfetmeye

çıkar, müzelere ve eski kiliselere uğrardık. Babamın o an, orada, yanımda olmasını diledim.

Aniden ziyaret ettiğimiz o pek çok yerin defterinde yazılı olduğunu fark etmemle bu anıların sıcaklığı yitip gitti. Belki de gezilerin asıl amacı mızrağı bulmaktı ve babamın benimle vakit geçirmek istemesiyle bir ilgisi yoktu. Dişlerimi sıktım. *Tüm bunları benden nasıl gizleyebildi? Bana söylemesi gerekirdi. Tüm bunlarla başa çıkmaya daha hazırlıklı olurdum o zaman.* Şimdi İtalya'nın dört bir yanında isimsiz suikastçılardan kaçıyordum ve her şeyi kendi

başıma çözmek zorundaydım. *Aferin sana Papi.*

Simone eline bir ayçöreği daha alıp “Bir tane ister misin?” diye sordu. “Sonradan acıkmaktansa şimdi bir şeyler yemek daha iyidir.”

Hiç iştahım olmasa da “Tabii,” dedim.

Çörekten bir ısırık alırken aklımdan önceki gece araştırdığımız her şeyi geçirdim.

Asher’ın sesi düşüncelerimi dağıttı. “Kimsenin görmediği adam dışında Civita’da ne olduğunu düşünüyorsun?”

Ona gerçeği söyledim. “Artık önemli olan tek şey... Mızrak.”

-ON DÖRT-

Dört şeritli karayolu engebeli tarlalarla dolu İtalyan kırsalını biçiyordu. Arada bir uzakta bir yerdeki bir villayı ya da küçük bir köyün ortasındaki bir kilisenin çan kulesini seçsem de çoğu zaman etraf ıssızdı. Nihayet karayolundan çıkıp virajlı bir yolu takip ederek ağaçlık bir alana ulaştık.

Yaklaşık iki saattir yolda olsak da fotoğraflarda gördüğüm, vadinin üzerinde yükselen Civita di Bagnoregio hâlâ görünürde yoktu. Arkamda Simone başını arabanın kapısına yaslamıştı. Asher’dan o kadar şüphelenmesine rağmen yolculuğumuzun daha yirminci dakikasında uykuya dalmış, bana da sessizce pencereden dışarı bakmak dışında yapacak bir şey kalmamıştı.

Şekerlemesinden uyanan Simone uyku mahmuru bir sesle “Yaklaştık mı?” diye sordu.

Asher “Az kaldı,” diye seslendi.

Önce yol kenarında kap kacak satan bir dükkânın, ardından küçük bir restoranı olan bir barın yanından geçtik. Bir dakika sonra başka dükkânlar, apartmanlar ve yolun iki yanı-

na park edilmiş Vespa’lar ve motosikletler geldi. Bir tabelada Bagnoregio’ya girdiğimiz yazıyordu. Sonra göz açıp kapayıncaya kadar kendimizi küçük kasabanın merkezinde bulduk.

Fakat burası Civita di Bagnoregio değildi.

Geldiğimiz yer “Ölen Şehir”in tam aksiydi. Bagnoregio’da hayat vardı: Sakinleri sokaklarda karşıdan karşıya geçiyor, işlerinin ya da okullarının yolunu tutuyorlardı.

Kasabanın meydanının önünde kısa bir süre durduğumuzda Asher başını eğip telefonuna baktı ve ekrandaki haritayı gözden geçirdi. “Civita’ya çıkan yaya köprüsü hemen ileride olmalı. Kiliseyi geçtikten sonra.”

“Daha önce buraya gelmiş miydin?” diye sordum. Araba kaldırım taşlarıyla kaplı yolda sarsıldıkça sesim her hecede titriyordu.

“Hayır,” dedi Asher. “Dün geceye kadar buradan haberim bile yoktu. Zio beni uyandırıp bana dedi ki...” Sustu. Aklindakilerin sonunu getirmedi.

“Sana ne dedi?” diye sordum.

“Hiçbir şey. Sadece peşinizden gidip size yardım etmemi söyledi.”

Simone dudak büktü. “Ahbap, bu dediğine Cassie bile inanmadı.” Simone’a sert bir bakış attım. Bana “Affedersin. Ne demek istediğimi anladın sen,” diye karşılık verdi.

Peder Gregorio’nun Asher’a anlattıklarının bu kadarla kalmadığı belliydi. “Sana gerçekten ne dedi?”

Asher başını iki yana salladı. “Bana görevimi hatırlattı.”

“Görevini mi?” Kimsenin sırtında bir yük ya da binlerinin acıyıp da yardım ettiği biri olmak istemiyordum. ᵘEh, hiçbir şey yapmak *zorunda değilsin*. Bizi Civita’da bırakabilirsin. Sonrasını biz düşünürüz.”

“Hayır, kastettiğim bu değildi. Burada olmak istiyorum. Zio beni yıllardır hazırlıyordu. Sadece bu kadar erken olacağı aklıma gelmezdi.”

“Neyin erken olacağı?” diye sordum.

“Bunun. Mızrak meselesinin. Bu konunun ne kadar önemli olduğunu biliyorum.” Göz ucuyla bana baktığını görebiliyordum. “*Senin* ne kadar önemli olduğunu

biliyorum.”

Dönüp pencereden dışarı baktım. Sırtımda büyük bir yükün olduğu hissi beni rahatsız ediyordu. Haksızlıktı bu. Asher buna yıllardır hazırlanırken benim daha yeni haberim oluyordu.

Giderek daralan sokağın iki yanındaki binalar bizi daha da sıkıştırırken salyangoz hızıyla ilerliyorduk. Duvarlar ve arabanın her iki yanı arasındaki mesafe neredeyse birkaç santimetreye kadar düşmüştü. Kapıları açmak istesek bunu yapamazdık. Sonra bir diş macunu tüpünden dışarı sıkılıyormuşuz gibi dağın yamacını kucaklayan bir yola çıktık. Virajı döndüğümüzde Civita di Bagnoregio göründü.

Tam da fotoğraflardaki gibiydi: Vadiden yukarı yükselen dar bir platonun üzerine tünemişti. Geçmişten gelen bir ortaçağ şehri gibi. Vadi boyunca uzanan beton köprü Civita’yı Bagnoregio’ya ve şimdiki zamana bağlıyor, ölen şehir için bir cankurtaran halatı vazifesi görüyordu.

Asher arabayı köprünün girişine yakın, çakıl taşlarıyla kaplı bir alana park etti. Orada bizden başka kimse yoktu.

Arabadan çıkıp “Haydi gidelim,” dedim. Rüzgâr hafifçe esiyordu ve hava Roma’ya göre epey serindi. Hemen deri ceketi-

min fermuarını çektim.

Simone koltuğumu itip dışarı çıkacakken soğuk rüzgârın arabaya girmesiyle geri kaçtı. “Ah, evde onca güzel ceketim varken...” Benden ödünç aldığı tişörtün uzun kollarını ellerini örtecek şekilde çektikten sonra arabadan çıktı.

“Al!” Asher arabanın arkasına geçip bagajı açmıştı. Simone’a lacivert bir svetşört attı. “Modaya uygun değil belki ama nispeten temizdir.”

Simone giysiyi kokladı. “Nispeten demekte haklıymışsın,” diye mırıldansa da üzerine geçirdi.

Platonun kenarındaki, devrilecekmiş gibi duran viran binalara ve kasabanın ortasında yükselen çan kulesine baktım. Araştırmamıza göre, Civita’nın muhtemelen en fazla on beş sakini vardı. Bu yüzden içlerinden birinin aradığımız adam olmasını umuyordum... Her ne kadar o adam kimsenin

görmediği adam olsa da.

Asher arabaya yaslandı. “Devam etmeden önce bazı temel kuralları gözden geçirmemiz gerek.”

“Temel kurallar mı?” Yüzümü ona çevirdim. “Sana bu görevi kim verdi?” Planım mızrağı almak babamın güvenliği karşılığında değiş tokuş etmek ve hayatlarımızı normale döndürmekti. Birinin kurallarına göre hareket etmeye niyetim yoktu.

“Kontrol hastası olma Asher. Doğum izini taşıyan Cassie, sen değilsin.” Simone bagajın kapısını çarparak kapattı. “Kurallarımızı biz belirleriz”

“Ya, öyle mi?” Asher arabanın anahtarlarını salladı. “Sizi buraya kim getirdi ve kim geri götürecek? Ayrıca mızrağın nasıl kullanıldığı hakkında daha fazla bilgisi olan kim.” Kısa bir süre

bekledi. Ardından anahtarları cebine soktu. “Evet, ben. Bu yüzden de bazı şeyleri gözden geçireceğiz.”

Bir an önce yola koyulmak istiyordum. Boşa vakit harcıyorduk. ᵘPeki, neymiş bu kurallar?”

“Şimdilik sadece iki kural var. İlki mızrağı alırsak Peder Gregorio’ya götürmemiz konusunda hemfikir olmalıyız çünkü mızrağın nasıl emin ellere ulaştırılacağını o biliyor. Tamam mı?” Simone tırnak yiyerek Asher’a “Bu gerçekten bir kural değil,” dedi.

“Sorun değil,” dedim. “Bunu yapmayı planlıyordum zaten. Başka ne var?”

“İkincisi *gerçekten* bir kural.” Asher’ın gözlerini çevirdiği Simone ona bir kaşını kaldırarak karşılık verdi. “Cassie asla mızrağa dokunamaz. Asla.”

Simone “Neden?” diye sordu.

Asher gizemli bir sesle “Cassie nedenini biliyor,” dedi.

“Şu bağlanma konusu, değil mi?” diye sordum. Aklıma önceki gün Peder Gregorio’nun ağzından çıkan sözcük ve Koruyucunun Günlüğü’nde okuduğum cümle geldi.

Asher yüzünü buruşturdu. Sonra başını salladı.

“Fakat benim dokunmamda bir sorun olmamalı çünkü güç Tobias denen o kötü adamın içinde kısılmış halde, değil mi?” diye sordum. “Ölene kadar güç ona bağlı.”

“Evet fakat Tobias her an ölebilir. İşi şansa bırakamazsın.” Simone “Bilmiyorum,” dedi. “Cassie o gücü elde etse çok mu fena olur? Demek istediğim, böylece kendi kaderini seçebilir. Gelecekte neler olacağını seçebilir.”

“Fakat asla her şeyin normale dönmesini seçemem. Asher a

bakıp ondan onay bekledim. Öyle değil mi?”

Asher başını salladı. “Ayrıca Hastati seni mutlaka öldürür,” diye ekledi.

“Ne? Onlara mızrağı versem bile mi?” Kimse mızrağa bağlanırsam öldürüleceğimden bahsetmemişti. Tabii zaten mızrağa bağlanmak gibi bir niyetim yoktu.

“Eh, evet. Kaderi kontrol etmek için hem bağlanan insana hem de mızrağa ihtiyaç vardır. Tarih boyunca mızrağa bağlanan her kimse Hastati’nin güvenini kazanmış biri olması gerekmiştir... Onların onayladığı biri. Bunu bildiğini sanıyordum.”

Başımı iki yana salladım.

Simone yumuşak bir sesle “Ya...” dedi.

“Eh, o zaman mızrağa dokunmayacağım, orası kesin.” Ellerimi deri ceketimin ceplerine soktum. “Hadi gidip bulalım şu mızrağı.”

Üçümüz modern Bagnoregio ve ortaçağın Civita di Bagnoregio’su arasında kalan boğazın üzerinde yükselen yaya köprüsünde yürürken sık sık dönüp arabaya baktım. Ne gerimizde ne de ilerimizde kimsenin olmadığı belli olsa da izleniyor olduğumuz hissini bir türlü üzerimden atamıyordum.

Asher alçak sesle “Meraklanma, ben de gözümü dört açıyorum,” dedi.

Başımı sallasam da yarım kulaklı adam ve motosikletli suikastçı haricinde

kimler için gözümüzü dört açmamız gerektiğini de merak ediyordum.

Dik eğimli köprüde yürürken Simone'un yanımda oflayıp pufladığını işitebiliyordum. "Beden eğitiminden beter bu," diye mırıldandı.

"Çok da fena değil." Adımlarımı sıklaştırdım. Oraya ne ka-

dar çabuk varırsak o kadar iyiydi.

"Hadi ama. Latcke'nin dersinden beter bu." Nihayet yüzyıllar önce Civita'nın kapısı olan geniş, taş girişe ulaştığımızda Simone bana göz kırptı.

Kemerli kapıdan geçip ürkütücü bir sessizliğin hüküm sürdüğü kasabaya vardık. Bizi karşılayan sadece bir restoranın rüzgârda sallandıkça gıcırdayan tabelası oldu. Etrafta ne arabalar ne hayvanlar ne de insanlar vardı.

Asher bana üçüncü kez "Demek babanın sana verdiği tek ipucu kimsenin görmediği adamı bulup ona bir soru sormandı, öyle mi?" diye sordu.

"Evet, öyle," dedim.

"Adam bir münzevi olabilir... Kimsenin onu görmeyişinin nedeni belki de budur," diye fikir yürüttü. "Özellikle de böyle bir yerde yaşıyorsa."

"Sanırım çok yakında bunun yanıtını alacağız." Restorana işaret ettim. "İçeri girip soralım."

Simone hemen arkamdan gelirken Asher bizi geriden takip ediyor, gözleri hâlâ etrafı kolaçan ediyordu.

Sırtı bize dönük, saçları dökük bir adam restoranın barının arkasında şişeleri düzenliyordu. *"Scusi"* dedim. "Bize yardımcı olur musunuz? Birini arıyoruz da."

Adam dönüp gülümsedi. *"Ah, visitatori*!"*Eliyle içeri girmemizi işaret etti. *"Entrare! Entrare!"***

Küçük restoranın duvarlarından dağın içine oyulduğu anlaşılıyordu ve içeride

altı küçük, kare masa vardı. Buraya çok

İta. “Ah, ziyaretçiler!” (e.n.)

İta. “Girin, girin!” (e.n.)

müşteri geldiğine ihtimal vermesem de görünüşe bakılırsa kasaba Roma’dan düzenlenen hafta sonu seyahatleriyle modern hayattan kaçmayı vaat eden seyahat acenteleri tarafından “yeniden keşfedilmişti.”

Adama gülümseyip Simone’un kulağına eğildim. “Ona kimsenin görmediği adamı tanıyıp tanımadığını sor.”

“A, Amerikalılar.” Adam hakkımda ihtiyaç duyduğu tüm bilgilere ulaşmış gibi başını salladı. Koyu bir aksanla “İngilizce pratik yapıyorum,” dedi. Tezgâhın etrafından dolaşıp oturmam için bir bar taburesi çekti. *“Ora dimmi* * size nasıl yardımcı olabilirim? Ebeveyniniz de burada mı? Kahvaltı etmek ister misiniz?” Asher akıcı bir İtalyancayla söze girdi. “Hayır, aslında epey acelemiz var ve...”

Adam cık cık etti. Gülümseyerek “Civita’da her zaman vakit boldur,” dedi. “Kapuçino alır mıydınız?” Hemen barın arkasına geçip üçer fincan ve fincan altlığı çıkarmaya koyuldu. “Ben mekân sahibiyim, adım Giovanni, ve *caffi...s\z* nasıl diyorsunuz?..” Dönüp metal bir ibrikten süt döktü. “Hah.” Omzunun üzerinden bize baktı. “Şirketten.”

Sütü kaynatan makinenin gürültülü vızıltısı yüzünden zaten söylediklerimizi işitemeyeceğimizden bar taburelerine oturup bekledik. Demlenen espressonun kokusu aklıma babamı getirdi. Kendimi bildim bileli babam sabahları kalkar kalkmaz ilk iş Küba kahvesi yapardı. Henüz demlenmeye başlayan kahveyi içinde şeker olan genişçe bir fincana dökerdi. Babam şekeri uykumu açacak kremsi bir köpüğe dönüştürürken fincanın yanlarına vuran kaşık *tak tak* sesler çıkarırdı. *“İlk damlalar üzerinde*

Ysputnita ’ oluşturmanın anahtarıdır, ’l'ıpkı gerçek hayattaki gibi işe doğru şekilde başhıman gerek, " derdi. Ardından espıesso-nun birazını ılık siitlc dolıı bir fincana aktarır ve bana cafe con kvhein o çok lıafîf versiyonunu ikram ederdi.

Cıiovanni her bir fincanın içine sıcak sütü döküp üzerine biraz kahve eklediğinde “Şimdi, söyleyin bana,” dedi, “sizi buraya ne getirdi? İtalya’ya seyahate mi geldiniz? Yalnız gezmek için biraz gençsiniz.”

“Hayır, biz, şey...” Asher zaman kazanmak için kahvesinden bir yudum aldı.

Simone araya girip “Araştırma yapıyoruz,” dedi. “Okulumuz için.”

“Evet, bir proje için,” diye ekledim. “Civita’da kimsenin görmediği adamdan bahsedildiğini işittiniz mi?” diye sordum. “Biliyorum, kulağa tuhaf geliyor.”

“Hayır, bana ikinci soruluşu bunun.” Giovanni kendisini biraz daha aydınlatmasını bekler gibi Asher’a baktı. “Belki de göremeyen bir adamdır? *Un cieco?**”

“Hayır, kör bir adam değil,” dedi Asher. “Kimsenin görmediği bir adanı. Bilmeceyi İtalyancaya çevirip *L’uomo ehe nessuno si rede*dedi.

Giovanni omuz silkti.

“Bunu size başka birinin de sorduğunu söylediniz.” Giovaıini'ıin olanlardan gerçekten habersiz mi olduğunu yoksa bazı sırlar mı sakladığını görmek için tepkisini ölçmeye çalıştım. “Kimdi o?”

“Bir adam, sanırım Roma’da profesör olduğunu söylemiş-

* İta. "Kör!" (e.n.)

ti.” Giovanni yanağını kaşıdı. “Sizin öğretmeniniz mi o? Geri geleceğini çünkü o gün aradığı kişiyi bulamadığını söylemişti.”

Acaba o adam babam mıydı? Buraya gelmiş fakat mızrağı bulamamış mıydı?

“Ya, evet. Profesör yanıtı bulmaya çalışmamız için bizi buraya gönderdi. Bu bir bilmece.” Simone kahvesini yudumladı. “*Un enigma** Belki de göremediğiniz adam ummadığınız biridir.”

“Hmmm... bilmiyorum ki.” Giovanni barın üzerine dökülen azıcık kahveyi sildi. “O gün profesörünüze dediğim gibi Civita’da bir avuç aile yaşıyor. Olanları da görebiliyorsunuz. Herkes de sizi görür.”

“Eh, bizim yine de çıkıp başkalarına da sormamız gerekiyor. Simone bar taburesinden aşağı atladı. “Kahveler için para bırak Asher.”

Asher “Şirkettendi,” diye karşılık verse de cebinden avroları çıkarmaya koyulmuştu bile.

Dışarıda hava giderek açılmış ve ılıklaşmıştı. Fakat kasaba hâlâ boştu. Sabahın erken saatine ve turistlerin geleceği yaz sezonu olmasa da kasaba basbayağı bomboştu. Neden ölen şehir ismi verildiğini anlamak kolaydı. Ayrıca plato daralmaya devam ettikçe binaların aşağıdaki vadiye yuvarlanması da insanların kasabayı terk etmeleri için bir sebepti. Otuz dakika etrafta gezinmemizin ve farklı kapıları çalmamızın ardından yedi kişiyle konuşmuştuk, fakat hiçbiri bize yardımcı olamamıştı. Yaptığımızın zaman kaybı olduğunu düşünmeye başlıyordum. Belki de babamın yazdıklarını yanlış yorumlamış-tııı. Belki de ölen şehir Detroit’ti ve CDB de birinin isminin baş harfleriydi.

Fakat bu yer hakkında yanılıyor olsam da tamamen emin olmadıkça araştırmadan vazgeçemezdim. “Yukarıda.” Bir ikinci kat penceresine işaret ettim. “Sanırım birini gördüm.”

Asher koştu; hayır, daha doğrusu basamakları uçarak aştı. Bir ayağı her dört basamakta bir yere iniyor, adamakıllı zeminle temas etmeden bedeni yeniden havaya yükseliyordu. Göz açıp kapayıncaya kadar yukarıya vardı ve aşağıya bakıp bana sırıttı. Dönüp kapıyı çaldı.

“Az önce Asher’ın ne yaptığını gördün mü?” diye sordum. Simone ilk basamağa oturup omzu silkti. “Hızlı koşuyor ve vücuduna hâkim. Ne olmuş yani?” Simone ayakkabılarını çıkarıp ayak parmaklarını uzattı. “Sen neden onunla gitmiyorsun? Ben burada bekleyip ayaklarımı biraz dinlendireceğim.”

Kahverengi babetlerimin bir tekini kaldırıp “Ayakkabıları değiştirmek ister misin?” diye sordum.

“Hayır.” Ayaklarını ayakkabılarına geri soktu. “Bence 39 numara ayaklarımla 36 numara ayakkabılarını giymem durumu ancak daha da kötüleştirir. Bir ara kendime yeni ayakkabı alayım.” Simone kullan-at telefonu cebinden çıkardı. “Annem bu telefona mesaj attı. Hemen onu aramamı istiyor. Roma’ya geri uçacağını söylüyor.”

“Annenin daha önceki mesajına yanıt verdikten sonra o telefonun bataryasını çıkardığını sanıyordum. Kullan-at telefonların amacı budur zaten. Tek kullanımdan sonra işi biter.”

Simone gülümsedi. “Çok casus filmi izlemişsin Cassie. Annem zaten günde bir milyon mesaj alırken birilerinin ona mesaj

atan kişinin ben olduğumu anlayacağından şüpheliyim. Ayrıca, annemin birçok hükümetten daha iyi güvenlik ve anti-hacker sistemleri vardır. Bir şey olmaz.” Düğmeye basıp arama yaptı.

Tek kelime etmeden ona baktım. Bu bana hiç de iyi bir fikir gibi gelmemişti.

“Ne var?” Simone durup bana baktı. “Dinle, konuştuktan sonra ne olur ne olmaz diye bataryayı çıkarırım. Sadece şimdi şu aramayı yapmak istiyorum. Endişelenen anne konusu benim için yeni bir durum.”

Asher’ın merdiven sahanlığından gelen sesi dikkatimizi ona çekti. Gözlerimizi ona çevirdik. Biriyle konuşuyordu.

“Sen git de Sporcu Çocuk’a göz kulak ol, ben burada seni beklerim,” dedi Simone.

Kaybedecek zaman yoktu. “Tamam,” deyip hızla basamakları çıktım. “Hemen gelirim.”

Yaşlı kadın ben kendisine doğru yaklaşırken İtalyanca “Başka kim var orada?” diye sordu. Dosdoğru karşısına baksa da iki göz küresini de örten puslu bir tabaka gözlerine mavinin doğal olmayan bir tonunu vermişti. Arkasında kalan ev kapkaranlıktı. Kadının kör olduğunu anlamıştım. *“Mi chiamo Cassie,”*[1]dedim. *“Ht?* Kadın kolunu uzatarak öne eğildi. Buruşuk elini elime alıp tekrarladım. “Cassie. Cassandra.”

Yüzüğüme dokunup başını salladı. “Ya? Cassandra.” Sonra yaşlı kadın elini göğsüne götürüp *“Io sono Signora Pescatori”* [2] *dc*di.

Dilim döndüğünce İtalyanca “Tanıştığımıza memnun oldum Signora Pescatori,” diye yanıt verdim.

Asher “Bana Civita’daki en yaşlı insan olduğunu ve kimsenin görmediği adamı ilk kez işittiğini söyledi,” dedi.

Omuzlarım çöktü. Büsbütün umulmadık bir durum değildi bu. Fakat birilerinin babamın neden bahsettiğini bildiklerine dair ümidim hâlâ canlıydı.

Seçeneklerimiz yavaş yavaş tükeniyordu.

*“Grazie, signora. Arrivederci.”**Y*üzümü merdivene çevirdim.

“Hayır!” Yaşlı kadın tökezleyerek kapı aralığından çıktı ve kendisini Asher’ın kolları arasında buldu. Parmak uçlarıyla Asher’ın yüzünü yokladı. Hafifçe titreyen bir sesle ona İtalyanca bir şeyler sordu.

“Nerede miyim?” Asher kıkırdadı. “İşte tam buradayım, kapı eşiğinde. Düşmeyeceksin.”

“Hayır.” Yaşlı kadın başını meydan okurcasına iki yana salladı. Bir kez daha *“Dimmi dove,”* dedi. Sesindeki beklenti seziliyordu.

Asher önce yere sonra bana baktı. “Buradayım, kapının önünde.”

Signora Pescatori, Asher’ın yanıtı karşısında şaşırmış gibiydi. “Hayır.” Kısa bir süre bekledikten sonra Asher’ı tüm gücüyle itti. “Hayır, hayır, hayır!” diye bağırıp ellerini havaya kaldırdı; sessizce bir şeyler mırıldandı.

Kadının ruh hali karşısında şaşkın halde kalakaldık.

“Vai via, ” deyip bizi kışkışladı. İtalyanca “Gidin buradan!” diye bağırıp kapıyı çarptı.

İkimiz merdivenden inerken Asher “Çatlak bir hanımefendi,” dedi.

“Neydi orada olanlar öyle?” diye sordu Simone. “Asher yeni arkadaşlar mı edinmeye çalışıyordu?”

“Çok komik,” dedi Asher. “Zaten sen bu olanları anlasan şaşarım.”

ikisinden uzaklaşıp vadiye ve göz alabildiğine uzanan çıplak tepelere bakan tırabzana doğru yürüdüm. Bulunduğum yer Civita’nın şimdiki ucu olsa da yakında dağ yine parçalanacak ve parçaları aşağıdaki vadiye düşerek Civita’nın ölüm sürecini devam ettirecekti. Arka duvarları ve odaları çoktan doksan küsur metre aşağıdaki vadi tabanına dökülen eski saraydan geriye sadece ön cephesi kalmıştı. Saray Civita’da bile zamanın etkisinden kaçılmadığını hatırlatıyordu. Ve benim elimde fazla zaman yoktu.

Küçük bir taşı tekmeleyip bir metre kadar ötemde kalan uçurumun kenarından aşağı attım. Sonra Hastati yüzüğünü parmağımda çevirdim. Bu gizemi çözemezsem manastıra dönmem ve mızrağı bulmak için başka bir ipucunu ya da başka birini beklemek zorunda kalacaktım.

“Düşün, Cassie. Düşün!” Başımı yumrukladım.

Asher yanıma gelip “Belki de meseleye yanlış bir açıdan yaklaşıyoruz,” dedi.

Simone diğer yanıma geçip tırabzana yaslandı. Neredeyse Asher’ın sesini bire bir taklit ederek “Belki de meseleye yanlış açıdan yaklaşıyoruz,” diye tekrar etti.

Asher soğuk bir ses tonuyla “Benim sesim öyle çıkmıyor,” dese de belli ki bir yanı Simone’un yeteneğinden etkilenmişti.

Simone ona “Aslında çıkıyor ama neyse,” diye karşılık verdi. “E, söyle bize, ey Yüce insan, ne yapmamız gerekiyor?”

“*Sen* sessiz olabilirsin mesela. Cassie, senin ise...” -bana baktığında yüzündeki ifade yumuşadı- “gözlerini kapatıp babanın sana anlattıklarını düşünmeni istiyorum.” Asher durup söylediğini yapmamı bekledi. “Neyi, nasıl söylediğinde bir ipucu olabilir.”

Dudağımı ısırdım. Günlük kalçamın üzerindeki küçük postacı çantasında olsa da onu Asher’a göstermek istemiyordum. “E, pek söylemiş sayılmaz. Aslında...”

Asher’ın bitişen kaşlarının ortasında dik bir çizgi oluştu. “Dur bakalım, sen bana babanın sana Civita’ya gelmeni istediğini ve kimsenin görmediği adamla ilgili bir şeyler anlattığını söylememiş miydin? Uydurdun mu bunları?”

“Hayır, tabii ki uydurmadım. Bana gerçekten söyledi bunları.” Soruları beni huzursuz ediyordu. “Sadece tam olarak söylemem gerekenin ne olduğunu...”

“Dur bakalım.” Asher bir adım geriledi. “Bana her şeyi anlatmıyorsan sana nasıl yardım edebilirim ki?”

Simone araya girip “Kimse senden yardımını istemedi,” dedi. “Biliyorum fakat Cassie’yle arabada anlaştığımıza...”

“Yavaş ol biraz,” dedim. “Bizimle gelmen dışında hiçbir şeye razı gelmedim

ben.” Asher güvenilir biri gibiydi fakat gardımı düşürmeye de niyetim yoktu.

“Evet, fakat bana bilmeceden bahsettin bir kere,” dedi Asher. “Bu yüzden de şu gizemli adamı bulmana yardım edeceksem bütün gerçekleri bilmem gerekiyor.”

Simone araya girip “Bu konuda haklı,” dedi.

“Ne?” Kırk yıl düşünsem Simone’un Asher’dan yana çıkacağı aklıma gelmezdi.

Simone konuşmaya devam etti. “Demek istediğim, mesajı babanın sana sözlü değil yazılı olarak verdiğini bilmesi ne fark ettirir ki? Belki de manastırda geçirdiği onca yıl işe yarayabilir. Keşişler sırf eğlence olsun diye Incil’i filan yeniden yazmıyorlar mır

Simone’a öfkeyle baktım. Sırlarımı ortaya dökmek ona kalmamıştı.

“Ne var?” Simone gözlerini kocaman açtı. “Haklı olduğumu biliyorsun. En iyisi bu olacak.”

“Dur bakalım, yani baban bunları bir yere yazmış, öyle mi?” Asher’ın gözleri heyecandan fırıl fırıl dönüyordu. “Babanın oluşturduğu bir şifreyse o şifreyi çözebilirim. Her sözcüğün ilk harfi bir araya getirildiğinde bir anlam çıkabilir mesela. Ya da dönel bir şablon olabilir. Bilemiyorum. Hastati birçok şifre kullanır, bu yüzden ben de bunların nasıl çözüleceğinin eğitimini aldım.”

“Babam Hastati üyesi değil.” Postacı çantamı tepesinden kavradım. “En azından ben öyle olduğunu sanmıyorum.”

Ne yapacağımı bilmiyordum. Simone’un hiçbir şey söylememesi gerekirdi. Elimdeki tüm bilgileri Asher’la paylaşmak baştaki planımın bir parçası olmasa da Asher, Hastati, mızrak ve şifreler hakkında bizden çok daha fazla şey biliyordu. Belki de Simone haklıydı.

Asher gözlerini bana dikti. “Cassie?” diye sordu. “Bana gösterecek misin?”

Kafamın içinde tüm artıları ve eksileri gözden geçirdim. Sonunda her şey Asher’ın bize yardım ettiğine ancak bana tuhaf gelen bir şey olduğunda düğümlendi. Tuhaflık gözlerindeydi.

Bir sır saklıyordu ve ben bu sırrın benimle ilgili olup olmadığını

çıkaramıyordum.

“Burada saklanmış bir şey bulamadım.” Çantayı açıp defteri çıkardım. “Fakat belki sen bir ipucu bulabilirsin.”

Asher şaşırmış görünüyordu. “Koruyucunun Günlüğü mü bu?”

Asher sayfaları çevirirken “Hayır, o dediğini gerçekten arkamızda bıraktık,” dedim. “Bu daha çok babamın tuttuğu kişisel bir defter.”

Simone svetşörtünü çıkarıp beline bağladı. “Fakat içinde ölen şehre dair bir şeyler yazıyordu. Bu yüzden belki içinde başka bir şeyler de vardır.”

Asher eğilip sayfaları çevirdi. “Baban birçok eskiz yapmış. İçlerinde senin eskizlerin bile var.” Durup çizimi inceledikten sonra bana baktı. “Gerçekten bu işte epey iyi.”

“Biliyorum,” dedim. “Hayatını sanata adamıştır. Dünyayı sanat çerçevesinden görür.”

“Hım.” Asher gözlerini defterdeki son cümleye birkaç dakika dikti. “Bu bir şifreyse, temel bir şifre değil. Ortaçağ şifreleri, Rönesans kriptoanalizi ve Karanlık Çağlar’ın şifreleri üzerine çalıştım; bu hatırladığım şifrelerin hiçbirine uymuyor gibi.” Simone başını iki yana salladı. Ağzından sessizce “Ne ucube ama,” sözcükleri çıkarken birinin yüksek sesle söylediği “Tekrar *buongiomo*,” sözcükleri çınladı.

Restoran sahibi Giovanni yakındaki bir binadan dışarı adım attı. Peşinden küçük, dört beş yaşlarından büyük olmayan bir kız geliyordu. “Aradığın adamı buldun mu?” diye sordu Giovanni. Kucağında patateslerle dolu bir kasa taşıyordu.

“Hayır,” diye yanıt verdim. “Hâlâ arıyoruz.”

Giovanni durunca küçük kız onun bacaklarının arkasına saklandı ve kaçamak bakışlarla bizi izlemeye çalıştı. “Üst katı da bir deneyin.” Giovanni çenesini kaldırıp çılgın yaşlı kadının dairesine işaret etti. “Signora Pescatori bu dağlardan bile yaşlıdır. Herkesten çok şey bilir.”

Küçük kız başını birazcık daha çıkarıp gülümsedi. Asher ona azıcık el sayınca hemen Giovanni’nin arkasına geri kaçtı. Simone “Ona sorduk zaten,” diye yanıt

verdi. “Bilmiyor.” “Of, Nonna Nadie de bilmiyorsa...” Giovanni acı çekiyormuş gibi dudaklarını büktü. “Çok kötü, bu arada acıkırsanız restorana uğrayın. Gnocchi[3] yapıyorum. Dolu mideyle düşünmek daha iyidir, değil mi?”

“Nonna Nadie mi?” dedim.

“Signora Pescatori. Kendisi kasabanın büyükannesi olduğundan ona *Nonna* deriz.”

Giovanni hâlâ bir şeyler anlatıyordu fakat ben dinlemeyi bırakmıştım. Tek düşünebildiğim Signora Pescatori’nin ilk adının Nadie olduğuydu.

Boş gözlerle bakıp babamın gülüğünde yazan notu düşündüm. *En la cuidad que se estâ muriendo, nadie vecibe el secreto hasta que el que nadie ve contesta la pregunta.* Bu bir kelime oyunu olabilir miydi? İspanyolca kelime *nadie* yi her iki defa en sık kullanılan karşılığı olan “hiç kimse” olarak çevirmiş olsam da bir kadın ismine, Nadie’ye karşılık geliyor olabilir miydi? Öyleyse cümlenin şu şekilde çevrilmesi gerekirdi: “Ölen şehirde Nadie soruyu yanıtlayana dek kimse sırra mazhar olamaz."

Sır yaşlı kadındaydı!

“Hey Cassie,” diye seslendi Simone. “Sen iyi misin?”

Asher parmaklarını burnumun dibinde şaklattığında yüzüğü gözlerimin önünde parıldadı. “Cassie?”

“Hı, ne? Gözlerimi kırpıştırıp etrafıma bakındım. Giovanni ve küçük kız gitmişlerdi bile. “A, evet. İyiyim.” Kıkırdamaya başladım; sonra da katıla katıla gülmeye. Tüm endişelerim isterik bir kahkahaya dönüşüp nihayet içimden akıp gitmişti.

“Cassie, normal davranmıyorsun.” Simone bana yaklaşıp ateşim varmış gibi elini alnıma koydu. “Neler oluyor?”

“Of, of.” Eğilip soluklandım. “Buna inanmayacaksın.” Asher şimdi Simone’un yanında duruyor bana en az onun kadar endişeli gözlerle bakıyordu. “Hazır olun... Sanırım kimi aradığımızı buldum.”

“Buldun mu? Kimsenin görmediği adam kimmiş?” diye sordu Simone.

Yüzümde yayvan bir gülümsemeyle Asher’a işaret ettim. “O! Ve bizim için sırrı o alacak!”

1

İta. “Benim adım Cassie.” (e.n.)

2

İta. “Ben Signora Pescatori.” (e.n.)

3

Patatesten yapılan bir İtalyan yemeği, (e.n.)

-ON BEŞ-

“/^"^assie, haydi. Simone başını yana eğdi. “Kimsenin gör-V^/mediği adam Asher olamaz. O adam bile değil.”

Asher sesini yükselterek “Anlamadım?” dedi.

Simone, Asher’ın tepkisini elini sallayarak geçiştirdi. “Ne demek istediğimi anlıyorsun. Kaç yaşındasın sen... On altı mı? On yedi mi?”

Asher soğuk bir sesle “On beş,” diye yanıt verdi.

“Daha on beş misin? Vay canına. Tamam işte, düşüncemi destekliyor bu durum.” Simone bana “Baban kesinlikle bu işin anahtarının on beş yaşında bir oğlan olduğundan bahsetmiyor-dur,” dedi. “Ayrıca Asher’ı hepimiz görebiliyoruz.”

“Anlamıyorsun.” Asher’ın elinden telefonu aldım.. “Bak babam ne yazmış.” Sözcüklere işaret ettim. “İspanyolca’da *nadie* “hiç kimse’ demek, bu yüzden de buradaki insanlarla konuşurken sözcüğü İtalyancaya hep *nessuno* diye çevirdik. Fakat sanırım ikinci nadie’ isim olan Nadie’ye karşılık geliyor ve başında büyük TV var.” Fikrimin akıllarına yatmasını bekledim. “Sinyo-

ra Pescatori’nin adı bu.”

“Fakat o kör, onun...” Asher lafını yarıda kesip başını sallayarak bana onay verdi.

Simone “Ne? Anlamıyorum,” diye şikâyet etti ve gözlerini bir bana bir Asher’a çevirdi.

“Elleriyle görebiliyor,” diye açıkladım. “Beni tuttuğunda ya da Asher’ın yüzüne dokunduğunda olduğu gibi. Nadie bu şekilde görüyor. Onunla tekrar konuşmamız gerek. Bırakalım Asher, Nadie’nin gördüğü kişi olsun ve kadının sorduğu soruya yanıt versin. O zaman belki Nadie bize mızrağın nerede olduğunu söyler.”

Asher’ın omuzları çöktü. “Sorun şu ki o bize kim olduğumuz dışında hiçbir şey sormadı. Bizi kovaladı, unuttun mu?” “Belki de yanıtı doğru şekilde vermemişsindir.” Simone’un gözünde bir pırıltı vardı. “Bir şeyi unutmuş

olabilirsin.”

“Ya, aydınlat bakalım bizi. Sence nasıl yapalım bu işi?” Asher kollarını göğsünde kavuşturdu. “Sakın ha *lütfen* ya da *teşek-kürler* gibi sihirli sözcükleri kullanarak yapacağımı söyleme.” “Hayır.” Simone cebine işaret etti. “Sihrin kaynağı birbirlerine sürten avro banknotlarının sesidir.” Simone duraksadı. “Peşin para onun dilini çözecektir. Hep işe yarar.”

Asher tiksintiyle “Bu aptalca,” dedi, “insanların yardımını parayla satın alamazsın.”

Nazikçe “Üzgünüm Simone fakat bence o haklı,” diye ekledim. “Nadie öyle bir tip değil. Gözden kaçırdığımız bir şey olmalı.”

“Hıh.” Simone dudaklarını büzdü. “Herkesin bir fiyatı vardır, kendileri bilmese de.”

“Belki tam isimlerimizi istemiştir,” dedi Asher. “Ona sadece ilk adlarımızı söyledik.”

“Ya da aramızda bir Koruyucu olduğunu ya da işaretli olduğumu duymak istiyordur. Belki de sırrını sadece bizim gibi birine anlatabilir. O sır mızrak bile olabilir!” Aniden heyecanlanmıştım. Bu bana gerçekten bir olasılık gibi gelmişti.

“Fakat ya yanılıyorsak? insanlara bunları anlatmamız doğ-ru...

“İşte bu olmalı!” Simone elimi tutup beni eve doğru çekti. “Haydi!”

Simone’la tüm gücümüzle koşsak da Asher bizi hemen geçti ve birkaç saksının üzerinden adayıp bir binanın verandasını bir diğerinden ayıran yarım duvarı tırmanarak aştı ve basamaklardan koşarak çıktı. Ben yanına vardığımda çoktan küçük bir pencereden içeri bakıyordu. Kapıyı çalsam da yanıt veren olmadı.

*“Signora Pescatori?”*Bekledim. *“Signora Pescatori!*”

Hiç ses gelmedi.

“Sizce bir yere mi gitti?” diye sordu Simone.

“Hayır, orada bir sandalyede oturduğunu görebiliyorum,” dedi Asher. Pencereyi

tıklatarak yüksek sesle “Bizi duymazlıktan geliyor. *Signora,* sorunuza yanıt vermek için geldik!” dedi.

Simone yaşlı kadına “Burada bir Muhafız var!” diye bağırdı.

“ŞŞT!” Asher, Simone’un önüne atladı. “Gizliliğin anlamını bilmiyor musun sen?”

Simone omuz silkti.

Asher dönüp duvara yaslandı. “Gözden kaçırdığımız bir şey var. Başta bize kızgın değildi. Ne yaptık da kızdırdık ki onu?"

“Bilmem. İsimlerimizi söylediğimizde sakindi.”

Asher başını salladı. “Tam gideceğimiz sırada uzanıp yüzüme dokunduğunda olanlar oldu; işte o anda çılgına döndü.” Simone sırıtarak “Eh, bu herkesin asabını bozabilecek bir şey,” dedi.

Simone’a kınayan bir bakış attım. Alaycı sözlerin zamanı değildi.

“Belki de yanıt babanın defterindedir.” Asher sayfaları karıştırdı. “Ya da geçmişi anımsa, belki sana bu konuda bir şey söylemiştir de sen unutmuşsundur...”

“Babam boş zamanlarında bana yaşlı Italyan kadınlarının gizemli sorularını nasıl yanıtlayacağımı öğretmiyordu. Öyle bir şey olsa sanırım anımsardım. Hem Nadie tekrar tekrar ‘Neredesin?” diye sordu. Ve o soruya senin verdiğinden farklı bir yanıt verilemez.”

“Aslında...” Asher deftere bakmayı bırakıp gözlerini bana çevirdi. “Öyle demedi. Bana nerede durduğumu sordu.”

Simone “Bu anlamsız,” dedi. “Onun önünde durmuyor muydun sen?”

Nerede dikiliyorsun? Bu soru babamla ilgili bir anımı canlandırdı. Papi bana hayatından bahsederken sanata göndermeler yapmayı severdi. En sevdiği söz de *“Sen kendi hayatının ressamısın, hangi renkleri kullanmak istiyorsun?”* idi. Fakat şimdi aklıma bana sorduğu bir başka soru da gelmişti: *“Sen tabloda nerede duruyorsun? Işıkta mı gölgede mi?”* Kasten ‘gölgede’ yanıtını verdiğimde beni kovalar ve ben pes edene kadar gıdıklar, ben de ona istediği

yanıtı verirdim: *“Işıkta duruyorum. ”*

Bana doğru yanıtı öğretmesinin yolu muydu bu yoksa? “Sanırım babam bana yanıtı söylemişti,” diye mırıldandım.

“Söylememiz gereken şuydu: ‘Işıkta duruyorum’.”

“Emin misin?” Asher ikna olmamış gibiydi. “Bu kulağa biraz tuhaf geliyor.”

Simone başını sallayarak bana onay verdi. “Cassie öyle diyorsa, öyledir.” Ellerini sallayıp etrafımıza işaret etti. “Hem cidden, sanki bunlar hiç garip değil?”

“Sigrıovu!” Pencereden bağırsam da yaşlı kadın artık sandalyesinde oturmuyordu. “Işıkta duruyorum!”

Yanıt gelmedi.

Asher cümleyi İtalyanca tekrarladı. *“Mi trovo nella luce!”*

Biz bir kelime daha edemeden kapıdan bir tıkırtı geldi. Sig-nora Pescatori karşımızda dikiliyordu... Yüzünde kocaman, dişsiz bir gülümsemeyle.

“Finalmente!” Yaşlı kadın ellerini uzatıp Simone’un yüzüne ve saçlarına dokundu. “Hayır!” İğrenç bir şeye dokunmuş gibi geri kaçıp Simone’u itti. Eliyle Simone’u kışkışlayarak “Hayır, hayır, hayır!” diye tekrar etti. İtalyanca “Onerede?” diye sordu. “Işıkta duran.”

“*Sigrıora*.” Asher hemen ikisinin yanına gidip babamın defterini ceketinin cebine koydu ve yaşlı kadının ellerini ellerine aldı. “Soruna yanıt veren bendim. Asher... Daha az önce.” “Evet, evet. Geri geleceğini ümit etmiştim.” Signora Pescatori, Asher’a sıkıca sarıldı. “Yakışıklı ve cesur olduğunu görebiliyorum. Gerçek bir koruyucusun.”

“Ha!” Simone yüzünü buruşturdu. “Gerçekten kör bu kadın.” Asher, Simone’a sert bir bakış attıktan sonra dikkatini yeniden yaşlı kadına çevirdi. “Signora Pescatori, mızrak sizde mi?” Signora Pescatori ona bir kez daha sıkıca sarıldıktan sonra

kulağına bir şeyler fısıldadı. Ardından Asher’ın ellerini yoklamaya başladı.

“Bize verecek bir şeyi olduğunu söyledi fakat önce avuçlarımızı okuması gerekiyormuş/’ dedi Asher. Simone’a baktı. “Hatta şeninkini de.”

Simone “Tabii gerekiyordur, çünkü şimdiye kadar olanlar yeterince tuhaf değildi ne de olsa,” diye mırıldandı.

Signora Pescatori, Asher’ın elini incelemeyi bitirince uzanıp onun göğsüne dokundu. Yeterince yavaş konuştuğundan söylediklerinin çoğunu anladım. “Doğruluktan ayrılma ve yüreğine güven. Başkalarının sana ne dediklerine aldırma çünkü vereceğin yanlış kararlar sana hep musallat olacak.”

Asher bana şöyle bir baktıktan sonra başını salladı.

“işte.” Simone avucunu Signora Pescatori’nin ellerinin arasına bıraktı. “Bir an önce bitirelim şu işi.”

Yaşlı kadın Simone’un avucunun ortasını okşayıp her bir çizgiye ve kıvrıma odaklandı. Bunu yaparken hiçbir şey söylemese de ara sıra başını iki yana sallayıp iç çekti. Nihayet işi bittiğinde Simone’un bileğini kavrayıp sesini neredeyse fısıldayacak kadar alçalttı. “Görünmeye çalıştığın kadar güçlü değilsin ve boyun eğmen felaketin olacak. Zayıf kalırsan en önemli olanı kaybedeceksin.”

Simone elini geri çekti. “Ben asla boyun eğmem... hiç kimseye.” Dönüp yüzünü bana çevirdi. “Sen istersen bu aptalca zırvaları dinleyebilirsin fakat ben dinlemeyeceğim.”

Ona “Simone...” diye yakardım. Biz mızrağı almaya o kadar yaklaşmışken oradan öylece çekip gidemezdi.

“I-ıh. Hayatta olmaz. Bu kadın deli. *Bana* zayıf demek ha?”

Hışımla merdivenden indi.

“Nereye gidiyorsun?” diye seslendim.

Simone son basamakta durdu. “Bilmiyorum.” Hemen ardından kendisini düzeltti. “Aslında biliyorum. Seninle restoranda buluşuruz. Gidip Giovanni’den daha fazla bilgi alıp alamayacağıma bakacağım.”

Asher “Birkaç dakika daha beklesen de buradaki işimiz bitse, olmaz mı?” diye sordu.

Simone gözlerini kısıp Signora Pescatori’ye baktı. “Hayır.” Ardından sokağa çıktı.

Havada bir gerilim vardı. Mızrak Signora Pescatori’dey-se onun bizi tekrar kapı dışarı etmesini göze alamazdık fakat Simone’un bizden kopması da canımı sıkıyordu. Üçümüzün yeniden bir arada hareket etmemizi sağlamam gerekiyordu.

Elimi uzatıp “Benim elimi oku,” dedim. “Bana neler gördüğünü söyle.”

Signora Pescatori parmaklarıyla avucumdaki çizgilerin üzerinden geçip parmak uçlarıma kadar tenimin her noktasına dokundu. Yine bir şey demedi fakat işi bittiğinde uzanıp her iki eliyle yüzümü tuttu. “Çok genç birinin zor seçimler yapması gerekecek.” Kederli bir hali vardı. “Yaptığımız her seçim kaderi belirler, bu yüzden seçmeden önce aklını kullan. Vakit çok yakın.”

Çingene’nin metro istasyonunda söylediklerinin aynısıydı bunlar. Seçimler ve kader. Bu fikir bana musallat olmuştu sanki.

Signora Pescatori karanlık dairesine doğru bir adım geriledi. El yordamıyla sandalyesini ve küçük masasını buldu. Bir çekmeceyi açıp içinden bir şey çıkardığını gördüm.

“Sence mızrağı mı çıkarıyor?” diye fısıldadı Asher.

Yaşlı kadın elinde mavi kadifeye sarılı bir şeyle kapıda belirdi. Kumaşı açıp içinden ahşap bir kutu çıkardığında nefesimi tuttum. Kutunun üzerinde ayrıntılı ve tepesindeki rüzgârgülünü andıran ve her kıvrımı kırmızının başka tonundaki çember hariç tüm yüzeyini kaplayan bir yaprak deseni vardı. “Yıllardır bunu birine vermeyi bekliyordum. İkiniz de yaşanacaklarda bir rol oynayacaksınız.” Parmaklarını yaprakların ve pürüzsüz çemberin üzerinde gezdirdi. Sonra kutuyu bize uzattı.

“Grazie, "deyip kutuya uzandım.

“Hayır.” Asher kutuyu elimden aldı. “Ben tutacağım.” Signora Pescatori uzanıp yüzümün yanına dokundu. Özlemle “Ne güzellik,” dedi. “Ben de bir zamanlar

senin gibi gençtim.” Dairesine doğru bir adım geriledi. “Anahtarın bakanın gözünde olduğunu bilmen çok önemli.”

“Peki, fakat ikimizin de bir şeylerde rol oynayacağımızı söylediğinde ne demek istedin?” diye sordum.

Kadın yüzünde memnun bir ifadeyle “Ben görevimi yerine getirdim,” dedi. “Sadece unutmayın ki önemli olan...” Burnunu kaldırıp havayı kokladı. Yüz ifadesi değişti ve mavi, cam gibi gözleri kısıldı. “Gitmeniz gerek... Hemen.”

“Neden? Neler oluyor?” Asher dönüp taş binanın ötesindeki meydana baktı. Gözlerimi baktığı yöne çevirdiğimde sabahki o aynı, ıssız manzarayı gördüm. Boş, tozlu sokak piazzaya çıkıyordu; oradaki tek yaşam belirtisi Giovanni’nin restoranının açık kapısıydı. Diğer yana baktığımda ise tek görebildiğim elli metre kadar ötedeki, dökülen kayalıklar boyunca uzanan tırabzandı.

Signora Pescatori aceleyle “Artık göremez olduğunuzda kutuyu açmalısınız,” dedi ve odanın kenarına tutundu. “Şimdi acele gitmeniz gerek.”

Ayağımı kapı aralığına sıkıştırıp kapatmasına engel oldum. “Neden? Hem göremez olduğumuzda demekle ne kastettiniz?” “Gidin! Çıkın dışarı!” Bacağımı tekmeleyip kapıyı yüzüme kapattı.

Öylece kalakaldım; yaşlı kadının ikinci kez suratıma kapı çarpması beni afallatmıştı. Bir kez daha, göz açıp kapayıncaya kadar tuhaftan büsbütün çatlağa dönüşmüştü.

“Hadi çıkalım buradan.” Asher beni dürtükledi; kutuyu suyla dolu kadehleri dengede tutuyormuş gibi merdivenden aşağı indirirken içindekilerin sarsılmamasına dikkat ediyordu.

Asher’ın peşi sıra basamaklardan inerken “Orada değil mi?” diye sordum. Mızrak karmaşık süslemelerle kaplı kutunun içinde olmalıydı.

“Emin değilim.” Asher kutuyu nazikçe aşağı yukarı oynatıp ağırlığını ölçtü. “Belki de altında yastık gibi yumuşak bir şey vardır. Açıp görmemiz gerekecek.”

“Dur biraz. Simone’u çağırmak istiyorum.”

“Neden? Çekip gitti. Kutuyu açışımıza şahit olmayı hak etmiyor.” Asher iki taş

bina arasındaki dar sokağa işaret etti. “Şuraya gidelim, biri bizi izliyor olabilir.”

“Hayır, biz bir takımız. Birlikte açacağız.” Onu kolundan çekip Giovanni’nin restoranının yolunu tuttum. “Haydi.” Restorana adım attığımız an içeride kimsenin olmadığını anlamıştık. Ürkütücü bir sessizlik vardı. Simone’un tek başına gitmesine göz yumduğum için pişmanlık duydum. Kesinlikle

bir tuhaflık vardı. Civita di Bagnoregio gibi bir yer için bile tuhaf kaçacak türde bir şey.

Asher “Simone?” diye seslense de yanıt gelmedi. “Giovanni?” Dışarı çıkıp etrafı kolaçan ettim. Bir şey Signora Pescatoriyi huzursuz etmişti. Belki de böyle ortada dikilmekle kendimizi tehlikeye atıyorduk.

Asher yanıma geldi. “Orada kimse yok.” içimde tuhaf bir kaçma isteği vardı. Sanki içgüdülerim bana acele etmemi, restorandan çıkıp gitmemi söylüyordu. “Simone’u bulup gitmemiz gerek.”

“Anlaştık.” Asher binanın köşesinden başını uzatıp çevreye bakındı. “Fakat dikkat çekemeyiz. İçimde tuhaf bir his var.” Sadece kendimin paranoyaklık etmediğimi bilmek beni rahatlattı. “Muhtemelen buralarda bir yerlerde GiovanniVi arıyordur. Belki Giovanni’yi elinde patates kasasıyla en son gördüğümüz yerde.”

Asher ahşap kutuyu sırt çantasına koydu. “Hadi oraya bakalım.”

Aceleyle sokakta yürürken binalara yakın durduk ve gölgelerin arasından ayrılmadık, ikimiz ara sokağa yaklaşırken Asher “Umarım çok uzaklaşacak ya da kaybolacak kadar aptal değildir,” diye fısıldadı.

Onu birkaç adım gerisinden takip ederek “Değil,” dedim. “Simone tanıdığım en zeki insanlardan biridir. Kurnazlığı sadece çok okumasından değil, sokakları tanımasından da gelir.” “Şımarık bir zengin kızı, sokakları nereden bilecek? Büyük ihtimalle...”

Asher cümlesinin sonunu getirmedi; bunun yerine dönüp

l>iv tuhaflık vardı, l'ivita di Bagıioregio gibi bir yer için bile tuhaf kaçacak türde bir şey.

Asher “Simone?” diye seslense de yanıt gelmedi. “Giovanni?” Dışarı çıkıp etrafı kolaçan ettim. Bir şey Signora Pescatori’yi huzursuz etmişti. Belki de böyle ortada dikilmekle kendimizi cehli keve a 1ı yordu k.

Asher yanıma geldi. “Orada kimse yok.”

İçimde tuhaf bir kaçma isteği vardı. Sanki içgüdülerim bana acele etmemi, restorandan çıkıp gitmemi söylüyordu. “Simone'u bulup gitmemiz gerek.”

“Anlaştık.” Asher binanın köşesinden başım uzatıp çevreye bakındı. “ Fakat dikkat çekemeyiz. içimde tuhaf bir his var.” Sadece kendimin paranoyaklık etmediğimi bilmek beni rahatlattı. “Muhtemelen buralarda bir yerlerde Giovanni’yi arıyordur. Belki Giovanni’yi elinde patates kasasıyla en son gördüğümüz yerde.”

Asher ahşap kutuyu sırt çantasına koydu. “Hadi oraya bakalım.''

Aceleyle sokakta yürürken binalara yakın durduk ve gölgelerin arasından ayrılmadık, ikimiz ara sokağa yaklaşırken Asher “Umarım çok uzaklaşacak ya da kaybolacak kadar aptal değildir,” diye fısıldadı.

Onu birkaç adım gerisinden takip ederek “Değil,” dedim. “Simone tanıdığım en zeki insanlardan biridir. Kurnazlığı sadece çok okumasından değil, sokakları tanımasından da gelir.” “Şımarık bir zengin kızı, sokakları nereden bilecek? Büyük ihtimalle...”

Aslıer cümlesinin sonunu getirmedi; bunun yerine dönüp

beni iterek köşeden uzaklaştırdı. “Şşt.” Bir parmağını dudaklarına götürdü.

Kalbinin atışlarını göğsümde hissedebiliyordum. “Ne var? Sözcükleri ağzımdan güçlükle çıkarabilmiştim.

“Yarım kulaklı adam burada,” diye fısıldadı Asher. “Simone da elinde.”

-ON ALTI-

Bazen hayatta kalma içgüdüsü tek bir seçime gebedir: Savaş ya da kaç. Bu durumda tek bir seçenek vardı: Savaşmak.

“Onu kurtarmamız gerek.” Asher’ı itip öne doğru bir adım attım.

Beni geri çekti. “Ona zarar vermezler. Hastati’nin istediği sensin.”

“Umurumda değil. Onu kurtarmak istemiyorsan sen bilirsin fakat ben Simone’u kaçırmalarına göz yummayacağım.”

“Oraya öylece koşamazsın. Bunun kimseye bir faydası olmaz.” Sokağın bir aşağısına bir yukarısına baktı. “Kımıldama.” Duvar boyunca ilerleyip köşeden kaçamak bakışlar attı.

Peşinden gittiğim için geriye kaçmasıyla çarpıştık. Asher kaşlarını çatsa da ona aldırış etmedim. Hiçbir şey yapmadan en iyi arkadaşımın incinmesini bekleyecek halim yoktu.

Asher “Adam onu bir çıkmaz sokakta sıkıştırmış,” diye mırıldandı.

“Hı-hı. Peki ne yapacağız?”

Başını kaldırıp yanımızda yükselen binaya baktı. Bir planı olduğunu görebiliyordum.

“Tamam. Sanırım bu yerin çatısına çıkabilirim fakat sana ne diyorsam tam olarak yapman gerek.” Sırt çantasını çıkarıp yere bıraktı.

“Devam et.” Planının ne olduğunu işitene dek herhangi bir söz vermeyecektim.

“Ben yukarı çıkıp adamın üstüne atlarken sen de...”

“Sen *ne yapacaksın?”*

“Dinle, o tür atlayışların nasıl yapıldığını bilirim. Ben adamı yere serdiğimde senin de koşmaya hazır olman gerek.” Ana meydana işaret etti. “Simone ve ben sana yetişemezsek manastıra geri dönmen gerekecek. Sırt çantasını yanına al fakat kutuyu açma. Anladın mı?”

Babamla yaşadıklarım tekrarlanıyordu. Bu sefer farklı olan benden isteneni yapmayacak olmamdı. “Anladım,” diye yanıt verirken yalan söylediğimin bilincindeydim. Simone’u terk etmeyecektim.

Asher binanın diğer yanından geçip gözden kaybolurken sakinleşmeye çalıştım. Planını düşündükçe endişem büyüyordu. Bir tür silah bulup ona yardım etmeliydim. Yakınlardaki saksılardan birini elime almaya çalışsam da saksılar çok ağırdı. *Ne vardı işime yarayacak bir şeyler bulabilsem?*

“Pist.”

Başımı kaldırıp yukarı baktığımda Asher’ın çatının kenarında olduğunu gördüm. Parmağıyla restorana işaret edip ses çıkarmadan, sadece ağzını oynatarak “O tarafa koş,” dedi.

O an sağ elini gördüm. Elinde tahta bir sopa vardı. Bir sü-pürgc sapıydı bu. Tamamen hazırlıksız değildi. Belki de plan işe yarayabilirdi. Zaten elimizden ancak bu kadarı gelirdi.

Başımı salladım.

Asher gözden kaybolurken ben de ilk kez köşeden baktım. Simone yerde otursa da yarım kulaklı adamla konuşur gibiydi. Yoksa onu parayla ikna etmeye mi çalışıyordu? Bu tam da Simone’a yakışır türde bir deneme olurdu. Fakat belki de sözleri işe yarıyor olabilirdi çünkü adamın ilgisini çektiği belliydi.

'Fam o anda Asher atladı.

Filmlerden çıkma bir sahne gibiydi. Asher uçarak yarım kulaklı adamın tam tepesine indi ve onu yere serdi. Ardından yuvarlanarak ondan uzaklaştı.

Düşüşünün etkisiyle süpürge sapı yerde yuvarlanan Asher’m elinden kurtuldu. Tahta yerden sekip kaldırım taşlarının üzerinde tıkırdadı.

Yarım kulaklı adam ayaklanırken Asher “Kaç!” diye bağırdı.

Simone bir saniyeyi bile boşa harcamadı. Asher yarım kulaklı adamı tutarken Simone bana doğru koştu.

“Cassie!” diye haykırdı Simone. Sırt çantasını Simone’un eline tutuşturup Asher’a doğru koştum. Eğilip süpürge sapını kavradım ve yarım kulaklı adam Asher’ı yere yapıştırdığı sırada sopayı sallayıp adamın tam şakağının üzerine indirdim.

Yarım kulaklı adam Asher'ın üzerine yığıldı. Kan başının yanındaki bir yarıktan süziilse de adam hâlâ nefes alıyordu.

Asher yarım kulaklı adamı üzerinden itip "Ne yapıyorsun?" diye bağırdı. "Kaçman gerekiyordu!"

"Bir şey değil," deyip sopayı bir kenara attım. Bir yandan ellerimin titrediğini gizlemeye çalışıyordum.

"Şey, evet, teşekkürler." Asher bilinçsiz halde yatan adama baktı. "Fakat buradan çıkmak zorundayız."

"Biliyorum."

ikimiz de ara sokağın sonuna, Simone'un elinde sırt çantasıyla dikildiği yere koştuk.

"Ölmüş mü?" Simone'un yüzünden dehşet okunuyordu.

Asher sırt çantasını Simone'dan alıp omzunun üzerinden attı ve "Hayır, muhtemelen her an ayağa kalkabilir," diye yanıt verdi. "Şimdi gidelim hadi."

İki adım atmıştım ki Simone'un gelmediğini fark ettim. Olduğu yerde donakalmış kıpırdanmaya başlayan yarım kulaklı adama bakıyordu.

"Simone!" Onu kolundan çeksem de onu trans halinden koparan bu hareketim değil, kasabanın sessizliği içinde çınlayan gümbürtü oldu.

ikimiz birbirimize baktık. Gözlerimiz korkudan açılmıştı. Gürültünün kaynağının ne olduğu şüphe götürmezdi. Bir motosiklet.

Motosikletli suikastçı da mı buldu bizi? Birlikte mi çalışıyorlar?

Asher yüzünü bize çevirdi. "Kötü şeyler olacak," dedi.

Haklıydı. Zamanımız dolmuştu.

-ON YEDİ-

Arabaya dönmemiz gerekiyordu, hem de hemen.

“Orada!” Asher duvarına bir çift bisiklet ve bir Vespa’nın yaslandığı Giovanni’nin restoranına işaret etti. “Ben sürerim, biriniz de gidonlarınızın üzerinde gidersiniz.”

Ona hızlıca başımı salladım ve üçümüz meydandan bisikletlere doğru koşmaya başladık.

Tam bisikletlere yaklaştığımızda biri *“Americani!”* diye bağırdı. Giovanniydi bu. Yakındaki kilisenin merdiveninden bize sesleniyordu. “Bir adam,” dedi. “Sizi arıyor!”

Bir parmağımı dudaklarıma götürüp sessiz olmasını diledim. Dikkat çekmemeye çalışıyorduk.

Giovanni bağırmaya devam etti. “Size bir şey getirmiş!” Kimden bahsediyorsa benim için getirdiğinin üzerinde ismim yazan bir kurşun olduğunu bilmiyordu. “Kimsenin görmediği adamı bulmanıza yardım edebilirmiş.”

“Planda değişiklik oldu!” Asher bisikletleri iterek Vespa’dan uzaklaştırdı. “Anahtar kontakta!” Scooter’a atlayıp anahtarı çevirdi.

Simone hemen koca bir kahve çekirdeği çuvalını kenara itip Vespa’nın sepetine atladı.

“*Che*!Ne yapıyorsunuz siz?” Giovanni’nin tavrı birden değişiverdi. “Hayır, hayır! O benim!”

Giovanni şimdi meydandan bize doğru koşuyordu. Asher’ın arkasına oturup kollarımı göğsüne dayadım. Yüzüm sırt çantasına yaslandı.

Asher “Sadece ödünç alıyoruz!” deyip gaza bastı.

Giovanni peşimizden koşsa da onu hızla, oflar poflar halde arkamızda bıraktık.

Yamru yumru kaldırım taşları ve Simone’un ağırlığı Vespa’nın sağa sola yalpalamasına neden oluyordu. Keskin bir sağa dönüş yapıp küçük bir avludan geçerek farklı bir ara sokağa çıktık. Gözlerimi yarım kulaklı adamı ya da motosikletli birini görmek için dört açsam da kimseyi görmedim. Pekâlâ kulağımıza sesi gelen motosikletin bizimle hiçbir ilgisi olmayabilirdi fakat işimizi şansa bırakamazdık. Ayrıca yarım kulaklı adam oradaydı ve birazdan

ayılacaktı.

Yaya köprüsüne varınca çakılla kaplı park yerinden hızla geçtik ve arabamızın yanında durduk. Üçümüz aşağı atladık. Ayaklarımızın altındaki zeminden katur kutur sesler geliyordu.

Asher “HAYIR!” diye bağırdı. Gözleri arabanın kesik teker-leklerindeydi.

Diğer yana koştum. Dört teker de kesilmişti.

Simone “Vespa’ya dönün!” diye bağırdı. “Köprüde bir motosiklet var!”

Başımı çevirdiğimde Simone’un gördüğünü ben de gördüm. Durduğumuz yerden kaskının üzerinde kırmızı alevler olup olmadığını göremesem de bunun bir önemi yoktu. Bu bir tesadüf değildi ve boşa harcayacak zamanımız yoktu.

Tekrar Vespa’ya dönüp kasabanın merkezine giden yolda hızla ilerledik. Birkaç keskin dönüşle adamı ekmeye çalışsak da hemen peşimizden geliyordu. Scooter’la izimizi kaybettireme-yecektik. Kaçmak için başka bir yol bulmamız gerekiyordu.

“Şuraya bak!” Yolcularını indiren mavi, yerel bir Cotral otobüsüne işaret ettim.

Asher frenlere asıldı. Durmamızla Vespa yan döndü. “Gidin! Otobüsü kaçırmayın sakın. Ben şu şeyi saklayacağım ki adam nereye gittiğimizi anlamasın.”

Simone’la ikimiz Vespa’dan aşağı atladık. Otobüsün tepesindeki tabelada Orvieto yazıyordu. Orasının neresi olduğunu bilmiyordum. Umurumda da değildi. Hastati’den ne kadar uzaklaşırsam o kadar iyiydi. Kısa pantolonlarına, polar ceketlerine ve kocaman fotoğraf makinelerine bakılırsa turist olan iki kadın otobüse biniyordu. İkisi de otobüs biletlerini uzatsa da kadınlar otobüsün önlerindeki yerlerine otururken şoför gazetesinden başını kaldırıp da bakmaya tenezzül etmedi.

Simone beni arkamdan itti. “Bin işte,” diye fısıldadı. İkimiz de otobüslerde bilet satılmadığını bilsek de şanslı bir anımız-daydık... Sürücü elimizde biletimiz olup olmadığını bile umursamadı. Otobüse bindik, iki kadının ve bazı diğer yolcuların yanından geçip en arkaya geçtik.

Asher’ı görmek için pencereden dışarı baktım. Kaldırımda bir bebek arabasını iten genç bir kadın ve karşı köşede, bir ayakkabıcının yanında dikilen bir polis memuru gördüm. Arabalar yanımızdan geçse de sabah trafiği epey azalmıştı. Önümüzde,

otobüs şoförü gazetesini düzeltip katladı ve kol saatine göz attı. Simone’a “Asher gelmiyor mu?” diye sordum.

Otobüs sarsılmaya başladı, vitesin değiştirildiğini hissedebiliyordum.

Asher’ın acele etmesi gerekiyordu. Sokağın daha da ilerisini görebilmek için yüzümü cama yasladım. Uzakta bir hareketlilik vardı. Biri bize doğru koşsa da çoktan otobüs ilerlemeye başlamıştı. Şoför sadece trafik yavaşladığında frene basıyordu.

“Un momento!” diye bağırdım, Simone’un bacaklarını itip koridorda koşmaya başladım. “Lütfen!” Ön cama, şoförün dikkatini çekmek için el sallayan Asher’a işaret ettim.

Şoför dikiz aynasından bana baktıktan sonra gözlerini ileriye, işaret ettiğim yere çevirdi. îç çekip araca yetişen Asher’ın binmesi için kapıyı açtı.

Bir nebze soluksuz kalan Asher *“Grazie,* "diye mırıldandı ve otobüse bindi.

“Biglietto?”Şoför Asher’dan onaylanmış biletini göstermesini bekliyordu.

Asher başını bir kez daha sallayıp tekrar “*Grazie*, "dedi.

Şoför kısa bir an için Asher’ın elli avro sıkıştırdığı avucuna baktı. Ardından Asher’a yerine geçmesini işaret etti. Asher bana bakıp omuz silkti. Simone’un yapacağı türde bir işti bu.

Asher yanıma gelip otobüs ana yola çıktığında ona “Neden bu kadar geciktin?” diye sordum.

Asher sırt çantasını dikkade çıkarıp yanındaki boş koltuğa koydu. “Vespa’yı yakınlarda bırakamazdım. Çok dikkat çekerdi.”

Otobüs hareketlenince ayakta kalıp oturaklardan birinin sırtına tutunup denge sağladım.

“Eğil!” Asher koluma yapışıp beni yanma çekti.

“Sen de Simone.” Gözleri dışarıdaki bir şeye odaklanmıştı. “Eğil!”

Mucizevi bir şekilde Simone tek bir soru bile sormadan Aslıer’ın dediğini yaptı.

Gözlerimi Asher’ın baktığı tarafa çevirdiğimde bir motosikletin karşı yönden bize doğru yaklaştığını gördüm. Yavaş ilerliyor ve arkasından gelen araçların ilerlemesine engel oluyordu. Asher’Ia paylaştığım koltukta eğilmeme rağmen pencerenin dibinden dışarı göz attım. Motosiklet yaklaşırken sürücünün etrafı kolaçan ettiğini görebiliyordum. Babamı vuran, sonra hastanede de ortaya çıkan kıvırcık saçlı adamdı bu. Bu kez tepeden tırnağa siyahlar içinde değildi. Üzerinde blucin vardı, başında kask yoktu. Yine de bunun o adam olduğundan emindim. “Babamı vuran adam bu,” deyip başımı tekrar eğdim.

“O bir Hastati üyesi,” dedi Asher. Nefesini kulağımda hissettim. “Onu bir kez manastırda görmüştüm. Zio onu kapıda karşılaşmıştı. İçeri girmesine izin vermedi bile.”

Otobüs ve motosiklet birbirlerinin yanından geçip ters yönlere doğru ilerlediler. Ajılaşılan paçayı kurtarmıştık.

Bir iki dakika sonra üçümüz de iç çekip koltuklarımıza yerleştik.

“Gördünüz mü? İşte bu yüzden Vespa’yı gizlemek istemiştim. Artık nereye gittiğimizi kestiremeyecek.”

Asher’ın yanından kalkıp yeniden Simone’un yanındaki koltuğuma geçtim. “Evet fakat az kalsın otobüsü kaçıracaktın.” “Size yetişirdim.” Nihayet Asher ın gevşediğini fark ettim. “Cassie, bu işte sonuna kadar beraberiz. Artık bunu bilmen gerek.”

Biliyordum da. Fakat yeni tanıştığım birine karşı tamamen rahat davranamazdım.

“Artık bir araya geldiğimize göre şu kutuyu açalım,” dedim. “Burada mı?” Asher sesini iyice alçalttı. “Deli misin sen?” Otobüsün önlerinde oturan bir avuç insana baktım. “Bize burada kimsenin dikkat ettiği yok. Burası yeterince güvenli.” “Dur bakalım. Ne kutusu?” Simone koluma yapıştı. “Gerçekten mızrak o yaşlı kaçıkta mıymış?”

Asher sırt çantasının fermuarını açıp kutuyu çıkardı. “Çekip gitmesen ve kendini yakalatmasan bu sorunun yanıtını alabilirdin.”

“Hey! Yakalanmayı ben istemedim. Hem ben başımın çaresine bakabilirdim zaten.”

“Her neyse.” Asher kutunun üzerindeki kilide baktı. “Sanırım kutuyu açabilmek için bunun vidalarını sökmek gerekecek.”

Simone’la başına gelenler hakkında konuşma fırsatını bulamadığımızı fark ettim. “Canını yakmadı, değil mi?”

“Sana bir şey söyledi mi?” diye sordum. “Asher adamın üzerine atlamadan önce onunla bir şeyler konuştuğunu gördüm.” Simone geriye kaykıldı. “Pek sayılmaz. Nerede olduğunuzu öğrenmek istiyordu. Bir de bir şeyler bulup bulamadığımızı.” Simone pencereden otobüsün yanından geçen bir arabaya baktı. “Başka da bir şey söylemedi. Ona hiçbir şey anlatmadım.” “Eh, adamın elinden kurtulduğun için sevindim,” dedim. Kolunu hafifçe mıncıkladım. “Yardımcım olmadan başaramam.” “Evet.” Simone öne eğilip kutuya işaret etti. “Konu açılmışken, mızrak kutunun içinde mi?”

Asher kutunun kilidini kurcalayarak “Bilmiyoruz,” diye yanıt verdi.

Sonra muzaffer bir edayla ‘Taptım,” dedi. Gözlerini bana çevirdi. “Hazır mısın?”

“Bekle. Signora Pescatori kutuyu göremez olduğumuzda açmamızı söylemişti. Belki de sen kapağı kaldırırken gözlerimizi kapatmalıyız.”

Simone “Kutuyu açarken de bir tuhaflık olacaktı elbette,” diye mırıldandı.

Asher, Simone’a bir bakış attı. “İyi fikir Cassie,” dedi. “Üçümüz de gözlerimizi kapatalım, üçe kadar saydıktan sonra kapağı kaldıracağım.”

Gözlerimi yumdum.

Asher “Gözleriniz kapalı mı?” diye sordu.

Simone ve ben “Evet,” diye yanıt verdik.

Asher’ın kilidi açtığını işittim. Nefesimi tuttum. Beklediğim an gelip çatmıştı.

“Üç... İki... Kapağı açıyorum... Şİmdi.”

Kutunun içinden ışık demetleri çıkmasını beklemediğimi söylesem yalan olurdu. En azından elim kadar, metalden, Peder Gregorio’nun kitapta gösterdiği gibi bir mızrak başı görmeyi bekliyordum.

Gözlerimi açtım.

Simone’un ağzından bir hayret nidası çıktı.

“Olamaz!” Asher kutuyu ters çevirdi. Hepimizin görebildiğine inanmak istemiyordu.

Daha doğrusu... göremediğimize.

Kutu boştu!

-ON SEKİZ-

U"H Teden şaşırmadım...” dedi Simone.

X N “Hayır, olamaz.” Boş kutuyu Asher’ın elinden alıp salladım. *Onca emek bunun için miydi?* Gözlerim doldu. Üzgün değil, kızgındım. Arayışımız böyle bitemezdi. Çok yaklaşmıştık. Bundan fazlası olmalıydı.

Simone elini omzuma koydu. “Belki de yaşlı kadın bir hata yapmış, size yanlış kutuyu vermiştir. Başka bir gün yine yanına gidebiliriz.”

“Hayır, ne yaptığını biliyordu o,” diye mırıldandı Asher, “Doğru kutu bu.”

Simone gözlerini devirdi. “Tanrı aşkına gerçekle yüzleşin. Yaşlı, kaçık, kör bir kadın o.” Simone’un sesi gergin çıkıyordu. “Özellikle de KÖR!”

“Simone, sen onu görmedin.” Parmaklarımı kutunun girintileri üzerinde gezdirdim. “Signora Pescatori kutuyu bize vermeden önce üzerindeki oymaları parmaklarıyla yokladı... Ne yaptığını biliyordu. Hatta bize kutuyu göremediğimizde açmamızı söyledi.” Kutuyu çevirip bir kez daha salladım. “Bunun bir anlamı olmalı.”

“Peki, belki de vardır.” Simone geri adım atsa da bunu sırf kendimi daha iyi

hissetmemi sağlamam için yaptığını hissedebiliyordum. “Neden birilerini arayıp kutuya dair bir şeyler bilip bilmediklerini öğrenmiyoruz? Benim arayabileceğim...”

Asher “Tabii ya!” diye araya girdi. “Zio’ya sorabiliriz. Muhtemelen bunun ne olduğunu bilir.” Asher kullan-at telefonlarından birini çıkardı.

“Dur bakalım.” Simone Asher’ı durdurmak için üzerimden kollarını uzattı. “Ararsan biri seni dinleyebilir ya da sinyalin yerini tespit edebilir, öyle değil mi?”

“Hayır, sorun olmaz. En azından bir dakika için. Elimizde bize zaman sağlayacak son teknoloji bir sinyal karıştırıcı ve bir saptırıcı var,” diye açıkladı Asher. “En yakındaki baz istasyonuyla devamlı iletişim halinde olan bir cep telefonu bu sayede...”

“Neyse ne.” Simone, Asher’m lafını yarıda kesti. “Şu takip edilemez telefonlardan birini alıp internette bir araştırma yapsam nasıl olur? Büyük olasılıkla senden önce faydalı bir şeylere ulaşabilirim.” Elini uzattı.

Asher tereddüt etse de Simone’a yeni bir telefon verdi. “Arama bir dakikadan kısa sürerse yerimizi tespit edemeyeceklerinden eminsin, değil mi?” Otobüste yakalanma riskini göze almak istemiyordum.

“Bundan eminim,” dedi Asher. “En iyi hacker’ın bile en az bir dakika uğraşması gerekir.”

“Peki, o zaman ara ve kısa konuş,” dedim. “Süre tutacağız.

“Her halükârda bu aramanın ardından bir telefonu daha harcamış olacağız. O zaman elimizde sadece Simone’da ve çantamda kalan son telefonlar kalacak.”

“Yanıtlara ihtiyacımız var, bu yüzden de seçme şansımız yok,” dedim. “Simone telefonunun kronometresini çalıştır.” Biz hazır olur olmaz Asher telefonun düğmesine bastı. Telefon bağlanır bağlanmaz başını bana doğru hafifçe salladı. “Zio, kısa kesmem gerek. Bir şey bulduk. Bir kutu.” Asher kutuyu tasvir edip başımıza gelenleri anlatırken ben de koltuğumdan onun koltuğuna doğru sarkarak söylediklerini dinledim.

Bir süre amcasını dinledikten sonra Asher “Hiçbir şey mi?” dedi. “Ya kör

kadının kutuyu göremediğimizde açmamız hakkında söyledikleri? Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" Asher birkaç saniye amcasını dinledi. "Evet, ben de bunun bir tür bilmece olduğunu biliyorum." Kısa bir süre daha sustu. "Evet, tabii, kutuyu görmen gerek fakat biz uzaktayız ve..." Sözü yarıda kesilen Asher'ın tüm vücudunun gerildiğini görebiliyordum. "Evet, ona göz kulak oluyorum fakat geri döneceğini sanmam."

"On beş saniye kaldı," diye fısıldadım. "Ona babamı sor." Peder Gregorio'nun telefondan gelen öfkeli sesini işitebiliyordum. Manastırdayken onu hiç böyle görmemiştim. "Babamı sor," diye ayak diredim.

Asher "Cassie'nin babasından haber alabildin mi?" diye sordu. Ardından başını iki yana salladı.

Peder Gregorio'nun hâlâ konuştuğunu işitsem de Asher şimdi bana sırtını dönmüştü.

Bir şeyler oluyordu.

Kronometre uygulaması kırk beş saniyeyi gösterdiğinde "Zaman doldu," diye fısıldadım.

Asher başını sallasa da konuşmaya devam etti. Sesini alçaltmasına rağmen ara sıra ağzından çıkan birkaç sözcüğü seçebiliyordum. Son derece meydan okuyan bir tavırla "başka bir yolu olmalı" ve "ya yapamazsam?" dedikten sonra kaderine boyun eğmiş bir sesle "Anlıyorum," dedi.

Artık telefonu kapatması gerekiyordu. Elli beş saniyedir konuşuyordu ve artık telefon takip edilebilecek kadar süre geçmişti. Tekrar "Zaman doldu!" dedim ve Asher'ı omzundan tutup sarstım.

Asher telefonu kapatıp "Tamam," dedi. Hızla bataryayı söktü.

"Kutu ve babam hakkında hiçbir şey bilmiyormuş, değil mi?" diye sordum.

Asher iç çekti. "Hayır. Kitaplarına göz atacak fakat Signora Pescatori'nin bize verdiği gibi bir kutuyu daha önce hiç işitmemiş."

Simone başını telefonundan kaldırmadan "Bir başkasını arasak nasıl olur? Bir uzmanı," diye sordu.

Asher sakince “Kimse mızrak konusunda amcamdan daha büyük bir uzman değildir,” dedi.

“Peki ya kutular hakkında bir uzman?” Simone tırnağının ucunu ısırdı. “Demek istediğim, internette hiçbir şey bulamıyorum fakat...” -kısa bir an durakladı- “annem birçok kişiye erişebilir. Biz *t yardım edebilir*.”

“Annen mi?” Simone annesinden yardım isteyecek biri değildi... Hiçbir konuda. Belki de yarım kulaklı adam onu bize belli ettiğinden çok daha fazla korkutmuştu.

“Kesinlikle olma/.!” Asher başını iki yana salladı. “Zio kutuyu görcıic dek kimseye bundan bahsetmeyeceğiz. Orvieto’ya varınca hemen manastıra gitmemiz gerek. Başka bir seçeneğimi/. yok.”

(iö/lerinıi kutuya diktim. İpucu orada benim bulmamı bekliyordu. “Her ikisini de yapmayacağım,” dedim.

“Öyleyse planın nedir?” diye sordu Simone.

“Emin değilim,” diye itirafta bulundum. “Tek bildiğim, yanıtı kendi başımıza bulmamızın gerektiği. Orvieto’ya varana dek biraz zamanımız var; ayrıca o zamana kadar hiçbir şey bulamazsak şehir kütüphanesinde araştırma yapabiliriz.”

“Peki. Fakat bu geceye kadar yanıtlara ulaşamazsak manastıra döneriz,” dedi Asher.

Simone “Ya da annemi ararız,” diye ekledi.

Onlarla tartışmayacaktım. Bir şekilde yanıtı bulacaktık çünkü başka seçeneğimiz yoktu. Babamın emniyeti buna bağlıydı.

Belki de aradığım ipucu da ondaydı. Babamda.

“Babamın defteri!” Civita’dayken defteri Asher’a verdiğimi anımsayıp paniğe kapıldım. “Asher, lütfen defterin hâlâ sende olduğunu söyle.”

“Tabii ki bende.” Asher defteri kapüşonlu hırkasının cebinden çıkarıp bana verdi.

U/.ıın bir iç çektim. O ana dek günlükte yeni ipuçları bulmamıştık takar bu o ipuçlarının defterde olmadığı anlamına gelmiyordu.

Simone “Sence kutuyla ilgili bir şeyler yazmış olabilir mi?” diye sordu.

“Bilmem, olabilir,” dedim ve defteri açtım. Babamın bilme-digim bir başka yönü vardı. Sır dolu bir yönü. Babamın gerçekten kim olduğu hakkında daha fazla bilgi edinmem gerekiyordu. İlk sayfayı açıp babamın yazdıklarını tekrar okudum. Mızrak ya da kendim hakkında değil, babam hakkında ipuçlarına ulaşmak için.

İlk birkaç paragrafı okurken otobüsün içi aniden kapkaranlık oldu. Bir tünele girmiştik ve artık ne okuduğumu göremez olmuştum. Tünelden çıkmak sadece birkaç saniye alacak olsa da bekleyiş canımı sıktı. Sonra göz ucuyla hafif bir pırıltı fark ettim. Gözlerimi pırıltıya doğru çevirdim. Kutunun üzerinden cılız bir ışık yayılıyordu. Rüzgârgülünün altın rengi boyası ışık saçıyordu. Dört kanadı üzerinde bir haç şekli belirdi. Sağdaki kanadın üzerinde belli belirsiz rakamlar ortaya çıkmıştı. Yıldızlara bakmak gibi bir şeydi bu; yıldızlara dosdoğru bakmadığınızda daha fazlasını görebildiğiniz gibi.

Gözlerimi kutudan ayırmadan “Simone,” diye fısıldadım. “Simone.”

“Bana bir saniye ver.” Telefonda bir şey okuyordu.

41 rakamını seçebilmiştim. “SİMONE!”

“Ne var?” diye sordu Simone. Tam otobüs tünelden çıkıp yeniden güneş ışığıyla buluştuğu sırada bana baktı. Günışığın-da kutu normale dönmüştü.

“Kutu. Parlıyordu ve şurada rakamlar yazılıydı.” Şimdi gayet sıradan görünen rüzgârgülünün kanadına dokundum.

“Ben de gördüm!” dedi Asher. “Ve kırmızı üçgenler boyunca ilerleyen şu altın rengi” -uzanıp parmağını dört kanadın da üzerinde gezdirdi- “Malta Haçı’nı oluşturuyorlar. Bunu daha önce nasıl fark etmedim, anlamıyorum.”

“Malta Haçı mı?” dedi Simone.

“Evet! Malta Şövalyeleri’nin sembolüdür. Bu gerçekten önemli bir ipucu.”

İçim ümitle ve heyecanla doldu. “Signora Pescatori göremeyene dek kutuyu açmamamızı söylediğinde bunu kastetmişti demek. Bir tür görünmez, karanlıkta parlayan boyayla yazılmış bunlar. Bahse girerim kutunun içinde daha fazlası vardır.” “Peki.” Simone başını yavaşça salladı. “Anlıyorum. İpuçlarının ortaya çıkması için karanlık olması gerek.”

“Doğru.” Etrafıma bakındım fakat otobüsün içinde gidebileceğimiz karanlık bir köşe yoktu. “Orvieto’ya vardığımızda kutuya bakmak için karanlık bir yer bulmamız gerek.”

Simone gülümsedi. “Cassie Arroyo, bence çözeceksin sen bu sırrı!”

-ON DOKUZ-

Orvieto’ya varmıştık fakat şehir benim umurumda bile değildi. Otobüsün penceresinden otobüs terminalinin köşesindeki bir malzeme dolabını gözüme kestirmiştim bile.

robüs durur durmaz üçümüz koltuklarımızdan fırladık.

Birkaç yolcuyu kenara iterek “Hadi gidelim!” dedim.

Dışarı çıktığımızda hemen dolabın başına koşup açmaya çalıştım fakat kilitliydi.

Sırt çantasını koltuk altına kıstıran Asher “İstasyonda bir yer arayalım,” dedi.

“Dert etme.” Simone bir iki metre ötemizde, yakınımızdaki bir kapıyı içeri girmemiz için açmıştı. “Ben bir yer buldum.” Alelacele koştuk. Sonra Asher aniden durdu. “Kadınlar tuvaleti mi? Sen ciddi misin? Oraya girmemi mi istiyorsun?” “Karanlık ve boş.” Simone bir elini beline attı. “Senin için sorun olur mu?”

Asher bir anlık tereddüdün ardından içeri girdi. Simone bana yüzünde hınzırca bir gülümsemeyle baktı.

Simone’un yanından geçerken ona “Bazen çok kötü olabiliyorsun,” diye

fısıldadım.

Simone başını yana eğip bana göz kırptı. “Olmaya çalışıyorum.”

İçeri girdiğimizde bir hareket sensörü tepemizdeki ışığı açtı. Fakat görünürde hiç pencere olmadığından olduğumuz yerde dikilirsek içerisi istediğimiz gibi karanlık olacaktı.

“Dostum, burası gerçekten leş gibi kokuyor.” Simone burnunun ucunu sıktı.

Beklemiş idrar kokusu çok keskindi. “Bir otobüs terminali için bile hayli berbat.”

Asher ona “Şaşmam, ne de olsa burayı sen buldun,” diye karşılık verdi.

“Bu da ne demek oluyor şimdi?” Simone, Asher’a doğru bir adım attı.

Asher teslim oluyormuş gibi ellerini geriye attı. “Aman çok korktum.”

“Çocuklar!” diye bağırdım. “Lütfen kımıldayıp durmayın yoksa ışık asla kapanmayacak.”

Sonraki birkaç saniye üçümüz ne konuştuk ne de yerimizden kımıldadık.

Çıt.

Işıklar söndü. Oda karanlığa büründü. Sadece kapının altından cılız bir ışık sızıyordu.

Malta Haçı’nın ana hatları ahşap kutunun üzerinde parlarken, şimdi rakamlar otobüste olduğundan daha belirgindi.

41.88346, 12.47837

Simone “Bunlar koordinat olabilir,” diye fısıldadı.

Parmaklarımı sayıların üzerinde gezdirdim. “Yaz şunları.” Simone rakamları telefonuna girerek “Yazıyorum zaten,” dedi. “Haydi, kutuyu aç.”

“Tamam, hadi bakalım.” Nefesimi tutup kapağı kaldırdım. Kapağın günışığında bomboş görünen dibinde zarif ve süslü puntolarla yazılmış bir şiir vardı.

Gönlümün bahçesinde Bir hançer vurdu hedefi Haçın merkezini keserek Beni karanlığa mahkûm etti

Aklımda biraz olsun şüphe yoktu. Bu sözcükler bize mızrağın nerede gizli olduğunu söylüyordu. Kutuyu ters çevirip başka gizli mesajlar arasam da altta hiçbir şey yoktu.

Aklım babamdan aldığım tüm o orta çağ sanatı derslerine gitti. “Şiir bir insandan, belki de bir resim ya da heykelden bahsediyor olabilir. Kalbi kesilen bir şeyden.

Asher konuştu. “Isa’nın dikenlerin battığı ya da Meryem’in hançerlerin saplandığı kalpleri gibi.”

“Hançer, mızrak olabilir. Belki de mızrak bu resim ya da heykelin gizlendiği yerdedir. Sadece doğru resmin yerini bulmamız gerek.” Mızrağa bu denli yaklaştığımız düşüncesi beni heyecanlandırıyordu.

“Öğrenmenin bir tek yolu var.” Simone kapıya yürüyünce ışık tekrar yandı.

“Ne yapıyorsun?” dedim. Kutuyu sırt çantasına geri koyup Simone’un peşinden dışarı çıktım.

“Orada gereğinden uzun kalmamız için bir neden yoktu. Ayrıca, bak.” Bana telefonunu gösterdi. “Rakamlar koordinatsa Roma’daki Priorato di Malta denen bir yere karşılık geliyor.” “Malta...” Parmağımı kapağın üzerindeki altında gezdirdim. “Malta Haçı gibi.”

“Yo, hayır.” Asher’ın yüzüne korku oturdu. Oysa bu keşfin onu mutlu etmesi gerekirdi.

“Ne var?” diye sordum.

“Malta Şövalyeleri kompleksi orada,” diye açıkladı Asher. “Oraya girmek... *karmaşık* bir iştir.”

“Neden?” dedi Simone. “Görünüşe bakılırsa...” -ekrana dokunup görüntüyü büyüttü- “Roma mn tam ortasında. Hatta metro istasyonuna yakın.”

“Öyle fakat orası ülke içinde ülke gibidir. Kompleks, Birleşmiş Milletler

tarafından bile tanınır.”

“Yani Vatikan gibi mi?” diye sordum.

“Pek sayılmaz, fakat benzer bir şekilde.” Asher parmaklarını saçlarında gezdirdi. Bu hareketi bana babamı anımsattı. “Kendi para birimleri, pasaportları var... Bağımsız bir ülkedeki her şey »

var.

Simone alaycı bir sesle “Eee? Bu şövalyeler bizi mızrak dövüşüne filan mı davet ederler?” dedi. “Ne olacak ki? Sıradan turistler gibi gidemez miyiz oraya?”

“Anlamıyorsun. Çoğu şövalye mızraktan ve mızrağın sırlarından habersizdir. Komplekste yaşayan birkaçı hariç. Onlar da Hastati’ten kesinlikle hazzetmezler.”

“Eh, o zaman bizim için iyi olabilir bu,” dedi Simone. “Biz de Hastatiye hayran değiliz sonuçta.”

Asher başını iki yana salladı. “Hastati üyesiysen işin zordur...” Elini kaldırıp kendi yüzüğünü gösterirken diğer eliyle benim yüzüğüme işaret etti. “Ya da Cassie ve benim gibi şu ya da bu şekilde onların verdiği yüzüğü takıyorsan.”

-YİRMİ-

parmağımdaki yüzük umurumdaydı. Yanıt ve muhtemelen mızrak o kompleksin içinde bir yerdeydi ve kimse beni oraya gitmekten alıkoyamayacaktı. Roma’ya dönen ilk tren üçü çeyrek geçe yola çıkmıştı. Bu yüzden biletlerimizi ve yanımızda götüreceğimiz sandviçlerimizi almak için hâlâ yirmi dakika kadar zamanımız vardı.

e şövalyelerin Hastati hakkında ne düşündükleri ne de

Üçümüz tren istasyonunun yanındaki küçük kafeye adım attığımızda Simone “Hemen dönerim,” dedi. “Az önce girdiğimizden daha temiz bir tuvalete gitmem gerekiyor da.”

Herhangi bir tuhaflık ya da şüpheli durum olmadığından emin olmak için kafeye göz gezdirdim. Kapının yanındaki bir masada iki kişi vardı. Bir de üzerinde pejmürde giysiler olan, en arkadaki yuvarlak masanın üzerine yığılmış bir adam. Adam ya şekerleme yapıyordu ya da sarhoş olup kendinden geçmişti. Kafe nispeten güvenli görünse de ne olur ne olmaz diye bir an önce yola devam etmek istiyordum.

“Simone, ne istiyorsun?” diye seslendim.

“Ne olursa.” Simone arka taraftaki kadınlar tuvaletinin kapısını açtı ve gözden kayboldu.

Hazır sandviçler vitrin tipi bir buzdolabının içine dizilmişti. Yiyecekleri gördüğümde karnım guruldasa da içimden hiçbir şey yemek gelmiyordu.

Ön kapıya hızlıca bir göz attım. Peşimizdekileri orada görsem şaşırmayacaktım bile. Acele etmemiz gerekiyordu.

Göz ucuyla Asher’ın gözlerini bana diktiğini fark ettim.

“Ne var?” diye sordum.

“Hiçbir şey. Sadece kafamda bazı düşünceler var.” Asher ellerini hırkasının ceplerine soktu. “Amcamın söylediği bir şeyler.” “Ne demişti?”

Asher gözlerini yiyeceklere çevirdi. “Karmaşık.” Sandviçlere işaret etti. “Prosciutto,[1] olur mu?”

“Tabii.” Peder Gregorio’nun neler söylediğini öğrenmek istiyordum fakat akıllıca hareket etmem gerekiyordu. Asher’ın bana öylece anlatacağı yoktu.

Hastati yüzüğünü parmağımda bir, iki, üç kez çevirdim. Yüzüğün parmağıma taktığım kadar kolayca çıkması gerekirdi. Parmağıma bu kadar sıkı oturması için hiçbir neden yoktu. Asher elimi tuttu. “Ölmek mi istiyorsun? Bırak şunu.” “Evet, tabii, öyle sıkıyor ki beni gerçekten öldürecek.” Sandviçleri elime aldım. “Haydi, gerçeği söyle. Peder Gregorio neden ikimizin bu yüzükleri takmasını istiyor? Aslında takip cihazları mı bunlar? Bu yüzden mi Simone’a da bir yüzük vermek istedi?” “Hayır.” Asher çantasına bakıp cüzdanını çıkardı.

“Fakat her ikisi de aynı işe yarıyor, öyle mi?” Yanıtları ağzından kerpetenle

alıyordum sanki.

“Evet.”

Tek kelimelik yanıtlarında bir ağırlık vardı. Yüzüğün beni öldürebileceğini söylediğinde abartılı konuştuğunu düşünmüştüm fakat artık emin değilim. Ona doğru eğildim. “Beni bin tane soru sormak zorunda bırakma Asher. Yüzükleri neden çıkaramadığımızı söyle yeter.”

“Çünkü.” Gözlerini benden kaçırdı. “Karmaşık bir durum.” “Yine mi karmaşık? Bu sözcükten cidden nefret etmeye başladım.” Bu sohbet beni giderek kızdırıyordu. “Açıkladığın sürece hiçbir şey karmaşık değildir.”

“Sana babamın günlüğünü emanet ettim; senin de bana güvenip bildiklerini paylaşman gerek. Kimseye söylemeyeceğime söz veriyorum.”

Asher gözlerini bana dikti. Ardından ensesini ovuşturdu. Düşünüp taşındığını görebiliyordum. Tezgâhtan üç gazoz alıp peşinden uzak bir köşeye gitmem için bana el etti. Alçak sesle “Sana zaten söylemiş sayılırım,” dedi; fakat etrafımızda zaten konuşmamıza kulak misafiri olacak kimse yoktu.

“Hayır, sen sadece yüzüğü çıkarırsam öleceğimi söyledin.” “Evet çünkü yüzüklerin amacı bu zaten.”

“Hı?” Kafam karışmıştı. “Benden amcanın yüzükleri bizi öldürebilmek için verdiğine inanmamı mı bekliyorsun yani?” Asher iç geçirdi. “Bunu yapmak istemez fakat gerekirse de yapar.” Yüzüm her şeyi anlatıyor olmalıydı çünkü tek kelime etmemiştim.

“Bana öyle bakma. Amcam kötü bir adam değildir.”

“Ya, öyle mi? Asher, sen az önce babamın ve benim güvendiğimiz kişinin... güya beni Hastati suikastçılarından koruyacak olan kişinin... beni öldürmek istediğini mi söylüyorsun. Seni de, öz yeğenini de öldürmek istiyor demek. Bu durumda yüzümde nasıl bir ifade olmalı ki?”

Asher başını iki yana salladı. “İşte bu yüzden mesele karmaşık. Bunu ancak en kötü senaryoda yapar. Mızrak elimizdeyken yakalanırsak bize zorla yanlış kaderi seçtirmesinler diye mesela. Bir silaha dönüşmemizi engellemek için.”

“Güzel. Hadi bana yaptı diyelim...” Duraksadım. “Sana neden yapsın? Ailedensin sen. Tüm bunlara karışman için hiçbir neden yok.”

“Anlamadığın da bu. Seçme şansım yok. Amcamın da öyle. Görevimiz bu. Mirasımız. Bu yüzden Roma’ya taşındığımdan beri beni eğitiyor. Bana mızraktan ve Hastati’den bahsettiğinde bunları kimseye anlatmayacağımdan emin olması gerekiyordu. İşte o zaman...”

“Senin de bir yüzüğün oldu,” diyerek cümlesini bitirdim. Asher dudağını ısırıp başını salladı.

Ona doğru biraz yaklaştım; gözüm hâlâ kafeye birilerinin girip girmediğindeydi. “Peki kesip çıkaramaz mıyız yüzüğü?” “İçinde zehir var. Yüzüğü kesersen ya da yanlış bir şekilde çıkarırsan küçük bir iğne tenine batar. Saniyeler içinde ya ölürsün ya da komaya girersin. Tüm ayrıntıları bilmiyorum çünkü hâlâ bir acemiyim. On sekiz yaşına gelene dek her şeyi öğrenmem gerekiyordu fakat sen biraz erken ortaya çıktın.” Asher derin bir nefes aldı. “Muhtemelen sana bunları söylememem bile gerek.” “Öyleyse nasıl...”

Asher başını iki yana saiksa da dikkatinin arkamda kalan bir noktaya odaklandığını fark ettim. Döndüğümde Simone’un yanımıza geldiğini gördüm.

Yüzünde tuhaf bir ifade vardı. “İkiniz neler kaynatıyorsunuz?” Gazozlardan birini Asher ın elinden kaptı.

“Şey, öyle önemli bir şey konuşmuyorduk aslında,” dedim “Zaten bildiğimiz şeyleri gözden geçiriyorduk.” Simone’a yalan söylemek canımı sıksa da Asher’ın bana güvenmesi önemliydi.

“Hmm... Uzaktan baktığımda epey hararetli bir sohbetmiş gibi gelmişti ama neyse.” Gazoz kutusuna bakıp yüzünü ekşitti. “Bunun diyetinden yok muymuş?”

“İstemedin ki,” dedi Asher.

“Cassie benim sadece diyet içtiğimi bilir.” Simone bana doğru döndü. “Unuttun mu?”

“Siparişi ben vermedim ki.” Fazladan birkaç kalori almaktan daha önemli endişelerimiz vardı. “Yola çıkmalıyız. Tren birazdan gelir.”

Üçümüz dışarı çıkarken Simone “Hı hı. E, bu Malta Şövalyeleri... Gerçek şövalyeler mi?” dedi.

“Ne demek istiyorsun?” Asher bize kapıyı açtı. “Yani zincir gömlek giyip başlarına kocaman metal miğferler takıp takmadıklarını mı soruyorsun?” Duraksadı. “Yanıt, hayır.”

“Ha ha. Aman ne komik.” Simone dışarı adım attı. “Demek istediğim Tapınak Şövalyeleri’ni duymuştum fakat Malta Şövalyeleri’ni ilk kez duyuyorum.”

“Evet, filmler Tapınak Şövalyeleri’ni sıkça konu alır,” dedi Asher. “Malta Şövalyeleri de bir zamanlar savaşlara katıldılar fakat şimdi hastaneleri ve klinikleri yönetiyorlar, hayır işleri yapıyorlar."

“Peki neden Hastati’den nefret ediyorlar?” diye sordum.

“Uzun hikâye.”

“Tren gelmeden önce birkaç dakikamız var,” dedi Simone. “Anlat bize.”

“Nefretleri çok eskilere dayanıyor. Şövalyeler ve Hastati’nin (arası asla iyi olmadı. Her iki grup da mızrağı savunmanın kendi görevleri olduğunu düşünüyordu. İki taraf da birbirlerine güvenmediklerinden mızrak durmadan aralarında el değiştirdi. Nihayet mızrağın Hastati’de kalmasında hemfikir oldular fakat kimin tarafından kullanılacağına şövalyeler karar verecekti. Sonra, on iki yıl kadar önce Hastati doğum lekesini taşıyan herkesi ortadan kaldırma kararı aldı...”

“Yani doğum lekesi olan herkesi öldürme kararı,” dedi Simone. “Durumu olduğundan hafif gösterme Asher. Hastati üyeleri acımasız katiller değillermiş gibi davranma.”

“Eh, neyse, Hastati’nin öldürdüğü işaretli torunlardan biri de yüksek mevkideki bir şövalyeydi. Bu durum zaten Hastati’nin yaptıklarına karşı çıkan şövalyeleri gerçekten kızdırdı. Şimdi iki taraf birbirleriyle konuşmuyor.”

“Öyleyse şövalyeler Hastati’den pek hoşlanmıyorlar, bu yüzden belki bize yardım edebilirler,” dedim.

“Ya mızrağı çalanlar zaten şövalyelerse?” dedi Simone. “O zaman mızrağı

bulmamızı istemeyeceklerdir.”

Asher, Simone’un kuramını çürüttü. “Mızrağın şövalyelerde olduğunu sanmam; mızrak onlardaysa kendilerinden birinin öldürülmesine neden göz yumsunlar ki?”

Simone “İnsanlar daha tuhaf işler de yapmışlardır,” diye akıl yürüttü.

Birkaç peçete alıp sandviçlerle birlikte çantama koydum. “Eh, zaten yakında öğreneceğiz. Hadi gidip onları ziyaret edelim.”

İtalya manzaralarının içinden geçen tren gümbür gümbür Roma’ya doğru yol alıyordu. Simone bana şövalyeler ve bulduğumuz ipuçlarına dair mümkün olduğunca çok bilgi toplamam için kullan-at telefonu vermişti. Ben şövalyelerin tarihini okurken Simone camdan dışarı bakıyordu.

“Hey, sen iyi misin?” Simone’un omzuna dokundum. Öğle yemeğinden beri tavırların bir tuhaf.”

“İyiyim.” Simone derin bir nefes alsa da bana bakmadı. “Midem kötü sadece.”

“Sana bir şeyler getirmemi ister misin? Trenin başka vagonlarında yemek servisi olup olmadığına bakabilirim.”

“Hayır, idare ederim ben.” Sözler ağzından genellikle başkalarına sakladığı sert bir tonla çıkmıştı. Bir saniye sonra dönüp bana baktı. “Üzgünüm. Hasta olunca huysuzlaşıyorum. Neden bana neler bulduğundan bahsetmiyor musun? Aklım sürekli mideme gitmez böylece.”

“Komplekse girmekle ilgili hiçbir bilgiye ulaşamadım. Anlaşılan kompleksi ziyaret etmek için önceden talepte bulunmak gerekiyor fakat turistler dışarıda sıraya geçip giriş kapılarındaki bir anahtar deliğinden içeri bakabiliyorlarmış. Güya Vatikan’ın kubbesi anahtar deliğinin tam hizasındaymış. Roma’nın ‘sırlarından’ biri sayılıyormuş bu, yine de ben bu ayrıntının birçok tur broşüründe yer alacak kadar havalı olmadığını düşünüyorum.” “Eh, birkaç yıldır Roma’da yaşamama rağmen bunu hiç duymamıştım.”

Zihnimde bir fikir şekillenmeye başlamıştı. “Belki de turist ya da proje hazırlayan öğrencilermişiz gibi yaparsak komplekse girebiliriz. Etrafa bakınıp yeni bir ipucu bulabiliriz.”

Simone “Belki de...” dedi ve dönüp pencereden dışarı baktı. Asher başını önümüzdeki koltuğun üzerinden uzattı. “Birkaç dakika sonra Roma’da olacağız. En iyisi şövalyelerin kaldığı komplekse gittiğimizden amcama bahsetmeyelim. Oraya gitmemizi istemeyebilir.”

“Öylesi daha iyi olacak.” Parmağımdaki yüzüğü çevirdim fakat hemen sonra aklıma içinde zehir olduğu geldi. İkide bir yüzüğü ellemeyi bırakmam gerekiyordu. “Diğer insanlar ne yaptığımızdan ne kadar az haberdar olurlarsa o kadar güvende oluruz. Bulduklarımızın üçümüz aramızda kaldığından emin olmamız gerek.” “Anlaştık,” dedi Asher.

Simone hiçbir şey söylemeden pencereden dışarı baktı.

“Bir sorun mu var Simone?” diye sordu Asher.

“Hı? Yo, hayır, hiçbir sorun yok.” Simone tren raylarının etrafındaki, üzerleri duvar yazılarıyla kaplı depolara işaret etti. “Şimdi fark ettim de varmak üzereyiz.”

“Evet, ben de on saniye önce aynı şeyi söylemiştim.” Simone, Asher’a öfkeli bir bakış attı. “Eh, ağzından çıkan her lafa kulak kesilmediğim için kusuruma bakma. Sana o kadar dikkat etmem gerektiğini fark etmemişim.” Sırtını Asher’a yan çevirip pencereden dışarı bakabileceği şekilde asıldı.

Asher’ın yüzündeki hayret ifadesine bakıp “Midesi allak bullak olmuş,” diye açıklama yaptım.

Asher başını iki yana sallayıp “Allak bullak olan tek şey o değil,” diye mırıldandı.

-YİRMİ BİR-

a kısa sürede vardık. Metro istasyonundan çıktığımızda günışığının puslu, altın rengi bir ton aldığını fark ettim. Karanlığın çökmesine az kalmıştı ve bir grup turistle birlikte içeri sızma planım geç kalıp kompleks kapanırsa suya düşecekti. Bizi solumuzdan vızır vızır geçen arabalardan ve sağımızdaki Roma devrinden kalma antik koşu yolunun harabelerinden ayıran üç şeritli çakıl taşlı yürüme yolunda yürüdük. Ne zaman yanımızdan hızla bir motosikletli geçse kalbim hızlanıyordu fakat şimdilik iki suikastçıyı ekmiş gibiydik.

maya döndüğümüzde metroyla Circo Massimo durağı-

“Şu taraftan gidelim. Orası kestirmedir.” Asher sokağın karşı tarafındaki bir parkın ortasındaki bisiklet yoluna işaret etti. “Ayrıca orada daha zor görülürüz.”

Koşarak arabaların arasından ve parktan geçip Via di Santa Sabina’ya vardık. Sessiz caddenin sağ yanında büyük, tıığla bir duvar; sol yanında ise park yerleri, dar ara sokaklar ve bize sırtları dönük bazı binalar vardı. Kompleksin Roma’nın yedi tepesinden biri olan Aventine Tepe’sinin zirvesinde olduğunu okumuştum ve caddedeki yokuşun gittikçe dikleştiğini hissedebiliyordum.

“Orası mı?” Simone küçük bir parkı ve kiliseyi çevreleyen dövme demirden bir çitten içeri bakıyordu. Yüz metre kadar ileride, birkaç bank ve tek tük ağaçların ötesinde Roma’nın siluetini seçebiliyordum. Kırmızı kilden çatılar ve farklı tonlardaki şeftali rengi binalar bulutlu gökyüzünün fonu önünde göze çarpıyordu.

“Hayır. Kompleks daha aşağıda... Caddenin en sonunda.” Asher sırt çantasının kayışını omzunda düzeltti. “Orası.” Caddenin küçük bir avlunun çıkmazında sonlandığı noktayı gösterdi. insanlar bir çift devasa kapının önünde sıraya geçmişlerdi. Priorato di Malta’nın girişiydi bu.

Rahat bir nefes aldım. Vaktinde yetişmiştik. Şimdi tek yapmamız gereken turistlerin arasına karışmaktı.

Sessizce avlunun etrafından dolaşıp sırayla “gizli” anahtar deliğinden bakan insanları izledim. Kompleksin içini gezmek için rezervasyon yaptıran bir grup bulup içlerine karışmayı ümit ediyordum fakat gördüğüm insanların hiçbiri içeri girecek gibi değildi. Başımı kaldırıp sardığı komplekse bir kale görüntüsü veren kocaman duvara baktım. Yedek planım duvara tırmanmaktı fakat duvar en az altı metre yükseklikteydi.

Son turistler de alandan ayrılıp caddeye geri dönerken üçümüz hemen kapının yanına gittik. Kapının üst köşesinde küçük bir güvenlik kamerası olduğunu fark ettim. Biri bizi izliyordu.

“Şimdi ne yapacağız?” diye sordu Asher. Eğilip gözünü anahtar deliğine yasladı.

Bir süre sessiz kaldım. Her iki planımız da suya düşmüştü.

Asher doğrulup kapıdan bir adım uzaklaştı, “içeride kimseyi görmedim, ikinizin herhangi bir fikri var mı?”

“Ben de bir bakayım.” Simone anahtar deliğinden baktı.

“Kapıyı çalabiliriz,” dedim.

“Kapıyı çalmak mı?” Simone başını çevirip bana baktı. “Sadece kapıyı çalacağız, öyle mi?”

“Evet.” Kafamda yeni bir plan şekillendiriyordum. “Kapıyı çalıp dikkatlerini çekeceğiz ve ardından kamerayı kutuya doğru tutup onlara göstereceğiz. Kutu bizim yemimiz olacak. Kutunun kendilerine gönderilen bir şey olduğunu düşünecekler ya da zaten ne olduğunu biliyor olacaklar. Her halükârda biri kapıya gelecek ve geldiğinde...”

“Asher üzerlerine atılabilir!” Simone gözlerinde bir pırıltıyla ayaklandı.

“Ben insanların üzerine salacağın bir bekçi köpeği değilim.” Asher kapıya yaslandı. “Fakat işe yarayabilir. Yine de içeri zorla girmeye çalışmadan önce onlara bizi içeri davet etmeleri için bir şans verelim.” Kutuyu sırt çantasından çıkarırken sol elini cebinde tuttu. “Dikkat et, yüzüğünü görmesinler Cassie.”

Yüzüğü sadece düz, gümüş yüzü görünecek şekilde çevirmiştim bile. Sağ elimle metal kapı tokmağını defalarca vurmamla çıkan *güm güm* sesler sessiz ve sakin avluda yankılandı. Üçümüz bekledik. Asher birileri bize zum yapıyor olabilir diye kutuyu kameraya doğru tuttu.

Hiçbir şey olmadı.

Kapı kapalı kaldı. İçeri girmekten hâlâ uzaktık.

Simone tekrar anahtar deliğinden baktı ve serçe parmağını dtTı-ge sokmaya çalıştı. “Keşke elimizde şu kilidi açacak bir şey olsaydı.” “Bir anahtar,” diye mırıldandım. Signora Pescatori bize bir anahtardan bahsetmişti. Ne demişti. Sözlerini tam olarak anımsamaya çalıştım.

Anahtar bakanın gözünde.

Belki de söz konusu göz benim gözümdü. Çevremi nasıl gördüğümle ilgiliydi bu söz.

Simone'a "Kenara çekil," dedim. "Ben de bir bakayım şu delikten."

Anahtar deliği uzundu ve tam karşısı hariç hiçbir şeyi gö-remiyordum. Fakat görebildiklerim tam da tur broşürlerinde tasvir edilenlerdi. Kompleksin içindeki bir sıra servi ağacı tünelin eteğine dek uzanan bir tünel oluşturuyordu ve uzakta, diğer uçta Vatikan kubbesi vardı. Oldukça hoş bir tabloydu bu.

Bir ışık gözümü aldı. Geri kaçtım.

Asher "Ne oldu?" diye sordu.

Gözlerimi kırpıştırdım; mavili beyazlı çizgi hâlâ gözümün önüne geliyordu. "Bir ışık. Sanki bir fotoğraf çekmiş gibi."

Simone tekrar anahtar deliğinden baktı. "Ben baktığımda hiçbir şey olmuyor."

Başımı salladım. "Sanırım bende doğum lekesi olduğundan farklı bir şey görmüş olabilirim. Signora Pescatori anahtarın bakanın gözünde olduğunu söylemişti." Tekrar kameraya baktım. "Bakarken kör olacağım aklıma gelmezdi."

"Giderek tuhaflaşıyor," diye mırıldandı Simone.

"Ne?" dedi Asher.

"Bir kitapta geçen bir satır sadece," dedi Simone. "Bir tavşan deliğinden içeri düşmek gibi bir his."

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok fakat eğer..." Kapı gıcırdayarak açılınca Asher sesini kesti. Üzerinde koyu renkli bir takım elbise, beyaz gömlek ve siyah bir kravat olan bir adam karşımızda dikilmiş üçümüze bakıyordu. Bir vücut geliştirmeciden iri ve daha kısa boyunluydu. *"Tu"* Bana işaret etti. *"Seguimi. Gli altri aspettano qui. "**

Peşinden içeri girmemi istiyordu. "Ya arkadaşlarım?" diye sordum.

Soğuk bakışı omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi. Koyu bir aksanla “Öyleyse İngilizce söyleyeyim,” dedi. “Sadece sen. Baş danışman seni görmek istiyor. Diğerleri burada beklesin.” “Hayır.” Asher önüne çıktı. “Tek başına içeri girmeyecek.” Adamın yanında ufacık kalması Asher’ın umurunda bile değil gibiydi.

Adam ellerini kütürdetti. Üzerinde bir takım elbise olabilirdi fakat masa başı bir işte çalışmadığı belliydi. Bir tür korumaydı ve bu gerçeği vurgulamak için yavaşça ceketini yana çekip tabanca kılıfını gösterdi.

Adam kapıyı kapatacakmış gibi kolunu uzatıp “O halde burada sizinle kalabilir,” dedi.

“Dur.” Simone, Asher’ı nazikçe geriye itip doğrudan korumaya seslendi. Hayli otoriter bir ses tonuyla “Patronunun Cassie’nin gitmesini istemediğini biliyorum,” dedi. “Giderse sorumluluk sana ait olur ve başın cidden derde girer.” Sözlerinin etkisini artırmak için kısa bir an için duraksadı. “Kimse de sorun çıksın istemez, değil mi?” Simone adamın dikkatini çekmişti. Böyle konularda başarılıydı. “Öyleyse neden içeri dö-inip bizim ancak paket halinde geldiğimizi açıklamıyorsun. Ya hepimiz içeri gireriz ya da hepimiz eve döneriz. Sana bir yanıtla dönmen için birkaç dakika veriyorum.”

Koruma çenesini sıkıp gözlerini kıstı. “Peki. Burada kalın. Hemen döneceğim.”

Kapıyı çarparak kapattı.

Simone’u hafifçe dürtüp ona “Bu müthişti,” diye fısıldadım. “Onu kesinlikle dize getirdin.”

Simone gülümsedi. Kendisiyle gurur duyduğunu görebiliyordum.

Asher gönülsüzce “Kabul etmeliyim ki epey ikna ediciydin,” dedi. “Sanırım annenden bir iki şey kapmışsın.”

Simone “Gördüğün tamamen bendim... annem değil,” dedi. “Annemi taklit etmiyordum.”

Asher omuz silkti. “Tabii, her neyse.”

“Bunun önemi yok,” dedim. Didişmelerinin dikkatimi dağıtmasını

istemiyordum. “Blöfünü gördün. Müthiş bir iş çıkardın.” Gözümü tekrar anahtar deliğine yaslayıp muhafızın geri gelip gelmediğine baktım ve çok geçmeden parlak ışık tekrar gözümü kamaştırdı. “Of.” Gözümü ovuşturdum. “Sersem ışık.”

“Yine mi?” Simone başını iki yana salladı. Ardından o da delikten baktı. “Onu görüyorum. Geri geliyor.”

Göğsümde bir heyecan dalgası hissettim. Beklediğim an gelip çatmıştı. “Peki, bizi içeri alırlarsa okul gezisine çıkmış aptal çocuklar gibi davranmayı unutmayın ki etrafa göz atabilelim.” “Artık bu planın işe yarayacağını sanmam Cassie.” Asher kutuyu sırt çantasına geri koyup çantayı omzuna attı. “Az önce olanlar düşünülürse sıradan çocuklar olmadığımızı biliyorlar

artık.” Çantanın kayışını daha da sıkıca kavradı. “Sadece gözlerimizi açık tutmamız ve fazla konuşmamamız gerek. Bakalım neler biliyorlarmış.”

“Hayır.” Simone başını iki yana salladı. “Yapmamız gereken mızrağı bulup buradan gitmek. Biz mızrağı ele geçirene kadar Cassie güvende olmayacak.”

“Ya, evet.” Asher gözlerini devirdi. “Ben de bunu kastetmiştim.”

“Çocuklar!” Kapıya işaret ettim... Açılıyordu.

Koruma “Hepiniz içeri girin,” dedi. “Beni takip edin.” Açık tuttuğu kapıdan geçip komplekse adım attık.

içeride gür ağaçlar ve bitkilerle kaplı bir alan vardı. Mükemmelen budanmış çalılar, gül bahçeleri ve uzun servi ağaçları farklı yönlere uzanan patikaların üzerinde sayvanlar oluşturuyordu. Fakat çevrede kutudaki şiirde içinden mızraklar ya da hançerlerin geçtiği kalpleri tasvir eden tablolar ya da heykeller yoktu. En azından ben göremiyordum.

Simone bana doğru eğildi. “Nereye gidiyoruz?” diye fısıldadı. Belli ki Simone’un sorusuna kulak misafiri olan muhafız “Baş müşavirin ofisine,” dedi. “Seninle baş başa konuşmak istedi.” “Müşavir ne demek?” diye sordum.

“Danışman.” Koruma bize kızmış gibi konuşuyordu. “Bir tür yönetici.”

Küçük, iki katlı bir binaya girdik. Fuayenin taş zemini büyük bir Malta Haçı şeklinde kırmızı mermerlerle kaplıydı. Muhafız üzerine basmamaya özen

göstererek sembolün etrafından dolaştı. Üçümüz de aynını yaptık. Buzlu camlı bir penceresi olan, ahşap bir kapının önünde durup kapıyı tıklattı.

Bir kadın “Onları içeri al Massimo,” diye seslendi.

Koruma kapıyı açtı ve içeri girdik. Massimo antika bir ahşap masanın arkasında oturan kadını işaret edip “Baş müşavir,” dedi, “Madam Elisabeth.”

Gümüşi saçlarını arkada toplamış, yaşlıca bir kadındı. Üzerinde lacivert bir elbise, boynunda pembe bir fiılar vardı. Çekici olsa da çok ciddi bir duruşu vardı. Ayrıca bana az çok tanıdık gelen bir yanı vardı.

Kalkıp bizi selamladı ve “Hoş geldiniz,” dedi. “Lütfen oturun. Tartışacak şeylerimiz var.” Dikkatini korumaya çevirdi. “Hepsi bu kadar Massimo. Sağ ol.”

Massimo hafifçe eğildi. Ardından geri geri yürüyerek odadan çıkıp kapıyı kapattı.

Üçümüz ne yapacağımızı bilemez halde kapının kenarında durmuştuk. Çevreyi keşfetmemiz gerekiyordu ve araştırmaya başlamak için en uygun yer bir yönetici ofisi değildi.

“İsimlerinizle başlayalım,” dedi Madam Elisabeth, “ve sizi buraya getiren nedenle.”

Simone öne çıkıp sağ elini uzattı. “Ben Simone Bimington, bunlar da Cassie ve Asher.”

Asher’la ikimiz başımızı hafifçe sallayıp kadını selamladık. “Sizinle tanıştığıma memnun oldum.” Madam Elisabeth, Simone’un elini sıkarken gözlerini benden ayırmadı. “Cassie mi demiştin?”

“Evet,” diye yanıt verdim. “Aslında Cassandra fakat herkes bana Cassie der.”

“Hmm, Cassandra...” İsmimi dilinin üzerinde kaydırdı. Sanki sözcüğü tartıyor, değerini biçiyordu. “Güzel, güçlü bir isim.”

Odaya huzursuz bir sessizlik çöktü. Madam Elisabeth gözlerini benden ayırmadı. Gözlerini bana öyle bir dikmişti ki sanki yüz hatlarımı hafızasına kazımak istiyordu.

Asher sessizliği bozdu. “Madam Elisabeth, buraya kompleksi gezmek ümidiyle gelmiştik de. Mümkün olabilir mi?”

Yaşlı kadın gözlerini benden ayırıp Asher’a çevirdi. “Evet, tabii.” Bir kaşını kaldırıp gülümsedi. “Yine de buraya bir geziden fazlası için geldiğinizi düşünüyorum.”

Üçümüzden de ses çıkmadı. Ne kastettiğini anlamamış gibi boş gözlerle ona baktık.

“Canlarım, anahtar deliği teyit etti. Cassandra’nın sınavı geçtiğini biliyoruz zaten.”

“Sınav mı?” Anahtar deliğinden bakarken gördüğüm ışık parlamasını düşündüm.

“Evet, kapıda bir retina tarayıcı gizli. İnsanlar sadece güzel bir manzara göreceklerini düşünerek delikten bakarlar... bizim de onlara baktığımızı asla fark etmezler.” Bana tekrar dikkatle baktı; mikroskop altındaki bir böcekmişim gibi. “Göz şeklin, doğum leken gibi seni tanımlıyor. Bize senin işaredilerden biri olduğunu söyledi. Şövalyeler seni koruyacak ve Hastati’nin seni hedef almasını engelleyecekler.”

Hastati’den bahsedilince tüylerim diken diken oldu. Bu da Madam Elisabeth’in ters giden bir şeyler olduğunu anlamasına yetti.

“Ya?” dedi. “Yoksa seni hedef aldılar mı? Senden haberleri var mı?”

Simone başını iki yana salladı. “Sanırım bizi bir başkasıyla karıştırmış olabilirsiniz çünkü...”

Madam Elisabeth elini kaldırıp Simone’u susturdu. “Bildiklerinizi başkalarına güvenip de anlatmamayı öğrenmişsiniz... Bu iyi.” Ayağa kalktı. “Fakat buraya gelişiniz bir tesadüf değil. Bir gün Cassandra’mn buraya geleceğini ve ona kol kanat gere-bileceğimi ümit ediyordum.” Tepkilerimizi ölçtü. “*Buyüzden* buradasınız, yanılıyor muyum? Sığınacak bir yer aramak için?”

Asher’la birbirimize kısa bir bakış attık.

Hep bir ağızdan “Evet,” dedik.

“Öyleyse sana sunacağım da bu olacak. Daimi olarak kalabileceğin bir yer bulana dek kalacağın bir barınak.” Masanın etrafından dolaşıp Asher’a yanaştı. “Dışarıda elinde tuttuğun kutuyu görebilir miyim?”

Asher sırt çantasını indirip kutuyu aldı ve ona uzattı.

Madam Elisabeth kutuya baktı, ardından ters çevirdi ve parmaklarını yaprak oymalarının üzerinde gezdirdi. “Onca yılın ardından,” diye mırıldandı. “Bunu nereden buldunuz?” diye sordu.

“...Aldık,” dedim. “Bir dosttan.”

“Anlıyorum.” Madam Elisabeth kutuyu göğsüne yasladı ve kısa bir an için gözlerini kapatıp gülümsedi. “Bu kutu bazı özel anılarımı canlandırdı.”

Asher “Kutu sizin mi?” diye sordu.

“Hayır, kızımındı.” Madam Elisabeth iç çekip bana baktı. “Durmadan sana baktığım için özür dilerim Cassandra,” dedi. Gözlerinde şimdi nazik, yumuşak bir bakış vardı. “Ona öyle benziyorsun ki.”

Madam Elisabeth’e hafifçe gülümsedim fakat tek düşünebildiğim kutu kızına aitse belki mızrağı saklayan kişinin yine kızı olabileceğiydi. Mızrağı bulmaya giderek yaklaşıyorduk.

“Kutunun ona ait olduğundan emin misiniz?” diye sordu Simone. “Belki sadece benziyordun”

“A, evet, eminim,” dedi Madam Elisabeth. Masasına yaslanıp kutuyu bıraktı. “Bütün bir yaz burada uğraşıp yaptı kutuyu. Şimdi bile kutunun üzerinde nasıl çalıştığı gözlerimin önüne geliyor.” Pencereden küçük, mükemmel bir şekilde budanmış ve şehre bakan bir bankı olan bahçeye işaret etti. Son birkaç dakikada karanlığın çöktüğü bahçe birkaç lambayla aydınlanmıştı. “Saatlerce orada otururdu, en sevdiği yerdi orası.” “Kızınız hâlâ burada mı?” diye sordu Simone.

“Hayır.” Madam Elizabeth’in yüzünde kederli bir ifade vardı. “Öleli neredeyse on üç yıl oluyor.”

“Bunu duyduğuma üzüldüm,” desem de mızrakla bir bağlantının daha koptuğunu düşünmekten kendimi alamadım.

Madam Elisabeth kaşlarını çatıp bana tuhaf bir bakış attı. “Anlamıyorum. Bilmiyor muydun? Mutlaka biliyorsundur.” Şimdi şaşırma sırası bendeydi.

“Şey, hayır.” Başımı iki yana salladım. “Kızınıza olanları nereden bileyim ben?”

“Tanrım.” Madam Elizabeth doğrulup başını yana eğdi ve bana baktı. Sessizce “Bilmiyorsun,” dedi. “Bu yüzden geldiğini sanmıştım. Bildiğin için.”

“Neyi bildiğim için?” diye sordum.

Madam Elizabeth birkaç adım atıp elime uzandı ve iki avucunun arasına aldı. “Cassandra, benim kızım...” Kısa bir an, doğru sözcükleri seçmeye çalışırmış gibi duraksadı. “Kızım senin annen. Ben senin büyükannenim.”

-YİRMİ İKİ-

ruk indirmişti sanki. *Madam Elizabeth büyükannem miydi?* Hayır. Doğru olamayacak kadar deliceydi bu. Bu bir entrikaydı. Zihnimi etkilemek için kurgulanmış bir oyun. Bu kadın benim büyükannem değildi. Annem bir yetimdi. Cleveland’in yetiştirme yurtlarında büyümüştü. Babam ve babamın Küba’da ardında bıraktığı yakınları hariç, hiç akrabam yoktu.

limi çekip birkaç adım geriledim. Biri karnıma bir yum

Başımın döndüğünü hissettim.

Madam Elizabeth yüzünde endişeli bir ifadeyle beni bir sandalyeye oturttu. “İyi misin? Niyetim seni sarsmak değildi.” Simone önümde eğilip “E, ne bekliyordunuz ki?” diye sordu. “Birine öylece büyükannesi olduğunuzu söyleyip sarsılmayacaklarını düşünemezsiniz.” Elini yüzümün önünde getirip salladı. “Cassie, iyi misin?”

Başımı salladım. Fakat baş dönmesi geçmemişti. Komplekste bulmayı umduğum bu tür bilgiler değildi. Küçükken babam hariç, annemle aramdaki tek bağ fotoğraflar olmuştu

ki onların çoğu da oradan oraya taşınmalarımızdan birinde kaybolmuştu. Yine de

içlerinden en sevdiğim bazıları hâlâ hatırımdaydı. Annemle babamın düğün günlerinde yakından çekilmiş bir fotoğraf; karnı burnunda annem dondurma yiyordu. En sevdiğim ise annemin doğumun hemen ardından beni kucağında tuttuğu ve babamın kolunu ikimize de doladığı fotoğraftı.

“Su ister misin?” diye sordu Simone.

“Evet, evet. Bu iyi bir fikir.” Madam Elisabeth masasının etrafından dolanıp telefonu eline aldı. “Massimo, odama su getir. Hemen.”

Arkamda dikilen Asher “Kusura bakmayın,” dedi, “fakat Cassie’nin gerçekten torununuz olduğunu nereden biliyorsunuz? Sırf size kızınızı anımsatması ve kutunun onda olması gerçek bir kanıt değil.”

“Tabii ki bu yeterli bir kanıt değil,” dedi Madam Elisabeth.

Kapı çalınınca herkes sustu. Massimo üzerinde su dolu bir sürahi ve birkaç bardak olan gümüş bir tepsiyle odaya girdi.

“Teşekkürler Massimo.” Madam Elisabeth Bana bir bardak su verdi ve Massimo’ya “Hepsi bu kadar,” dedi.

Massimo “Nasıl isterseniz,” dedi. Sonra beni meraklı gözlerle süzdü ve odadan çıkıp kapıyı kapattı.

Bir yudum su içip sakinleştim. *Asher haklt. Bu herhalde Madam Elizabeth’in kendi hüsnükuruntusu. Onun torunu olamam... değil mi?*

Madam Elizabeth “Şimdi kendini daha iyi hissediyor musun?” diye sordu.

“Evet.” Başımı salladım. “Fakat büyükannem olduğunuzdan nasıl bu kadar eminsiniz?”

“izi taşımanın yanı sıra tam torunumun olduğu yaştasın ve annene tuhaf bir şekilde benziyorsun... Şuna bir bak.” Eli ensesine gidip boynundaki bir kolyeyi çıkardı. Madam Elizabeth zincirden sarkan madalyonu açtı.

Kolyeyi bana verip “Sana tanıdık geldi mi?” diye sordu. Madalyonun içindeki iki fotoğrafa baktım. Soldakinde annemin beni bebekken kucağında tuttuğu, küçüklüğümden anımsadığım o aynı fotoğraf; sağda ise kucağında bana çarpıcı

bir şekilde benzeyen bir kızı tutan genç Madam Elizabeth vardı.

“Annen bunu bana sen doğduktan hemen sonra gönderdi,” dedi Madam Elisabeth. “Gönderenin adresi yoktu. Sadece madalyon ve senin işareti taşıdığın yazılmıştı. Ölmeden önce bana gönderdiği son şeydi bu.”

Bu gerçek olabilir miydi? O gerçekten büyükannem miydi? “Fakat beni bulmaya çalışmadın hiç,” dedim, “ya da benimle temas kurmaya...”

“Seni ancak bu şekilde koruyabilirdim. Annen de bu yüzden gitmişti zaten. Kimsenin seni aramadığından emin olmak için. Senin için yaptığı onca fedakârlığı mahvetmeyi göze alamazdım.” Madam Elisabeth gecenin karanlığına baktı. “Onu Hastati’yle yakınlaşmaması konusunda uyarmıştım fakat bana kulak asmadı. Buraya gelip bana hamile olduğunu söylediği o gece... ikimiz de ortadan kaybolmasının seni korumanın en iyi yolu olacağını biliyorduk.”

Asher “Hastati’yle arasında nasıl bir ilişki vardı?” diye sordu. Madam Elisabeth yüzünü tekrar bize döndü. “Belki de bu

konuyu sonra Cassandra’yla aramızda konuşsak daha iyi olacak... Baş başa.”

Madam Elisabeth’in masasındaki telefon çaldı.

Simone ve Asher’a bakıp “Bana anlatmanız gereken her şeyi arkadaşlarımın da duymasında bir sakınca yok,” dedim. “Güvenilirdirler.”

“Bundan eminim fakat benim için bunlar özel meseleler de.” Madam Elisabeth arayanın ismini görünce yüzünü ekşitti. “Kusura bakmayın. Bu çağrıya yanıt vermem gerek.” telefonu alıp özel konuşmak için odadan çıktı.

Simone bana “Ne düşünüyorsun?” diye fısıldadı. “Ona inanıyor musun?”

“Bilmiyorum,” dedim. “Bu hafta işittiğim en çılgınca şey değil. Ayrıca madalyondaki fotoğraflarda annem var.”

“Yine de dikkatli olman gerek.” Asher masanın üzerindeki kâğıtları karıştırmaya koyuldu. “Buraya mızrağı bulup amcama geri vermek için geldiğimizi unutma.”

Simone kulağını kapıya dayamıştı. Asher yanıma gelip alçak sesle “Geri geliyor!” dedi.

Madam Elisabeth odaya girdiğinde üçümüz de az önce durduğumuz yerlerdeydik. “Sohbetimizi böldüğüm için özür dilerim fakat anlaşılan bir süreliğine buradan ayrılmak zorundayım.” Odadan çıktığında olduğundan daha perişan görünüyordu. “Ben gelene kadar burada kalabilirsiniz. Massimo size akşam yemeği getirir.” Madam Elisabeth cebinden küçük bir anahtar çıkarıp masasındaki kilitli çekmeceyi açtı.

İyi bir haberdi bu. Yalnız kalacaktık ve bu da mızrağı aramak için bir fırsatımız olacağı anlamına geliyordu. Simone ve

Asher’ın da benimle aynı fikirde olup olmadığını görmek için yüzümü çevirmeye gerek bile duymadım. “Sorun değil,” dedim. “Fakat kullanabileceğimiz bir tuvalet var mı?”

“Ha, tabii.” Madam Elisabeth bir dosya çıkarıp çekmeceyi kapattı. Cep telefonu çaldı. Telefona bakıp kaşlarını çattı. “Massimo’ya söyleyeyim de size göstersin.” Ofisinin kapısını açtı. “Massimo!” diye seslendi.

Telefonu tekrar çaldı.

Aceleyle “Kim bilir nereye gitti,” dedi. “Ben size nereye gideceğinizi söyleyeceğim. Gelin.”

Madam Elisabeth’in peşi sıra koridora çıktık.

Mermer bir merdivene işaret edip “Şu merdiveni görüyor musunuz?” dedi, “ikinci kata çıkıp sola dönün. Tuvaletler koridorun sağ tarafında. Sonra hemen ofisime dönün. Zaten çok oyalanmadan geleceğim.” Topuğunun üzerinde döndü. Tam gidecekken yüzünü tekrar bana çevirip ellerini omuzlarıma koydu. “Nihayet seninle tanıştığım için çok mutlu oldum Cassandra. Ben döner dönmez konuşuruz, olur mu?”

“Tabii, sorun değil,” dedim. Bir an önce komplekste mızrağı aramaya niyetliydim. Karşımdaki kişi belki büyükannemdi fakat ben oraya babamı kurtarmak için gelmiştim.

Madam Elisabeth gülümseyip saçımdan sarkan bir tutamı kulağımın arkasına kıstırdı. “Annene ne kadar da benziyorsun,” diye mırıldandı.

Simone “Cassie, geliyor musun?” diye sordu. Başımı çevirdiğimde Simone’un

beni merdivenin başında beklediğini, Asher’ın ise basamakları tırmandığını gördüm.

“Evet.” Onlara yetişmek için arkama döndüm.

‘ Priorato dan ayrılma Cassandra,” diye bağırdı Madam Elisabeth. “Dışarısı senin için tehlikeli.”

Sessizce “Tahmin bile edemezsiniz,” dedim.

Fakat tehlike ne denli büyük olursa olsun mızrağı bulduğum an oradan ayrılacağımı biliyordum.

[1]

Bir tür jambon (ç.n.)

-YİRMİ ÜÇ-

Üçümüz merdiven sahanlığında bir araya geldiğimizde Asher “Şövalyelere asla güvenme,” dedi. “Bunu bana amcam söylemişti ve haklıydı da. Birbirimizden ayrılmamalıyız.”

“Bence de.” Simone başını anlayışla salladı. “Hem bu Madam Elisabeth hakkında adamakıllı ne biliyoruz ki?”

Bunları tartışacak zamanımız yoktu. “Ayrılmazsak tüm kompleksi araştıramayız,” dedim.

Asher “Güvenli olmaz bu,” diye ayak diredi. “Burada birileri sana saldırabilir.”

Simone tırnağını kemirdi. “Peki, Cassie ve ben binanın içinde kalsak ve sen dışarı çıksan nasıl olur? Bu şekilde üçümüz de ortalıkta gezmemiş oluruz.”

Bu iyi bir ara yol olabilirdi. “Hadi Asher,” dedim. “Şimdiden zaman kaybediyoruz.”

Asher tereddüt etse de sonunda geri adım attım. “Peki.” Simone gülümsedi. “Ayrıca, böylece biri yakalanırsa o kişi sadece sen olursun.”

Asher ona öfkeli bir bakış attı. “Yakalanmayacağım.” Tırabzanı tutup parmağını bana doğrulttu. “Yirmi dakika,” dedi. Bir alttaki sahanlığa sıçrayıp köşeyi döndü ve gözden kayboldu.

“Simone, ben aşağı kata inip etrafa bakınırken sen de bu kata göz atmak ister misin?”

“Bana uyar. Büyükannen geri dönerse de tuvalette olduğumu söylersin.”

Başımı salladım ve merdivenden aşağı indim.

Madam Elisabeth’in söylediği her şey doğruysa annem eskiden bu koridorlarda gezinmiş... ve bilmeceli kutuyu yapmıştı. Sanki mızrağı gizleyen de oydu... Fakat nereye?”

Aşağı katta her oda bir ofis gibi düzenlenmişti; hiçbirinde heykeller ya da

mızraklar yoktu. Madam Elisabeth'in ofisine geri döndüm ve pencereden dışarı baktım. Asher dışarıda bir yerdeydi fakat tek görebildiğim güya annemin en sevdiği bahçenin girişiydi.

Bahçe. Kutudaki şiirin ilk dizesinde annem gönlünün bahçesinden bahsetmişti.

Mızrağı oraya saklamış olmalıydı!

Simone'u yanıma alıp dışarıyı kolaçan etmeliydim. Odadan hızla çıktım. Koridorun aşağısında tartışan insanların seslerini işittim. İçlerinden biri Madam Elisabeth'ti ve sesinden canının sıkkın olduğu anlaşılıyordu.

Parmaklarımın üzerine basarak kapalı kapının yanına gittim. "Bana daha önce bildirilmeliydi." Madam Elisabeth'in sesinde sert bir ton vardı. "Durumu kötüye gider gitmez."

Tanımadığım, boğuk bir ses "Söylentiler doğrulanmamıştı," diye karşılık verdi. "Fakat artık kızın karşı karşıya olduğu tehlike daha da büyük. Ona babasının durumundan bahsetmeyi düşünüyor musunuz?"

Tüm dikkatimle onları dinliyordum ve kalbim hızlanmıştı. Göğsümdeki küt küt sesler konuşmalara kulak kabartmamı zorlaştırıyordu.

Madam Elisabeth "Sonunda," diye yanıt verdi. "Kız şimdi biraz sarsılmış gibi. Kaynakların adamın sadece bir saati kaldığım mı söyledi?"

"Tabii henüz ölmemişse." Adam bu son sözleri hissizce söylemişti. "Tabii ölürse de üzülecek halim yok."

Dizlerimin bağı çözüldü. Duvardan destek aldım.

Hayır, hayır, HAYIR! Babam ölemezdi. Bu olamazdı. Onu kurtarmanın bir yolu olmalıydı. Bir şeyler yapmam gerekiyordu. "Belki," diye mırıldandım. "Belki onu kurtarabilirim." Sonra aklıma bir fikir geldi. *Mızrak. Mızrağı ele geçirirsem... bir şekilde çalıştırabilsem... kaderi değiştirmek için kullanabilirdim. Kaderin küçük bir parçasını değiştirirdim böylece: Babamın alınyazısını. Tek yapmam gereken mızrağı bulmak... Hemen.* Koşup ön kapıyı açtım ve dışarı çıktım.

Bahçeye giden patika küçük lambalarla aydınlatılmasa etraf kapkaranlık

olacaktı. Uzun serviler bahçeyi meraklı gözlerden sakınıyordu. Özenle budanmış çalıdan çitler ve en uçta aşağıdaki roma şehrine bakan beton bir bank vardı. Şiiri aklıma getirdim.

Gönlümün bahçesinde Bir hançer vurdu hedefi Haçın merkezini keserek Beni karanlığa mahkûm etti

Muhtemelen şiirin ikinci dizesinde bahsedilen hançer mızrak için kullanılan bir şifre olabilirdi. Fakat haçın merkezini kesmesi ne anlama geliyordu?

“Hangi haç?” diye fısıldadım; etrafımda döndüğümde bahçede hiç haç görmedim. Roma çatılarının üzerinden baktım. Geceleyin bile şehir ışıkları tepelerinde haçlar yükselen kubbeleri ve çan kuleleri olan çok sayıda kiliseyi aydınlatıyordu. Şiir beni bunlardan birine gönderebilir miydi?

Ümitsizliğe kapıldım. Tek tek tüm o kiliselere gitmem gerekirse mızrağı zamanında bulup babamın alınyazısını değiştiremezdim.

Hayır. Bir yanıt *olmak zorundaydı*.

Daha da öteyi görebilmek için bankın üzerinde dikildim. Bir ipucu daha bulmam gerekiyordu. Bana doğru yönü işaret edecek bir işaret.

Fakat hiçbir şey yoktu.

Belki Asher ve Simone’un yardımıyla bir şeyler çıkabilirdi. Bankın üzerinden aşağı atlayacakken bahçedeki çalı çiderin şeklini fark ettim. Yukarıdan bakıldığında çalılar mükemmel bir Malta Haçı oluşturuyordu ve ortalarında, haçın kollarının buluştuğu noktada diğerlerinden çok daha koyu renkli bir adım taşı vardı.

Haçın karanlıkta kalan merkezi. İşte buydu. Mızrak buraya gömülü olmalıydı.

Banktan aşağı atladım ve merkeze ulaşmak için çalı çitin içinden geçtim. Çömelip düz taşı kenarlarından tutup yana kaydırdım.

Islak toprağı on santim kadar eşelememin ardından mavi bir kadife parçası belirdi.

Oradaydı! Nihayet bulmuştum onu!

Yeri daha da hızlı eşeledim ve her gün insanların yürüdüğü yerin yalnızca santimlerle ölçülecek kadar aşağısında küçük bir kadife yığını buldum. Kadifeyi yerden kaldırdım ve açtım, içinden epey lekeli, sıradan görünümlü bir mızrak başı çıktı.

Asher'ın mızrağa dokunmamam konusunda yaptığı uyarıyı anımsadım. Bunu yapmayacağıma söz vermiştim fakat acil bir durum söz konusuydu. Yapmak istediğim son şey mızrağa bir ömür boyunca bağlanmak olsa da babamı kurtarmamın tek yolu buysa yapacaktım.

Ellerim titredi.

Kimsenin mızrağı kullandığımı bilmesine gerek yoktu. Kendi kendime işe yararsa bir daha mızrağı asla kullanmayacağıma söz verdim.

"Kendine gel, Cassie," diye fısıldadım. "Sen bunu yapmak için doğmuşsun."

Mızrağı nasıl işler hale getirileceğine ya da farklı bir kaderin nasıl seçileceğine dair talimatlar yoktu; tek yapabileceğim önsezilerime kulak vermek ve sonunun iyi olacağını ümit etmekti.

Derin bir nefes alıp kirli parmaklarımla mızrağı sıkıca kavradım. Metali çok soğuktu. Dua ettim: *Lütfen, işe yarasın.*

Bekledim. Fakat hiçbir şey olmadı. Belki ellerim o kadar topraklı olduğu için çalışmamıştı. Yakınlardaki bir çeşmeye koşup ellerimi ve mızrağı yıkadım, ardından mızrağı tişörtüme sildim.

Mızrağı Alaaddin'in lambasıymış gibi ovdum ve babamın sağlığının iyileşmesini diledim.

Hâlâ bir şey olmamıştı.

Göğsüme bir hüzün çöktü. Peder Gregorio bir seferde mızrağa ancak bir kişinin bağlanacağını söylemişti ve bir süredir gücü hapsetmek için Tobias'ı kullanıyorlardı. Belki güç hâlâ Tobi-as'daydı. Belki de ben herkesin olduğumu sandığı kişi değildim. Her halükârda bunun anlamı babamı kurtaramayacağımdı.

Bu iş bitmişti. Başarısız olmuştum.

Yere çöktüm... Yenilmiş halde. Cesur olmak için çok ça-balasam da şimdi gözyaşlarımın yüzümden aşağı süzüldüğünü hissediyordum.

Postacı çantamı açıp mızrağı içine soktum. Tam bırakacakken parmak uçlarımda küçük bir elektrik akımını andıran hafif bir karıncalanma hissettim. Başta cep telefonumun titreştiğini sansam da yanıma telefon almamıştım. Kalbim hızlandı. Elimden kaçacağından korkarak mızrağı daha da sıkıca kavradım.

Kör edici bir ışık çıktı; sanki güneşe bakıyordum. Ellerimi gözlerimi siper etmek istesem de hiç kımıldayamadım. Sanki bedenimden ayrılmıştım ve artık ne çeşmenin yanında, ne kompleksin içinde, ne de Roma'da bir yerdeydim. Başka bir yerdeydim; ne karanlıktı ne aydınlık; çevremi saran uçsuz bucaksız bir hiçlikti. Çok tuhaf bir histi bu. Bana sonsuz olasılıklar varmış gibi geliyordu. Sadece bunların hiçbirini göremiyordum.

Sonra bir vakum beni yeniden varoluşun içine çekiyormuş gibi kendimi yeniden bedenimin içinde buldum. Gözlerim kapalıydı, nefes alıp verişim yavaşladı. Damarlarımda gezen kan kulaklarımda akıl almaz bir uğultu çıkarıyordu.

Yüzler ve görüntüler etrafımda uçuştu.

Odaklan, dedim kendi kendime. *Babam bulmalısın.*

Aniden görüntüler duruverdi. Bir hasta yatağının etrafında bir grup doktor ve hemşire telaşla bir hastayla ilgileniyorlardı. Bu hastanın babam olduğundan nasıl emin olabildiğimi bilmesem de aramızdaki bağı, kanının damarlarımda aktığını hissedebiliyordum.

Sonra bir ses geldi. Monoton bir *bip* sesi.

Doktorlardan biri geri adım atıp başını iki yana salladı ve cerrahi eldivenlerini çıkardı. Artık çok geçti.

Babam ölmüştü.

-YİRMİ DÖRT-

" T T AYIR!" diye haykırdım; gözlerimi açıp hâlâ sıkıca tuttu--L Ağum mızrağa baktım. Bir başka seçenek daha olmalıydı. Babamın alınyazısını değiştiremiyorsam kaderi değiştirme gücü neye yarardı ki?

Asla pes etmeyecektim. Gözlerimi yumup daha da konsantre oldum. Yeniden boşluğun içine düşsem de bu kez ileri doğru sürüklendiğimi hissettim; hani neredeyse nazik bir dalganın üzerinde yol alan bir sörfçü gibi. Ufukta mezarlığa benzer bir yer olduğunu görebiliyordum. Hiçbir şey yapmazsam akıntıyla birlikte mezar taşına doğru gidecektim fakat gitmek istediğim yer orası değildi. Bir başka seçenek olmalıydı. Nefesimi yatıştırdım. Gördüklerimi nasıl değiştireceğim hakkında hiçbir fikrim olmasa da bunun için uğraşmayı bırakmayacaktım.

Kendi kendime fısıldadım: “Ölemez. Kalkmalı ve iyi olmalı.” Sonra eriştiğim güç her ne ise ona seslendim: “Gerçekleştir bunu.”

Zihin gözümün içine doğru bir kanal açıldı. Bir dip akın-tısıydı bu sanki. Sörf yaptığım yönden farklı bir yöne doğru gidiyordu. O dip akıntısına odaklanarak babamla aramdaki bağlantıyı takip etmeye çalıştım. Bu yönün beni nereye götüreceğini görmek istiyordum. Uzakta bir sahne belirdi; o eski, titrek filmleri izlemek gibiydi bu. Elinde şok cihazı olan bir doktor hemşirelerden geri durmalarını istiyordu. Tüm gücümü vererek ileri atıldım ve görüntüye doğru süzüldüm. Daha önce işittiğim o uzun, monoton *bip* sesi birden belli bir ritimle çıkmaya başladı. Babamın kalbi yeniden atıyordu.

Başarmıştım. Onu kurtarmıştım.

Fakat nerede olduğunu bilmiyordum.

Geçen sefer mızrağa söylediklerimin babamı kurtarmama nasıl yardımcı olduğunu düşünerek “Nerede olduğunu bilmem gerek,” diye mırıldandım. “Bana ne zaman onunla bir araya geleceğimizi göster.”

Görüntüler tekrar, hızlı bir atlıkarınca gibi dönmeye başladı ve nihayet parlak, mavi bir denize bakan, tanımadığım bir adamda sabidendi.

İstediğim bu değildi. Belki de kiminle bir araya gelmek istediğimi açıkça belli edememiştim. “Hayır, hayır, Felipe Arroyo. Onun yanında olmalıyım. Bana bunun ne zaman gerçekleşeceğini göster.”

Kör edici bir hızla bir şeye doğru çekildiğimi hissettim. Sonra durdum; babamın bir hastane odasındaki görüntüsünü seçtim. Dışarıda bir şimşek çakıyor, gök gürlüyordu. Bulanık bir pencereden beyaz bir arabanın uzaklaştığını görebiliyordum. Nerede olduğumuzu anlamaya çalışsam da görüntü giderek

silikleşiyordu. Babamın *“m’ija,* "dediğini işittim. Sonra duvarda

saati ve tarihi gösteren bir saat olduğunu fark ettim. Ertesi sabahı, ll:58’i gösteriyordu.

Aniden yeniden uzaya savruldum. Şimdi görüntüler üzerime daha da hızlı geliyordu. Tek görebildiğim bir eldi; bir tabanca tutuyordu. Ardından önce tartışma sesleri işittim ve ateş edildi. Bu görüntünün yerini hemen çok sayıda insanın tehlikeli maddelerden koruyucu giysilerle bir şehrin sokağında yürüdüğü görüntü aldı... Bu görüntü de aniden bedenlerin olduğu bir görüntüyle karıştı... Aynı sokağa dağılmış, ölü, çürüyen bedenler ve yakınlardaki bir parkta devam eden bir yangın. Görüntüler giderek hızlandı. Binlercesi yanımdan o kadar hızlı uçup geçiyordu ki hiçbirinden bir anlam çıkaramıyordum. tleri itildiğimi hissettim... Gittikçe hızlanarak. Etrafımdaki her şey bir bulanıklığa dönüşüyordu. Kontrolü kaybetmiştim. Yeniden şimdiki zamana dönmem gerekiyordu. Fakat bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Bulunduğum yerde sesim, bedenim yoktu. Fakat kalbimin hızlandığını hissedebiliyordum. Nefes alamıyordum. Boğulacaktım.

Kendimi ölecekmişim gibi hissettim.

“Cassie?” Asher’ın sesini işittim. Fakat çok uzaktan geliyordu. “Cassie!”

Omzuma dokunulduğunu hissettim. Dokunuş beni çarparak yeniden gerçekliğe döndüren bir elektrik akımı gibiydi. Gözlerimi açtığımda Asher’ın geriye tökezlediğini gördüm.

“Neydi bu?” diye sordu. Elini hızlıca sallıyordu.

“Bilmiyorum,” dedim. Hâlâ çantamda olan mızrağı bıraktım. Ona az önce ne yaptığımı söyleyemezdim.

“İyi misin?” Yanımda diz çöktü.

Başımı sallayıp yüzüme düşen saçlarımı yana attım.

Bana doğru uzandı. Parmak uçları yanağıma hafifçe değdi. “Ağlıyor muydun?”

Gözyaşlarımın arkalarında bıraktığı çizgileri hissettim.

“Ne oldu?” diye sordu. “Neden dışarı çıktın?”

“Ben... Seni arıyordum,” dedim. Mızrağı nasıl aldığımı açıklamak için çabucak bir hikâye uydurmam gerekiyordu. “Fakat şurada oturuyordun.”

“Evet. Massimo’nun sesini işittiğimi sandım... Beni görmesini istedim.”

Karanlıkta bile Asher’ın bana inanmadığını fark edebilmiştim. “Öyleyse ben seni nasıl bulabilecektim ki?”

“Önemli değil, buldun beni işte, değil mi?” Konuyu değiştirmem gerekiyordu. “Simone’u alıp buradan gitmemiz gerek.” Parmağımı postacı çantama tıklattım. “Mızrağı aldım. Büyükannemden. Fakat başkaları durumu anlamadan buradan gitmeliyiz.”

Asher donakaldı. Gülümseyeceği yerde, yüzü çarpıldı. Gözlerinin içinde giderek büyüyen öfkesini görebiliyordum. “Yapmadın, değil mi. Of!” Saçını tutup çekiştirdi. “Mızrağa dokunmayacağına söz vermiştin. Şimdi... Şimdi işler karıştı işte!” “Hayır, Madam Elisabeth mızrağa dokunamayacağımı biliyordu.” Hızlı konuşuyor, bir o kadar da hızlı düşünüyordum. “Mızrağı çantanın içine atmış. Ben hiçbir şey yapmadım.” Asher “Çantayı bana ver,” dedi. “Mızrağa yakın bile olmaman gerek.” Ben kayışı çıkarıp çantayı ona uzatırken, Asher olduğu yerde kaldı. Gözleri kısıldı. “Yalan söylediğini biliyorum.”

“Söylemedim,” dedim. Fakat beni dinlediği yoktu.

Asher kendi ellerine baktı. “Kendinle beraber beni de mahvettin,” diye mırıldandı. “Zaten başaramazdım.”

“Neyi başaramazsın?”

Asher sıktığı dişlerinin arasından “Görevimi, Cassie!” dedi. “Yapmak zorunda olduğum tek şeyi ve...” Ellerini ceplerine soktu. “Çuvalladım. Yapamam bunu!”

“Asher, neden bahsettiğini bilmiyorum fakat konu mızraksa.” Orta parmağımı işaret parmağımın üzerine bindirip “Yemin ederim mızrağa dokunmadım,” dedim.

Asher sırtını bana dönüp birkaç adım attı.

Küçük bir çocuk gibi yalan söylerken parmaklarımı üst üste koymamın aptalca olduğunu bilsem de nedense bunu yapmak kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıştı. Gerekli bir yalandı bu.

Arkasına dönmeden “Sana inanmak istiyorum. Gerçekten,” dedi. “O zaman her şey daha kolay olurdu.”

“Öyleyse inan bana.”

“Anlamadığın şey...”

“Cassie!” Simone son hızla bize doğru koşuyordu. “Seni içeride bulamayınca çok endişe ettim.” Kollarını boynuma dolayıp bana sarıldı. “Siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz? Neden gelip almadınız beni?”

“Mızrak bende,” diye fısıldadım. “Fakat buradan çıkmamız gerek.”

“Sende mi? Neredeymiş?” Simone’un sesi beklediğim kadar heyecanlı çıkmamıştı.

Asher öfkeli bir sesle “Büyükannesi vermiş,” dedi.

Simone “Başından beri ondaymış, ha?” dedi. “Şövalyeler mızrağın kendilerinde olmasına rağmen insanların öldürülmesine göz mü yumuyorlarmış?”

“Evet, eh... Hayır. Karışık bir durum. Herkesten gizlemesi gereken bir sırmış bu.” Yalan söylemekten hoşlanmıyordum; beceremiyordum da. “Bu konuyu sonra konuşabiliriz, buradan çıkınca.”

Asher tek kelime etmeden gözlerini bana dikti.

“İyi de masum insanlar ölürken neden mızrağı sır olarak saklamış ki? Bu mantıksız.” Simone’un sesi şüpheci çıkıyordu. “Belki de bize yalan söyledi... Her konuda. Hatta mızrak sahte bile olabilir. Bizi başından savmak için uydurmuştur.”

Ona mızrağın gerçek olduğunu çünkü az önce kaderi değiştirip babamı kurtarmakta kullandığımı söyleyemezdim. Hikâyem ve yalanlarım çözülmeye başlıyordu.

“Sahte değil,” dedim. “Yıllardır mızrağı bana vermek için beklemiş.” Etrafıma baktım. Birinin beni mızrağı topraktan çıkarırken gördüğünden endişe ediyordum. “Yakalanmadan buradan çıksak nasıl olur acaba?”

“Eh, önce mızrağı göster bana.” Simone elini uzattı.

Asher ona “Neden? Görsen de gerçek olup olmadığını anlamazsın ki,” diye karşılık verdi.

Simone ona “Hayır fakat sanırım sen olsan anlarsın,” diye çıkıştı. “*Sen* gerçek olup olmadığını kontrol ettin mi peki?” Asher bana verilenin gerçek mızrak olup olmadığını teyit etmediğini fark edince huzursuzca kıpırdandı. Çantamı açıp içine baktı. “Aslı gibi fakat sadece Zio bundan emin olabilir.” Hala çenesini sıksa da omuzları bir nebze gevşemişti. “Dokunmadığından da eminsin, değil mi?”

Simone’a bakarak “Dokunmadığımı söylemiştim zaten sana,” dedim. “Mızrağa bağlanmak istemiyorum.”

“Tamam.” Asher nihayet öyküme kanmış gibiydi. “Fakat şu andan itibaren çanta bende kalacak,” dedi ve çantayı kendi sırt çantasının içine tıktı. “Yanına bile yaklaşmanı istemiyorum.” “Peki. Manastıra dönelim şimdi. Oraya ne kadar erken varırsak bu iş o kadar çabuk biter. O zaman her şey yeniden eskisi gibi olur.”

Simone dalgınca “Evet, belki de,” dedi.

Bahçeden geçip bir başka küçük avluya çıktım. Kimse bizi durdurmaya kalkmadan gitmemiz gerekiyordu.

Hemen arkamdan gelen Simone “Mızrağı alıp gidiyoruz o kadar, öyle mi?” diye sordu.

“Neden olmasın? Mahkûm değiliz biz.” Ana kapı az ilerideydi. “Ayrıca mızrağı Peder Gregorio’ya ne kadar çabuk ulaştırırsak babamı da o kadar erken geri alırız.”

Gecenin sessizliğinde bir kapının kapandığını işittik. Üçümüz döndüğümüzde Massimo’nun binadan çıktığını gördük. Bizi görünce koşmaya başladı. Ağır ayak seslerinin yeri dövdüğünü işitebiliyordum. “Burada kalman gerek!”

Asher sessizce *“Durmayın?* dedi. “Devam edin.” Hızlanmamıza rağmen kilitli kapıya vardığımda Massimo bizi durdurdu.

Massimo kapının önünü tutup “Gidemezsin,” dedi. “Madam Elisabeth bunun için onay vermedi.”

“Başka bir gün yine geliriz,” dedim. “Fakat şimdi gitmemiz gerek. Vakit çok geç oldu.”

Ne yapacağını bilemeyen Massimo duraksadı.

Asher bir adım atıp Massimo’yla arama girdi.

“Kapıyı aç,” diye buyurdu Asher. Sesi kalın ve gür çıkmıştı.

Massimo ona öfkeyle baktı.

Asher “Aç şunu,” diye yineledi.

Bu kez Massinıo dönüp kapının kilidini açtı.

Asher, Simone ve ben şöyle bir bakıştık. Düşündüğümüz kadar zor olmamıştı. Çok yakında tüm bunlar son bulacaktı.

Kompleksten dışarı birkaç adım atmıştık ki Massimo aniden koluma yapışıp beni kendisine doğru çekti. Tabancasının ucu kaburgalarıma batıyordu.

Asher ve Simone yüzlerini bize doğru çevirdiler.

Massimo yüzünde alaycı bir gülümsemeyle “ikiniz de yerinizden kımıldamayın,” dedi, “yoksa kız ölür.”

-YİRMİ BEŞ-

Böğrüme dayanmış bir tabanca varken korkumun daha büyük olacağını düşünürdünüz belki. Fakat son iki günde yaşadığım olaylar korkuya olan toleransımı epey arttırmıştı. Hatta bana kaçmanın yollarını düşünürken nefes alıp verişim yavaşlamış gibi bile geldi.

Asher ve Simone ise bambaşka bir hikâyeydi. Kımıldamasa-lar da gözlerindeki hayret ve paniği görebiliyordum.

Boş avluya bakınırken biraz zaman kazanmak için “Neden yapıyorsun bunu?” diye sordum. Alan geniş, beton bir duvarla çevriliydi ve dışarı giden tek yol içeri girerken geçtiğimiz sokaktı. “Sen bir şövalye değil misin?”

Massimo dudak büktü. “Onlar için on yıl korumalık yapmamın ardından beni de bir şövalye yapacaklarını düşünürsün, fakat hayır.” O konuştukça nefesini kulağımda hissediyordum. “Madam Elisabeth hep vaatlerde bulundu fakat başından beri beni oyalamak için söylediği bir yalandı bu. Artık kendi başımın çaresine bakmamın zamanı geldi.” Beni ileri itip bir kalkan gibi önünde tuttu. “Şimdİ şu ilk ara sokağa yürü bakalım. ’

Massinıo ve ben Simone’un yanından geçerken Simone "Onu bırakırsan sana çok para verebilirim,” dedi.

“Hah!” Massimo benimle beraber yürümeye devam etti. “Verebileceklerin Hastati’nin bana işaretli olanı teslim etmem karşılığında verecekleriyle kıyaslanabilir sanki. Şimdi iyisi mi siz ikiniz bana daha fazla yaklaşmayın.”

Asher’a baktım. Kıpırdamadan duruyordu; yumruklarını sıkmıştı. Belki de kaçma şansını sokağın ilerisinde bulabilirdim.

Simone “Anlamıyorsun, ne kadar istiyorsan verebilirim sana!” diye bağırdı. “Annem Sarah Bimington!”

Massimo duraksadı. Anlaşılan Simone’un teklifi üzerine düşünüyordu.

“Beni onlara teslim edersen, öldürürler beni,” dedim. Massimo’nun yapacağı şeyden dolayı suçluluk hissetmesini sağlamak istiyordum.

“Bu benim sorunum değil.” Massimo başını iki yana salladı. “Seni Hastati’ye götüreceğim. Hayatın için onlarla pazarlık edebilirsin.” Kolumu daha da sıkı tuttu ve tabancayı kaburgalarıma daha da bastırdı. Ardından beni ilk sokağa soktu. “Bir numara yapmaya kalkarsan seni vururum. Anladığım kadarıyla ölün bile para ediyor.”

“Massimo! Massimo!” Madam Elisabeth’in uzaktan Massimo’ya seslendiğini işittim.

Ara sokağa girdiğimizde Massimo “Daha hızlı yürü,” diye buyurdu. “Şu yeşil arabaya doğru.”

Loş ışıklı ara sokağın her iki yanında uzanan binaların ne kapıları ne de açık pencereleri vardı. Görünüşe göre tek kaçış yolu sokağın bir blok kadar aşağıda, ara sokağın kalabalık bir

sokağa açıldığı noktadaydı.

Vaktim tükeniyordu.

Tozlu, eski arabaya binersem zaten küçük olan kaçma şansım tamamen yitip gidecekti. Hamlemi yapmam gerekiyordu.

ikimiz yeşil arabaya yaklaşırken Massimo anahtarları çıkarmak için kolumu kavrayan elini bir saniyeliğine gevşetti. Bir saniyeden kısa bir sürede kararımı verdim. Bu benim son şansımdı.

Onu hazırlıksız yakalamayı umarak kolumu kurtardım. Park halindeki iki aracın arasından hızla geçtim. Caddeye doğru koşmaya başladım. Yolu yarılamışken bir güm sesi işittim ve bir kurşunun başımın yanından vınlayarak geçtiğini hissettim.

Donakaldım.

Massimo “Bir sonraki hedefi şaşırmayacak!” diye bağırdı.

Bu kez gerçekten korkmuştum. Altımı ıslatmama, omurgamdan aşağı yürüyen bir ürperti hissetmeme neden olabilecek; hiçbir şeyin sizi hazırlayamayacağı türden bir korkuydu bu.

Massimo sırıttı. Fakat sadece bir an için. Arkamda kalan bir şey dikkatini çekmişti ve tetiği çekişini sanki yavaş çekimde izledim.

Nefesimi tutup kurşunun bedenimi delmesini bekledim.

Fakat delmedi. Hedefindeki ben değildim.

Ve o anda tabanca sesi hem önden hem arkadan geldi.

Massimo geriye doğru tökezleyip yere düştü.

Arkama döndüğümde Madam Elizabeth’in elinde bir tabancayla ara sokakta

yürüdüğünü gördüm.

“Uzaklaş buradan Cassandra!” Madam Elizabeth elindeki tabancayı Massimo’ya doğrulttu. “Hemen!”

Koşmaya başladım. Madam Elisabeth ve Massimo arasında yaşanacakları görmek istemiyordum.

Haydi! diye haykırdı Simone. Asher’la ikisi caddenin kö-şesindeydiler. “Koşun!” dedim. Son siirar koşmaya başlamıştım bile. “KOŞUN!”

Metro istasyonuna geri dönene dek koşmayı bırakmadık. “Nasıl...nasıl...” Soluklanmak için eğildim. “Beni kurtarması gerektiğini nasıl anladı?” diye sordum. Olaylar arasında bağlantı kurmaya çalışıyordum.

Simone konuşacak halde değildi. Bilet makinesine yaslanmıştı ve nefesleri kısa ve hızlı çıkıyordu.

içimizde sadece Asher bitkin düşmemişti. Makineden metro pasoları satın aldıktan sonra sakinleşmek için ciğerlerine tek ve derin bir nefes çekti. “Simone yaptı,” dedi. “Komplekse geri koştuğunda büyükanneni dışarı koşarken görmüş. Ön kapıdaki güvenlik kamerasından Massimo’nun seni yakaladığını görmüş. Simone olanları ona anlatmış.”

Elimi Simone’un sırtına koydum. “Teşekkürler. Hayatımı kurtardın.”

Simone bana hafifçe başını sallayıp oturdu. Hâlâ güçlükle nefes alıyordu.

Asher “Manastıra gitmeliyiz,” dedi. Telefonundan saate baktı. “Otuz dakikada orada olabiliriz.”

Başımı salladım. Az kalsın vurulacaktım fakat şimdi neredeyse amacıma ulaşmak üzereydim. Mızrağı almıştım, babam kendine gelmişti ve yarın sabah hangi hastanedeyse oradan ayrılacaktı. Geriye kalan, Peder Gregorio’ya mızrağı vermekti; böylece her şey yerli yerine oturacaktı. Tıpkı zihnimde beliren görüntülerde olduğu gibi.

Ters gidecek ne olabilirdi ki?

-YİRMİ ALTI-

Biz manastıra yaklaşırken sokak lambaları her köşeye uzun gölgeler yansıtıyordu. Hiçbirimiz tek kelime etmesek de hepimizin ne kadar gergin olduğumuzun farkmdaydım.

“Bence bu iyi bir fikir değil. Ya Hastati bizi binanın dışında beklemeleri için birilerini gönderdiyse?” Simone yavaşladı. “Bir tuzağın içine çekiliyor olabiliriz. Belki de evime gitmeliyiz.” Babamı ve hayatımı geri kazanmaya o kadar yaklaşmışken vazgeçmeyecektim. “Dikkatli olacağız fakat mızrağı Peder Gregorio’ya geri götürmeliyiz. Tek yol bu.”

“Hayır, Simone haklı,” dedi Asher. “Muhtemelen manastırın tüm kapılarını gözetliyorlardır. Bu yüzden o taraftan gitmeyeceğiz.” Asher durdu ve loş ışıklı bir antika dükkânına işaret etti. “Beni izleyin.”

içeride, bir yazarkasanın arkasında oturan orta yaşlı, sakallı bir adamın yanından geçtik. Adam bize başını hafifçe sallarken Asher tezgâhın üzerine yirmi avro bıraktı ve dükkânın arka tarafına doğru yürümeye devam ettik.

"Nereye gidiyoruz?” diye sordum. Kitap yığınlarının, pirinç süs eşyalarıyla dolu bir masanın ve içi hayatımda görmediğim kadar çok seramik kedi biblolarıyla dolu bir dolabın arasından geçtik.

Asher soluk, yeşil bir perdenin kısmen gizlediği bir arka odaya işaret etti.

Perdeyi iterek açtı ve içeri girmemizi işaret etti. “Gizli bir geçit var... Burada.” Küçük bir halıyı kaldırmasıyla bir kapak ortaya çıktı. “Roma bunlarla dolu. Sanki şehir eski bir labirentin üzerine inşa edilmiş. Bir bilseniz, ne kadar çok...”

“Zaten biliyoruz.” Simone, Asher’ın sözünü kesti. “Eski oturduğum evde de vardı böyle bir geçit.”

“Ya... Eh, evet. Yalnız ben bu geçitten pek de kimsenin haberi olduğunu sanmıyorum. Zio’nun bile.”

Asher’ın peşinden antika dükkânının altındaki bir çukura girdik. Görünürde birkaç kutunun dışında pek de bir şey yoktu. Ne tüneller vardı, ne de geçitler.

Etrafıma bakınıp “Şimdi ne yapacağız?” diye sordum.

“Şimdi sürüneceğiz.” Asher gülümsedi ve bize uzak kalan duvarın yanındaki bir

boşluğu gizleyen, küçük, metal bir ızgarayı kaldırdı.

Boşluk kesinlikle klostrofobisi olanlara göre değildi. Yine de manastıra girmek için güvenli bir yoldu ve önemli olan da buydu.

Simone arkamızdan “Gelmedik mi daha?” diye seslendi.

“Az kaldı.” Asher bir başka metal ızgaraya daha uzanıp tepesindeki iki vidayı söktü. Izgarayı yana atıp içinden geçti. Sonra elini başının üzerine uzattı ve bir sicimi çekmesiyle odanın or-

tasından sarkan bir tek ampul yandı. “Ta-da! Sizlere Zio’nun şarap mahzenini sunmaktan onur duyarım.”

Etrafımızı çeviren taş duvarlar boyunca koyu renkli, ahşap raflar diziliydi. Sadece birkaçının içinde şişeler vardı. Geri kalanlar boştu ve toz içindeydi.

“Manastırda mıyız?” Simone pantolonundaki ve ellerindeki tozu silkeledi.

“Evet.” Asher gülümsedi ve çürük, eski bir merdivenin başına gitti. “Zio merdivenden inemediğinden istediğinde şarap şişelerini ona benim getirmem gerekiyor. Bir gün bu rafları çekerken bu dar geçidi buldum. Nereye çıktığına bakmaya karar verdim. O zamandan beri benim gizli geçidim.”

“Hıh.” Simone omuz silkti. “Belki de sandığım kadar sıkıcı biri değilsindir.”

Manastırda olduğum için rahatlamam gerekirdi fakat nedense öyle olmamıştı. İçeri girdiğimizde emniyette olmamız gerektiğini bilmeme rağmen bir türlü gevşeyemiyordum. “Ya dükkândaki adam hiç soru sormuyor mu? Öylece geçip gitmene izin veriyor demek?”

“Çoğu zaman ona bir şeyler götürüyorum,” diye açıkladı Asher. “Bir şişe şarap ya da tablolarımdan birini. Bunu bir çeşit geçiş ücreti olarak görüyorum.”

“Peki, neyse.” Simone merdivene doğru yürüdü. “Şu mızrağı amcana götürsek de tüm bunları geride bıraksak artık?” Simone haklıydı. Neredeyse sona gelmiştik.

Yüzüme küçük, gizemli bir sırıtış oturdu. Başarmıştım. Mızrağı bulup kaderi değiştirmiş, babamı kurtarmıştım. Kimseyle paylaşabileceğim bir bilgi değildi

bu. Yine de kendimi güçlü, her şeyi yapabilecek gibi hissetmemi sağlıyordu. En iyisi ise varın sabah ll:58'de, büyük bir fırtına sırasında babamın yanında olacağımdı. Tek yapmam gereken Peder Gregorio'dan babamın nerede tutulduğunu öğrenmekti.

Asher basamakları üçer üçer aşarak merdivenden çıktı. Sırt çantasına uzanıp tepedeki kapının kilidini açacak anahtarı çıkardı. "Önden buyurun," dedi. Simone'la geçelim diye kapıyı açık tuttu.

Mutfağa adım atmamla bir şeylerin ters gittiğini anladım. Fransız kapıların arasından manastırdaki tüm ışıkların kapalı olduğunu görebiliyordum ve içeride tuhaf bir sessizlik vardı.

"Zio, orada mısın?" diye seslendi Asher. Işığı yaktı.

Sessizlik.

Mutfaktan çıkıp önce yemek salonuna, sonra da karanlık avluya girdik.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Fısıldayarak "Amcan burada mı?" diye sordum.

Simone "Belki dışarı çıkmıştır," diye akıl yürüttü. Üçümüz birbirimize sokularak yürüdük.

Asher çakısını açtı. Elini kaldırıp bize olduğumuz yerde kalmamızı işaret etti. Gölgelerin arasına girip çıkan bir Ninja gibi yaşlı keşişin ofisine vardı.

Simone'la ikimiz ön kapının yanında kaldık. Keşişin ofisinin ışığının yandığını fark etmemle şakağımdan aşağı bir ter damlası süzüldü.

Asher "Zio," diye haykırdı. Sesindeki paniği ve kokuyu sezebiliyordum.

Simone'la birbirimize baktık. Fakat kaçmak yerine Asher'a

doğru koştuk. Kapı ardına kadar açıktı ve Peder Gregorio deri koltuğunda oturuyordu. Başını geriye atmıştı; gözleri fal taşı gibi açık olsa da boş bakıyordu. Teni soluktu. Asher yanına çömelmişti. Elinde tuttuğu amcasının eline başını yaslamıştı.

Simone yanımda dikiliyor, eliyle ağzını kapatıyordu. “Yoksa o?..”

Asher’la göz göze geldik ve başını hafifçe iki yana salladı. Peder Gregorio ölmüştü.

Babamı bulmamın, Hastati yi durdurmamın anahtarı yoktu artık.

Simone “Buradan çıkmak zorundayız!” diye bağırdı. “Bunu her kim yaptıysa hâlâ burada olabilir!”

Asher sakin bir sesle “Kimse yapmadı,” dedi. Hâlâ amcasının elini tutuyordu. “Zio bana haftalar öncesinde ömrünün sonunun yaklaştığını söylemişti. Daha geçen gece bile yakında bir başıma kalabileceğimi söyleyip beni uyarmıştı.”

Odaya göz attım. Hiç boğuşma izi yoktu; odada bir gün önce gördüğüm o aynı, kendi içinde düzenli karmaşıklık vardı. Fakat Asher yanılıyorsa ve amcasının ölümü kötü niyetli birile-rinin elinden geldiyse ne olacaktı?

“Annemi arayabilirim,” dedi Simone. “Bize yardım eder.” Asher “Hayır!” diye bağırdı. “Zaten bu işe karışmış olman yeterince kötü. Olanlardan daha fazla insana bahsetmeyeceğiz!” Ben babamı bulmamın anahtarını kaybettiğime üzülürken Asher’ın tek akrabasını kaybettiğini fark ettim. “Asher.” Uzanıp elimi omzuna koydum. “Simone yardım etmeye çalışıyor. Kötü bir niyeti yoktu.”

“Biliyorum, biliyorum.” Asher elimi itti. “Dikkatimi dağtt-mamam gerek.” Derin bir nefes alıp yavaşça verdi. “Zio bana hislerimi bir kenara bırakmayı öğretmişti. Yapacak bir işim var.” "Amcana üzüldüm,” dedi Simone.

Asher amcasının gözkapaklarını kapatıp yaşlı keşişin alnına küçük bir öpücük kondurdu. “Beni iyi hazırladın Zio,” diye fısıldadı. “Bunu başarabilirim. Her şey yoluna girecek.”

Asher yüzünü bize çevirmeye hazır olana dek Simone’la ikimiz ses çıkarmadan bekledik.

“Bir şey almam gerek,” dedi Asher. Ardından yanımdan geçip odadan çıktı. “Amcamın bir planı vardı,” diye seslendi. “Bu an için. Aramam gereken biri var.”

Avlunun diğer yanındaki oturma odasında, Asher dosdoğru küçük bir masanın

yanma gidip masanın üstteki iki çekmecesini açtı. Çekmeceleri karıştırdı. “Numara burada... Burada bir yerlerde.” Eliyle odanın etrafını gösterdi. “Küçük, kırmızı bir kitap arayacaksınız, içinde talimatlar var.”

Asher yakındaki bir kitaplığı araştırırken “Fakat kimi arayacaksın?” diye sordum. “O kişiye güvenebilir miyiz?”

Asher donakaldı. Sonra bana baktı. “Şey, bilmiyorum. Kim olduğunu bile bilmiyorum.”

Simone bana “Cidden,” diye fısıldadı, “annem daha iyi bir seçenek değil mi bu durumda?”

Asher ona “Hayır, değil,” diye yanıt verdi. Sesinde tehditkâr bir ton vardı. “Amcam kimsenin bu durumu öğrenmemesini emretmiş ve bunu sağlamanın benim görevim olduğunu söylemişti. Anladın mı?”

“Peki.” Simone ellerini teslim olurmuş gibi havaya kaldırdı. “Fakat en azından şuradan çıksak olmaz mı? Başka bir yere gitsek?”

“Bize manastırın en güvenli yer olduğu söylendi, unuttun mu?” Odada bir aşağı bir yukarı yürümeye başladım.

“Bekle.” Simone gerileyip benden uzaklaştı. “Burada bir... bir...” Sesini alçalttı. “Cesetle birlikte kalmamızı mı bekliyorsun?” “Hayır. Eee, evet,” dedim. “Fakat sadece bu gece için. Hem, bahsettiğin Asher’ın amcası.”

“Buldum!” Asher kırmızı bir adres defterini bir klasörün altından çekip çıkardı. Defterin sayfalarını çevirdikten sonra durup bana baktı. “Cassie, bu adamı tanımadığımızı biliyorum fakat amcam ona güveniyormuş...”

“Olmaz. I ıh.” Başımı iki yana salladım. “O kişinin iyilerden biri olmadığı ortaya çıkarsa yine gecenin bir yarısı kaçmak istemiyorum.”

“Manastır artık emniyetli değil. Bizi Hastati’den koruyacağı garantisini veren amcamdı; o ölünce ortada bir anlaşma da kalmadı. Artık hiçbir şey onları buraya gelip seni götürmekten alıkoyamaz.”

“Görüyorsun ya,” dedi Simone. “Gitmemiz gerek.” Mantıklı bir çözüm üretmeye çalışıyordum. “Fakat kimse bizim gizlice buraya döndüğümüzü bilmiyor bile,”

diye akıl yürüttüm. “Burası en güvenilir yer; en azından bu gece için.” “Peki.” Asher defteri masaya geri koydu. “Bir geceliğine.” Simone başını tereddütle bana doğru salladı. “Bir geceliği-

yy

ne.

“Anlaştık,” dedi. Bana bir gecenin yeteceğini biliyordum çünkü yarını görmüştüm ve dilediğim her şey gerçek olacaktı.

-YİRMİ YEDİ-

Yatak odama döndüğümüzde Simone’la kendimizi yatağa attık. Tüm gün süren adrenalin hücumunun yerini büyük bir bitkinlik almıştı. Dakikalar içinde ikimiz de uyuyakaldık.

Fakat çok da dinlenemedim. Gördüğüm kâbuslar ikide bir uykumu bölüyordu. Rüyamda kaldırımların üzerinde çürüyen cesetler, sokaklarda devriye gezen kamuflajlı askeri kamyonlar vardı. Bir grup insan beni kovalayıp güçlü bir rüzgârın bir yılan gibi bedenimi sardığı bir çatının kenarında beni köşeye sıkıştırıyorlardı ve dengemi kaybedip düşüyor, ölüyordum. Her defasında panik içinde uyanıyordum. Dördüncü tekrarın ardından işe yarar bir şeyler yapmaya karar verdim. Peder Gregorio’nın o kırmızı kitapta Asher’a bıraktığı talimatları öğrenecektim.

Simone’u uyandırmamak için parmak uçlanma basarak odada yürüdüm ve hâlâ onda olan kullanılmamış kullan-at telefonu aldım. Telefonun fenerini açtığımda bilinmeyen bir numaradan gelen mesajı gördüm.

Simone, nerede olduğunu söyle. Bana güvenmen gerek. Ben senin annenim. Senin için neyin en doğru olduğunu bilirim.

Mesaja bakarken aklıma Simone’un annesinin bu numarayı nasıl bilebildiği sorusu geldi. Oysa güya telefon takip edilemeyen, kullanıldıktan sonra atılan türdendi. Arama geçmişine göz attığımda bir şeyi fark ettim: Bir gün önce, biz Orvieto’dayken bir arama yapılmıştı.

“Of Simone.” İç geçirdim. Telefonları kullanmamamız gerektiğini bildiği halde annesini aramıştı. Yerimizi belli edebilirdi.

Yatakta huzurla uyuyan Simone’a baktım. Yaptığı budalaca ve riskli de olsa ona kızamazdım. Yarım kulaklı adam tarafından rehin alınmıştı ve muhtemelen telefonu kullandığı sırada çok korkuyordu. Muhtemelen bu yüzden durmadan annesinden yardım alabileceğini söylemişti. Simone’un sırrımı kimseye anlatmayacağına güveniyordum fakat bir aksilik olabilirdi. Telefonu açıp bataryasını çıkardım.

Geçide çıktığımda aşağıda kalan, şafağın sökerken ve günı-şığı tepe penceresinden süzülürken yumuşak bir parıltıya bürünen avluyu görebiliyordum. Vakit umduğumdan geçti çünkü bana neredeyse hiç uyumamışım gibi geliyordu.

Manastır sessiz ve huzurluydu. Peder Gregorio’nun ofisinin kapalı kapısına baktım. Orada bilgi olabilirdi fakat Peder Gregorio’nun bedeni hâlâ o sandalyedeyken kendimde içeri girecek cesareti bulamıyordum. Şimdilik kırmızı defterle yetinmem gerekiyordu. Oturma odasına girdiğimde gece tüm ışıkları açık bıraktığımızı ve defterin tam da Asher’ın bıraktığı yerde»

masada durduğunu fark ettim. Defteri alıp sayfalan çevirmeye başladığımda Aslıer arkamdaki kanepeden elinde bir bıçakla fırladı.

Bunu hiç beklemediğimden küçük bir çığlık attım, kitabı elimden düşürdüm ve masanın üzerindeki bir klasörü devirdim.

“Kimsin? Ne oluyor?” Asher mutfak bıçağını salladı. Gözleri hâlâ bana odaklanmamıştı.

Soluklanıp “Benim,” dedim. “Niyetim seni telaşlandırmak değildi.”

“Of,” Asher yeniden kanepeye yığıldı, “içim geçmiş herhalde.” Gözlerinin altındaki koyu çemberleri fark ettim. “Bütün gece burada miydin?”

“Evet.” Bıçağı önündeki sehpanın üzerine koydu. “Uyuyamadım. Ayrıca düşünmem gereken bazı konular vardı.”

“Ya bıçak?” diye sordum.

“Koruma amaçlı.” Asher esnedi. “Biri seni kaçırmaya kalkışır diye. Bu kadar erken saatte burada ne yapıyorsun?”

“Ben de uyuyamadım.” Eğilip yere düşen defteri ve klasörden saçılan

kâğıtlardan birkaçını aldım. “Zamanımı neler olup bittiğini biraz daha iyi anlamaya çalışmakla geçirebileceğimi düşündüm.”

“Zio’nun bana bıraktığı talimatları okuyarak mı?”

“Hiç belli olmaz. Belki orada...” Yerdeki kâğıtlardan biri gözüme takılınca sustum. Bir güvenlik kamerasının çektiği grenli, sivah beyaz bir fotoğraftı bu. Fotoğrafta bir sedyeyi bir binanın içine iten iki adam görülüyordu.

Geri kalan her şeyi masaya bırakıp fotoğrafı inceledim. Sol

alt köşedeki bir tarih damgası, fotoğrafın tüm bu olayların başladığı gün çekildiğini gösteriyordu.

Ellerim titremeye başladı. *Mümkün müydü bu?* Emin olmak zor olsa da fotoğraftaki hasta babama benziyordu ve sahne zihnimde canlanan sahneyle tıpatıp aynıydı. Bu kişi babam olmalıydı.

“Asher, şuna bir baksana.” Ona fotoğrafı gösterdim. Ön kapıda bir isim vardı: Casa di Cura Oreste. “Bu yeri biliyor musun?”

Asher birkaç saniye fotoğrafa göz gezdirdikten sonra başını iki yana salladı. “Hayır, fakat buradaki baban mı?”

içim heyecanla doldu. Babam bugün, bu sabah oradan taburcu edilecekti ve şimdi dışarı çıktığında yanında olabilecektim. Bir an önce gidip babamı bulmak için sabırsızlanıyordum. “Öğleden önce orada olmalıyım. Bu yeri bulmamız gerek. Di-züstü bilgisayarın nerede?”

“En son şendeydi, unuttun mu? Hem neden öğleden önce?” Asher keşfimize adamakıllı bir tepki bile vermemişti. Ne de olsa kurtaracağımız kişi onun babası değildi. Babamı tanımıyordu bile.

“Ben... E... Ben sadece...” Düşüncelerim dört bir yana savruluyordu ve ne diyeceğimi bilemiyordum. “Biliyorum işte.” Asher elini kaldırdı. “Bana bir daha söylemeden önce ne yaptığını zaten anladığımı bilmen gerek.”

“Hiçbir şey yapmadım ben,” dedim. Ondan uzaklaştım. “Yaptın. Büyükannenin mızrağı çantana koyduğu öyküne inanmış gibi yaptım çünkü mızrağı gerçekten kullandığına inanmak istemiyordum. Fakat derinlerde bir yerde bunu yaptığını

biliyordum da.”

Sessiz kaldım.

Asher beni omuzlarımdan kavradı, “idinle (Cassie. Deli delilim ben takat bu kotııda yalan söylemeyi kes artık. Amcamın ölünıii zaten benim açımdan mızrağı kullandığının kanıtı oldu.' Gözlerimin içine baktı. “Seninle birlikte bağlanmamın bir mab/.urıı yok -bunıın için doğdum zaten- fakat bana söylemen gerekirdi."

“Dur bakalım, ne dedin sen?” Elini ittim. “Bağlandım demekle ne kastettin? İzin sende olmadığını sanıyordum.”

“Hayır, mızrağa bağlanmadım. Sana bağlandım.”

"Bana mı?” Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Onunla nasıl bağlanmış olabilirdim? Sadece işaretli olanların mızrağa bağlandığım sanıyordum. Herhalde yüzümden aklımın karıştığı okunuyordu ki Asher başını iki yana sallamaya başladı.

“Neler olduğunu bilmiyor musun? Bahçenin arkasında,” dedi. “Amcamın sana her şeyi açıkladığını sanıyordum.” Sustum.

“Tobias’taıı da mı bahsetmedi yoksa? Senden önce mızrağa bağlanan kişiydi.”

“Evet, biraz bahsetti fakat daha önce dediğim gibi ben mızrağa...”

“Bağlanmadın. Evet, anlıyorum.” Bir süre odada volta attı. “Öylevse Tobias’ın delice bir planı olduğunu biliyorsuıidur, değil mi? nüfusun büyük bir kısmını öldürüp dünyayı daha iyi bir yere çevirmek istiyordu.”

Başımı salladım.

“Amcam sana Tobias’ın *komyıicmu* olduğunu söyledi mi peki?” “Yani ebeveyninin haricinde bir vasi gibi mi?” Bunun Peder Gregorio’nun da Asher’ıı da koruyucusu olduğu gerçeği dışın-

da neyle ne ilgisi olduğunu çözememiştim.

“Hayır, yasal vasi gibi bir şey değil. Hastati’ye özgü anlamda bir koruyucu.”

Durup tepkimi ölçtü. Hiçbir tepki vermediğimi görünce de “Koruyucunun görevini biliyor musun?”

“Mızrağı kontrol etmiyorlar mı? Doğum lekesi olan biri mızrağın koruyucusu oluyor ve mızrakla aralarında bir bağ kurulursa kaderi değiştirebilirler. Benim gibi... Tabii ben mızrağa bağlansaydım öyle olurdu ki bağlanmadım.”

“Of, of!” Asher parmaklarını saçlarında gezdirip bana inanmaz gözlerle baktı. “Ortalıkta bu gerçeklerden habersiz gezindiğine inanamıyorum.” Başını iki yana salladı. “Gerçekten bilmiyorsun, değil mi?” diye sordu. “Cassie, Koruyucu sen değilsin... Benim!” Söylediği her şey bana anlamsız geliyordu. Asher nasıl koruyucu olurdu ki? Koruyucu mızrağa bağlanmıyor muydu?

Asher elimi tutup beni yanındaki kanepeye oturttu. “Peki, Zio neden sana her şeyi anlatmadı, bilmiyorum. Mızrak iki şeyden oluşur, asıl mızrak başından ve mızrağa bağlanan işaretli kişiden. Kaderi değiştirecek güce erişmek için her ikisinin de olması gerekir. Buraya kadar aklına yattı mı?”

“Evet, bunu zaten aşağı yukarı biliyordum.”

“Tamam, dolayısıyla mızrağı kullanmak için bağlanmış birinin olması gerekir ve bu durum o kişiyi Hastati için büyük bir hedefe dönüştürür. Demek istediğim, insanların sırf izi taşıdıkları ve mızrağın gücünün bir parçası olabilecekleri için takip edilip öldürebildiklerini biliyoruz. Koruyucunun görevi de mızrağa bağlanan kişiyi korumak...bu dünyada o kişiye kimsenin zarar vermemesini sağlamak ve onun Olasılıklar Diyarf uda kaybolmasını engellemektir.”

Babamı kurtarmak için mızrağı kullandığımda olabilecekleri düşününce omurgamdan aşağı bir ürperti yürüdü. Asher hissettiğim o devasa boşluktan ve gözümün önünde beliren görüntülerden bahsediyor olmalıydı. “Tam olarak ne bu? Diyar denen şey yani?..”

“Hakkında fazla bilgim yok,” dedi Asher. “Farklı bir boyut gibi bir şey. Bu diyara giren biri kaybolabilir... Bir Koruyucu o kişinin gerçeklikle arasındaki bağı sağlamazsa. Bu yüzden de her bağlanmış kişinin bir koruyucusu olur... Ömrü boyunca.” Ensemi tutup başımı geri çektim. Bu kadar şeyi bir kerede zihnime almakta zorlanıyordum.

Asher “Daha da tuhaf kısmına henüz gelmedim,” dedi. “Ömür boyunca dediğim, gerçekten ömür boyunca. Mızrakla bağlanmış işaretli kişinin başına bir şey

gelirse Koruyucu da ölür. Koruyucularda doğuştan gelen, görevlerini başarmaları ve işaretli kişilere sırt çevirmemeleri için onları teşvik eden bir dürtü gibidir bu.”

“Peki, koruyucum olduğunu nereden çıkarıyorsun?” diye sordum.

“Hissetmedin mi? Bahçede sana dokunduğumda. Kendimi o akımın bir tür tuhaf statik elektrik olduğuna ikna etmeye çalışsam da değildi.” Asher iç çekti. “Sonra amcamı bulduğumuzda bundan emin oldum.”

Hâlâ şaşkınlığımı üzerimden atamamıştım. “Amcanın bununla ne ilgisi olduğunu anlamıyorum,” dedim.

“Amcam Tobias’ın koruyucusuydu; görevi onu korumaktı. Fakat Tobias’ın uzun yaşamayacağını biliyordu. Bu amcamın da yakında öleceği demek oluyordu.”

“Demek Tobias öldü?”

“Muhtemelen. Demek istediğim bir koruyucunun sağlığı mızrağa bağlı olan kişiyi çok da etkilemez... Fakat amcam öldüğüne göre herhalde Tobias da ölmüştür.”

“Yaaaa?...”

“Bu da demek oluyor ki mızrağın gücü yine kapanın elinde kalacak. Bu yüzden *biri*”-Asher kaşlarını kaldırıp sözcüğe vurgu yapmıştı- “bağlanarak mızrağı kullanabilir.”

“Hı hı.”

“Ve bu *birinin* kendisini diyardan çıkaracak bir koruyucuya ihtiyacı olacak.”

Yutkunarak boğazımdaki düğümü çözdüm. Mızrağın sonsuza dek değiştirdiği benim hayatım değildi; Asher’ın da hayatını değiştirmiştim. Şimdi suçluluk duyuyordum.

“Ben... Seni de bu işe karıştıracağımı bilmiyordum,” diye kekeledim.

“Aha!” Parmağını bana doğrulttu. “Mızrağa dokunduğunu itiraf ettin.”

“Ne? Tüm bunları uydurdun mu yani?”

“Hayır, hayır. Söylediklerimin her kelimesi doğruydu. Sadece nihayet sana gerçeği itiraf ettirmek istedim!” Sırtını kanepeye yasladı. “Ve artık sonsuza dek bu işin içinde olduğumdan bana ne yaptığını ve neden babanı öğleden önce bulmamız gerektiğini söyleyecek misin?”

Tereddüt ettim. Kendimi yaptığımı kimsenin asla bilmeyeceğine, mızrağı bir daha kullanmadığım ve Hastati’ye teslim ettiğim sürece bağlanmamın hiçbir şeyi değiştirmeyeceğine ikna etmiştim. Fakat şimdi Asher’la paylaşmam gereken bir sırdı bu.

"Mızrağı babamı kurtarmak için kullandım. Ölüyordu, öldüğünü gördüm!” Bir nefes aldım. “Bu yüzden de geleceği değiştirdim. Onun hayatta olduğu bir yolu seçtim, hatta sabah ll.-58'de onunla hastanede olacağımı gördüm. Seçme şansım yoktu. Ölmesine göz yumamazdım.”

Asher sadece başını salladı. Onun anne-babasını, şimdi de amcasını kaybettiğini unutamazdım. Belki şansı olsa o da onlar için aynını yapardı.

“Ben de öyle düşünmüştüm zaten,” dedi Asher.

“Kendimi babam için feda etmek istiyordum fakat senin de etkileneceğini bilemezdim. Bilseydim ben...”

“Erkenden randevulaşmışsınız bakıyorum,” diye seslendi Simone. Bir eli kapı çerçevesindeydi ve yüzünde kendinden hoşnut bir ifade vardı. Ciddi bir sohbeti böldüğünü fark edince sırıtışı yüzünden hızla silindi. “Neler oluyor?”

Asher “Hiçbir şey,” diye yanıt verdi. Sol ayağıyla sağ ayağımı itekliyordu. “Hiç.”

Simone yakınımıza geldi. “Cassie, neler oluyor?”

Simone bir şeyler olduğunu fark etmişti fakat ne yaptığımdan bahsedemezdim ona. Zaten Asher’ı bu işin içine çekmem yeterince fenaydı; bunu Simone’a da yapamazdım. Ona haksızlık etmiş olurdum.

“Babam,” dedim. “Sanırım nerede olduğunu biliyorum.” Kalktım. Masadaki fotoğrafı alıp ona gösterdim. “Sanırım hastane gibi bir yerde.”

Simone fotoğraftaki ismi yüksek sesle okudu: “Casa di Cura Oreste.” Sonra

“Oraya mı gidiyoruz?” diye sordu. “Konuştuğunuz konu bu muydu?”

Asher’la kısa bir süre bakıştık. Aynı anda “Evet,” dedik.

“Hı hı.” Simone ikna olmuş gibi görünmüyordu. “Oraya gidince de babanı alacağız, ya sonra?”

“Mızrağı Hastati’ye vereceğiz ve her şey normale dönecek,” dedim.

“Cassie, bunu sana söylemek hiç hoşuma gitmese de Has-tati senin öylece çekip gitmene izin vermeyecektir. Hem seni bulamayacakları nereye gidebilirsin ki? Elinde sahte pasaportlar olsa bile.” Simone planımdaki bazı büyük boşluklara dikkat çekiyordu. “Bence bize gereken bir koz, Hastati’ye seni rahat bırakmaktan başka bir seçenek bırakmayacak bir şey.”

“Ne gibi?” Elimizde mızraktan başka bir koz yoktu. Simone’un aklında mızrağı tekrar rehin almamız ya da gizlememiz mi vardı? Fakat bu ancak bizi daha büyük hedefler yapardı. “Bilmiyorum.” Simone gözlerini kaçırdı. “Ne olursa.” “Bence amcamın bahsettiği adamı aramalıyız.” Asher ayağa kalkıp kırmızı defteri eline aldı. “O bize yardım edebilir.”

“Ya da edemez,” dedim. “Neden bekleyip babamın ne diyeceğine bakmıyoruz? Olmaz mı?”

“Fakat baban bize yardım edecek durumda olmayabilir.” Simone tırnağının ucunu kemirdi. “Komadaydı o.”

Simone’a her şeyin yoluna gireceğini söylemeyi öyle çok istiyordum ki. Boş yere endişelenmesi beni kahrediyordu. “İçimden bir ses babamın iyileşeceğini söylüyor. Bu yüzden önce onu bulalım, sonra bir karara varırız. Olur mu?”

Simone sessizce “Ben hâlâ yardıma ihtiyacımız olduğunu düşünüyorum,” dedi.

Asher’a bakıp beni desteklemesi için gözlerimle ona yalvardım.

Cassie haklı. Asher başını bana hafifçe salladı. “Başkalarını meseleye karıştırmadan önce neler bulabileceğimize bir bakalım.” Ayağa kalkıp kapıya yürüdü. “Gidip dizüstü bilgisayarımı alıp Casa di Curia Oreste’ye nasıl gidileceğine bakacağım.” “Sanırım tek kaldım.” Simone omuz silkip yeniden tırnağına odaklandı. “Bu işi sizin istediğiniz gibi halledeceğiz o halde.”

Fikrimize ayak uyduracağını düşündüğüm Simone, Asher gider gitmez beni kanepeden kaldırıp odanın uzak köşesine götürdü. “Dinle, Asher gelmeden,” diye fısıldadı, “annemle temasa geçme konusunu ciddi ciddi konuşmalıyız. Annem bizi -babanı, seni ve beni- bir zamanlar yaşadığım o Yunan adasına götürebilir. Orada bizi kimse bulamaz. Bir kez oraya ayak bastık mı mızrağı kimin alması gerektiğini düşünürüz.”

“Simone, hayır.” Yanıtım daha kesin olamazdı. “Ona hiçbir şey söylemedin, değil mi?”

“Elbette söylemedim.”

“*Simonei*” Gözlerimi kısıp yüzünü okumaya çalıştım. “Orvieto’da anneni aradığını biliyorum.”

Simone’un ağzı açık kaldı. “Nasıl öğrendin?”

“Telefonun çağrı geçmişini gördüm.” Elini tutum. “Dert etme, seni anlıyorum. Yarım kulaklı adam seni yakaladığında paniğe kapıldın fakat bana kimseye hiçbir şey söylemeyeceğine dair söz vermiştin. Flastati bildiklerimizi birine anlattığımızı öğrenirse acısını babamdan çıkarabilirler.”

“Cassie babana da sana da zarar verecek bir şeyi asla yapmam.” Kollarını bana dolayıp bana sıkıca sarıldı. “Bana inanman gerek.” Ve ona inandım. En iyi arkadaşım olduğu için.

-YİRMİ SEKİZ-

Sonraki bir saat içinde babamın tutulduğu yerin Roma’ya otuz dakika uzakta olan ve daha çok, uzun süre bakım gerektiren hastaların kaldığı bir klinik olduğunu öğrendim. Binanın planına dair yeterince fotoğraf ya da yazılı açıklama bulamadık; sadece önden çekilmiş standart bir fotoğraf vardı. Fakat o fotoğraftan bile binanın epey ücra bir yerde olduğu ve etrafında başka binaların olmadığı anlaşılıyordu. Ayrıca oraya giden hiç tren ya da otobüs olmadığından bir araba bulmamız gerekiyordu.

Üçümüz küçük bir mutfak masasına oturmuş, bir sonraki hamlemizin ne olacağını düşünmeye çalışıyorduk.

“Gisak’a sorsak nasıl olur?” dedi Asher. “Antika dükkânında çalışan arkadaşım.

Muhtemelen dükkânını açmak üzeredir, iki yüz avro verirsem bizi götürür.”

“Ne arkadaş ama!” Simone gözlerini devirdi. “İyilik için para ödüyorsun.”

Asher, Simone’a “Katil olduğu ortaya çıkan bir şoför tutmaktan iyidir,” diye karşılık verdi. “Bence en iyi şansımız bu.” “Tamam.” Portakal suyumdan bir yudum aldım. “Fakat sence bu işi hiç soru sormadan yapar mı?”

“Evet,” Asher gülümsedi. “Aramızda bir anlaşma var. Ben de geçmişte manastıra gizlice girip çıkmam karşılığında onun için bazı tartışılabilir iyilikler yapmıştım. Ne yaptığımızı bilmek isteyeceğini sanmam.”

“Tartışılabilir iyilikler mi?” Simone bir kaşını kaldırdı. İtiraf etmeliydim ki ben de merakta kalmıştım.

“Dükkânındaki her parçayı en meşru yollardan elde etmediğini söyleyebilirim sadece.” Yüzlerimizdeki ifadeleri gören Asher hemen geri adım attı. “Hayır, hayır, hırsızlık filan yaptığım yok. Sadece bazı kötü adamları takip ettirdi bana. Ona rapor verdim, gerisiyle o ilgilendi.”

“Tek sorun şu ki Gisak dükkâna ancak dokuza doğru gelir. Beklememiz gerekecek.”

“Öyleyse hadi hazırlanıp onun gelmesini bekleyelim... Belki şansımız yaver gider de erken gelir,” dedim. Masadan kalktım.

“Şans ha?” Simone dudak büktü. “Çünkü şu ana kadar ço-ook şanslıydık ya! Her şey giderek daha gülünç bir hal alıyor.” Asher savunmaya geçip “Hey, mızrağı ve Cassie’nin babasını bulduk; bu da epey iyi,” dedi.

Simone soğuk bir ses tonuyla “Hı-hı, ayrıca amcan öldü,” diye yanıt verdi.

“Simone!” Bunu söylediğine inanamıyordum. Asher tek akrabasını kaybetmiş ve benimle bağlanmayı kabul etmişti; hem de ömrü boyunca, yaptığı önemli bir şey değilmiş gibi. Simone nasıl bu kadar acımasız olabiliyordu?

“Özür dilerim,” dedi Simone. “Fakat ikinizin de gerçekte neler olup bittiğini görmediğinizi düşünüyorum. Her şey allak bullak oldu ve durumun iyiye gittiği de yok.”

Tanıdığım Simone değildi bu. İçinde bir şeyler değişmişti sanki.

“İşler yoluna girecek.” Asher bana baktı. “Ben Cassie’ye güveniyorum.

Simone alaycı bir tonla “Eh, ne de özel bir durum,” dedi. “Ben de Cassie’ye güveniyorum fakat benim bahsettiğim konu bu değil.” Başını iki yana sallayıp iç çekti. “Boş ver.” Sandalyesini itip mutfaktan çıktı.

“Anlamıyor,” dedim. “Babamın yanına vardığımızda Simone rahat bir nefes alacak. Sadece endişeli.”

“İşin aslı, umurumda değil,” dedi Asher.

Saat dokuz olduğunda yine tünelden geçtik ve antika dükkânının küçük, üç ayaklı deri taburelerin olduğu arka odasına vardık. Oturup Gisak’ı bekledik. Tütsü kokusu dükkânın her köşesine nüfuz etmişti ve sanki oturduğumuz yerde sessizce meditasyon yapıyorduk. Nihayet ön kapının gerisinde sarkan zillerin şıngırdamasıyla Gisak dükkâna girdi.

Asher hızla ayaklandı. “Burada kalın. Hemen döneceğim.”

Tam da Asher’ın beklediği gibi Gisak bizi kliniğe götürmeye razı oldu. Kapıya üzerinde KAPALI yazan bir tabela koyup bize ikinci kez bakmadan arabasını getirmeye gitti.

Üçümüz dışarıda Gisak’ın arabasıyla gelmesini beklerken sokağa göz attım. Vakit hâlâ erken sayılırdı ve çevrede fazla insan yoktu. Derin bir nefes alıp soğuk sabah havasını içime çektim ve terli avuçlarımı blucinime sildim.

Asher’a gördüğüm gelecek kesitlerine dair her şeyi anlatmamıştım. Silah patladığında, üzerlerinde koruyucu giysiler olan insanlardan ve sokaktaki cesetlerden bahsetmemiştim. Tüm bunlar gelecekte yaşanacaksa olacakları değiştirmek için mızrağı bir kez daha kullanmam gerekebilirdi. Fakat bu kez Diyar’da nasıl yolumu bulacağımı öğrenmem ve Asher’ın beni dışarı çekebileceğinden emin olmam gerekiyordu. Çaktırmadan Asher’a baktım. Birlikte iyi bir ekip olacaktık; başka seçeneğimiz yoktu.

Otobanda değil, araba mezarlığında olması gereken, hurdaya çıkmış bir araba önümüzde durdu. Gisak bantlarla kaplı koltuğun üzerinden eğilip aracın kapı kilidini açtı.

Üçümüz arabaya binince “Kusura bakmayın, kapı dışarıdan açılmıyor,” dedi.

Arabanın saatine baktım. 9:44’ü gösteriyordu. İki saate kalmaz klinikte, babamın yanında olacaktım.

Simone arka koltuktan “E, plan ne?” diye sordu. “Arayıp hangi odada kaldığını öğrensek mi? Sesimi değiştirebilirim.”

Bu sözleri Gisak’m ilgisini çekmişti. Adamın dikiz aynasından bize hızlıca göz attığını fark ettim.

“Hayır, bunu yapma.” Asher başını iki yana salladı. “Onlara tüyo vermek istemeyiz.”

Bu konuda haklıydı. Geleceğimizi onlara haber veremezdik. “Oraya varınca onu aramamız gerekecek.”

“O dediğiniz kim?” diye sordu Gisak. Ardından ellerini salladı. “Boş verin. Bilmek istemiyorum.”

Gisak’ın tüm konuştuklarımıza kulak misafiri olduğunu fark edince üçümüz de sustuk.

Yirmi beş dakika sonra uzun bir özel yoldan geçip vasat ve

sıradan görünümlü bir apartmandan pek de farkı olmayan bir apartmana vardık. Binanın hiçbir yanı tıbbi bir tesise benzemiyordu. Ön kapıda *Casa di Cura Oreste* yazmasa bir yanlışlık yaptığımızı düşünecektim.

Gisak arabayı ziyaretçilere ayrılmış park yerlerinden birine çekip Asher’a döndü. “Sana daha önce ne yaptığınızı bilmek istemediğimi söylemiştim fakat ciddi bir işe bulaştığınızı görebiliyorum. Dikkatli olmalısınız.”

“Her şey kontrolüm altında. Bilirsin, her şeye bir çare bulurum.” Asher, Gisak’a sırıtıp bize doğru döndü. “Bizi fark etmemelerini ve neden geldiğimizi sormamalarını sağlamamız gerek.” Asher bunları söylerken binadan genç bir kadın çıktı. O an hepimiz masanın arkasında bir güvenlik görevlisi olduğunu seçtik.

“Güvenlik görevlisi bizi kesinlikle durdurur,” dedi Simone. Çevremize bakındık.

Kliniğin uzak ucunda çok sayıda dağıtım kamyoneti vardı. Araçlardan birisi bir çiçekçiye aitti.

Asher'a baktım. Siyah saçları ve mükemmel İtalyancasıyla pekâlâ yerel halktan biri olduğunu yutturabilirdi. "Peki, bir fikrim var. Şu çiçekçi kamyonetini görüyor musun?" İki büyük nakliye kamyonun arasına park edilmiş, yan tarafına kırmızı çiçekler çizilmiş, beyaz kamyonete işaret ettim. "Asher, birkaç buket getirir misin? Ameliyattan çıkacak hemşirelere gönderilmiş gibi yaparız."

Gisak sakalını sıvazladı. Konuşmalarımıza kulak kesilse de ağzını açmadı.

Asher "Çiçekleri öylece götürecek miyim?" diye sordu. "Sence kimse beni durdurmaz mı?"

"O noktada Simone ve ben devreye gireceğiz. Biz dağıtıcıların dikkatini dağıtıp sizinle ön lobide buluşacağız."

Simone başını iki yana sallıyordu. Plandan hoşlanmamıştı. "İşe yaramaz. Asher çiçekleri çalana kadar nasıl dikkatlerini dağıtacağız?"

Planımda ısrar ederek "İşe yarayacak. Sadece dikkatlerini dağıtacak bir şey gerek bize... Etkili bir şey," dedim. Bir yandan planımın ikinci kısmı üzerine kafa yoruyordum... Dikkat dağıtma. "Son kamyonetin yanındaki şu çöp konteynırı. içinde küçük bir yangın çıkarıp yardım isteyebiliriz. Herkes başımıza üşüşünce Asher çiçekleri kapar."

Simone "Bence çiçekleri bizim kapmamız gerek," diye akıl yürüttü. "Adımızın kundakçıya çıkması riskini almamız için bir neden yok."

Simone'a "İnan, şu an benim için en önemsiz sorun bu," diye karşılık verdim. "Fakat belki de sen Gisak'la arabada kalmalısın. Bir terslik fark edersen kornaya bas ve yakalanırsak Gisak'm bizi terk etmemesini sağla." Şoförümüz ve yeni suç ortağımız olan Gisak'a baktım. "Gücenme sakın."

"Gücenmedim," dedi Gisak. Sonra "Ayrıca bu plan... İşe yarayabilir," diye ekledi ve sözlerini başını sallayarak destekledi.

Yumuşayan Simone, "Güzel," dedi. "Peki, bu yangını ne zaman başlatmayı planlıyorsun?"

Asher daha ben ona sormadan “Çantada kibritim ya da çakmağım yok,” dedi.

Gisak gümüş bir çakmak çıkardı. “Bunu tütsüleri yakmakta kullanıyorum.” Bir düğmeye basıp bagajı açtı. “Ateşten çok duman istiyorsanız arabamda işaret fişeği var.”

Kuşkulu gözlerle Gisak’ı süzdüm. Sırf iyilik olsun diye yardım etmeye gönüllü olacak tipte biri değildi. “Bunu neden yapıyorsun?” diye sordum. “Bizi tanımıyorsun bile... Sebep birkaç yüz avro olamaz da.”

“Asher, o iyi bir çocuk, siz de onun arkadaşlarısınız.” Duraksadı. “Benim işimde de şeylere değer biçebilmek önemlidir. Bir gün ben de bunun karşılığında bir iyilik isteyebilirim.” Sözleri havada asılı kalmış gibiydi. Ben uzattığı elinden çakmağı alırken arabanın ön camına birkaç yağmur damlası çarptı. Olacakları önceden gördüğümden şimşeklerin ve gök gürültüsünün yakın olduğunu biliyordum. “Peki,” deyip kapıyı açtım.

Ben arabadan çıkarken Simone “Umarım ne yaptığını bili-yorsundur Cassie,” dedi.

Gülümseyip ona göz kırptım. “Kesinlikle biliyorum.”

-YİRMİ DOKUZ'

Simone, Gisak’ın arabasında beklerken Asher da kamyonetlerden birinin arkasına gizlenmiş, çiçekleri çalmak için doğru anı kolluyordu. Artık her şey bana bağlıydı.

öp konteynırının arkasında dikilip deniz kıyısında kim

selerin olmadığından emin olmak için etrafa bakındım.

Deri ceketimin içine gizlediğim çakmağı ve işaret fişeğini çıkardım. Fişek çubuğunun üzerindeki talimatlar gayet basitti. Üstteki başlığı çıkarın ve bir

kibriti ateşler gibi tabanı sertçe vurun. İşe yaramazsa da çakmağı kullanacaktım.

İlk denememde işaret fişeğinden Dört Temmuz kutlamalarında yakılan bir maytap gibi kıvılcımlar çıktı ve çubuk parlak bir ışık saçarak yanmaya başladı. Fişeği hızla çöp konteynırının içine attım. Saniyeler içinde dumanlar çıkmaya başladı. Zaman gelmişti. Yakınlardaki bir sütunun arkasına koştum.

Simone *"Fuoco, fuoco!"** diye bağırdı. Gisak'ın arabasından çıkıp konteynıra işaret etti.

* İta. "Yangın, yangın!" (e.n.)

Yakınlardaki teslimatçılardan biri bakıp dumanı gördü ve yardım istedi. Bölgedeki herkes konteynıra doğru koştu.

Simone ve Asher'ın beni bekledikleri ön girişe koştum. Her ikisinin de elinde Asher'm ben dikkatleri dağıttığımda aşırdığı papatyalar ve beyaz güller vardı. Simone bana çiçeklerden birini verirken gözleri etrafı tarıyordu.

Karanlık bulutlar gökte belirirken "Bir sorun mu var?" diye fısıldadım. Fırtına yaklaşıyordu... Tıpkı gördüğüm gelecekteki gibi.

Simone başını iki yana salladı. "Sadece etrafta bizi öldürecek kimsenin olmadığından emin olmaya çalışıyorum."

İçeri girdiğimizde çiçek firmasından gelip gelmediğimizi sorgulayan olmadı. Her kattaki hemşire odalarına çiçek getirdiğimizi söyledik. Güvenlik görevlisi bize ziyaretçi kartları verip koridorun ucundaki asansöre işaret etti.

Asansöre girince uzun, titrek bir nefes verdim. Çok heyecanlı ve gergindim. Babam oradaydı. Bunu hissedebiliyordum. Çok yakında onu alıp oradan ayrılacaktık.

Parmağını asansörün düğmeleri üzerinde gezdiren Simone "Hangi kattan başlıyoruz?" diye sordu.

"En üst kattan başlayalım." Uzanıp beşe bastım.

Beşinci katta asansörden inip tüm odalara tek tek göz gezdirdikten sonra hemşireler odasına bir çiçek buketi bıraktık. Dördüncü katta da aynını yaptık

fakat babam orada da yoktu.

İkinci buketi bıraktığımız sırada Simone “Ya henüz uyan-mamışsa?” diye fısıldadı. “Hâlâ komada olabilir. Hiç olmazsa annemle konuşmayı düşünmez misin? Gerçekten bize yardım edebileceğini düşünüyorum.”

“Bilmiyorum,” diye mırıldandım. Babamın uyanmaması

olasılığını kabul etmek istemiyordum. “Uyanacak, göreceksin.”

Üçüncü katta ayrıldık ve her birimiz hastanenin geniş koridorundaki başka bir odaya koştuk. Hemşire odası diğer katlarda olduğu gibi en uçta, asansörün epey uzağındaydı; bu yüzden diğer katlarda olduğu gibi çok da dikkat çekmeden odalara göz atabildik.

Baktığım odaların ilk ikisi boştu. Fakat üçüncü odada burnuna oksijen tüpü bağlı, çelimsiz, yaşlı bir adam vardı. Gözlerinde büyük bir hüzün olsa da beni elinde çiçeklerle görünce hüznü hafiflemişti sanki.

*“Scuzi** yanlış odaya girmişim,” dedim. Fakat yüzündeki ifadeden İngilizce bilmediği anlaşılıyordu. Eliyle çiçekleri yatağının yanındaki masaya bırakmamı işaret etti.

“Grazie, "diye fısıldadı. Yüzüne hafif bir gülümseme yayıldı.

Buketi masaya bıraktım. Çiçeklerin kendisine gönderildiğini düşünen adamı hayal kırıklığına uğratmayacaktım. *Simone haklı olabilir miydi? Babam da bu adamla aynı durumdaysa ne olacaktı? Babamı cihazlardan öylece koparamazdım. Hayır*, diye düşündüm. *Babam iyileşecek, iyileşmek zorunda.*

“Cassie!” Simone bana sesleniyordu. “Onu buldum.”

Yaşlı adamın odasından çıkarken kalbim hızla atıyordu. Ne tarafa gideceğimi bilmediğimden koridorda durup etrafıma bakındım.

Simone yan odadan bana “Buraya gelin,” diye seslendi.

Simone’un yanma koştuğumda onu kaskatı kesilmiş halde, yüzünde kederli bir ifadeyle pencerenin yanında dikilirken buldum.

Gözlerim hemen hasta yatağına çevrildi. Babam oradaydı. Fakat bilinci kapalıydı ve bedeni cihazlara bağlıydı.

Yanma koşup elini tuttum. Eli sıcak ama hareketsizdi. *Hayır! Böyle olmamalıydı!* Babamın yatağının üzerindeki duvar saatine baktım. 10:52'yi gösteriyordu ve o gelecek görüntüsüne göre babamın bir saate kadar benimle konuşacak halde olması gerekiyordu. *Orada öylece beklemeli miydim?*

"Papi, uyan," diye yakardım. "Uyanmak zorundasın. jDespiertate! Fazla vaktimiz yok."

Simone gözlerini ayaklarına çevirip "Üzgünüm Cassie," dedi. "Bunu yapmak zorundaydım."

Asher odaya girip birkaç adım attıktan sonra "Yapmak zorunda miydin?" dedi.

Asher'm arkasındaki kapı kapandı ve bir tabanca tetiğinden çıkan çıt sesini işitmemle kanımın donduğunu hissettim.

-OTUZ-

Koyu aksanlı kalın bir ses "Yataktan uzaklaş," diye buyurdu. "Git arkadaşının yanında dur."

Göz ucumla konuşanın yarım kulaklı adam olduğunu fark ettim. Yüzümü yavaşça ona doğru çevirdim.

Koridorda gülen birinin sesi herkesin dikkatini çekti ve kısa bir süre için yarım kulaklı adamın dikkati dağıldı. Asher hamlesini yapıp adamın üzerine çullandı.

Yarım kulaklı adam hızla elini kaldırdı ve tabancasının kabzasını Asher'ın çenesine indirip onu bayılttı.

"Asher!" Asher'ın yanında çömelip onu suikastçıdan korumaya çalıştım.

"Şşt! Tek kelime etme." Yarım kulaklı adam beni iterek Asher'dan uzaklaştırdı. Tabancası hâlâ Asher ın yüzüne doğru çevriliydi. "Çığlık atarsan onu vururum, anladın mı?"

Başımı salladım.

“Güzel. Şimdi pencerenin yanına git.”

Kalkıp gözlerimi Asher’dan ayırmadan geri geri gittim. Ta

ki duvara çarpana dek.

Simone bir kez daha “Çok üzgünüm,” diye mırıldandı. “Hata sende değil.” Uzanıp elini tuttum. “Bize seslenmek zorunda kaldın. Sana tabanca doğrultmuştu.”

“Bileklerini yatağa bağla şunun.” Silahlı adam elini cebine attı ve çıkardığı plastik kelepçeyi Simone’a attı. “Daha fazla risk almak istemiyorum.”

Simone kendisinden isteneni yapıp Asher’m sağ kolunu karyola direğine doladı. Ardından plastik kelepçeyle iki bileğini birbirine bağladı. Tam işini bitirdiği sırada yarım kulaklı adam bir kelepçe daha çıkardı.

“Güzel. Kızı da bağla,” diye emretti.

Yarım kulaklı adamın beni hâlâ neden öldürmediğini anlamıyordum... Bu durumdan şikâyet ettiğim de yoktu fakat Hastati’nin amacı beni bulup öldürmek değil miydi?

“Neden?” diye sordu Simone. “O hiçbir şey...”

“Yap şunu.” Adam pencerenin yanındaki bir korkuluğa işaret etti. “Onu şuna bağla.”

Ellerimi metal çubuğun üzerinde kaydırdım ve Simone plastik kelepçeyi bileklerime bağlarken irkildim.

Simone yine “Çok üzgünüm Cassie,” dedi.

Başımı salladım. Fakat bu duruma nasıl geldiğimizi anlamıyordum. Bir türlü aklıma yatmıyordu. İki saatten kısa bir sürede babamın uyanması ve mucizevî bir şekilde klinikten ayrılabilecek kadar dinç olması gerekiyordu. Fakat bilinci kapalıysa bu nasıl olabilirdi? Yine de birkaç gün önce sorsalar yaşadığım bunca şeyin gerçek olabileceğine asla ihtimal vermezdim. Ümidimi kaybedemezdim.

Koridordan gelen ayak sesleri beni düşüncelerimden kopardı. Biri içeri

geliyordu. Belki de kurtarılacaktık.

Yarım kulaklı adam kapının yanma gizlendi. Tabancasını hazır tutuyordu.

Siyah elbiseli bir kadın odaya adım attı. Ünlü yüzünü hemen tanıdım.

Simone'un annesiydi bu. Simone annesini aramamasını özellikle tembih etsem de onunla temasa geçmişti. Şimdi ya kurtarılacaktık ya da daha büyük bir olasılıkla aramıza bir rehine daha katılacaktı. Çok değerli bir rehine.

Kalbim hızlandı. Bunların Simone'un başına gelmesine ben neden olmuştum; şimdi Simone'un annesi de benim yüzümden tehlikeye bulaşıyordu. Hepsi benim suçumdu.

"Anne." Simone'un sesinde korku dolu bir ton vardı. Bence o da benimle aynı şeyi düşünüyordu, artık annesinin de tehlikede olduğunu.

Sarah Bimington odaya hızlıca bakındıktan sonra kapının yanında varlığını hissettiği silahlı adama yüzünü çevirdi.

Nefesim boğazıma düğümlenip kalmıştı. İşler bundan kötüye gidemezdi.

-OTUZ BİR-

Sarah Bimington "Çek şu şeyi," diye buyurdu. Yarım kulaklı adamın kendisine söyleneni yapması karşısında hayrete düştüm. "Sana onlara karşı nazik olmanı söylemiştim, şuna bak, oğlan bilinçsiz halde."

Simone'a bakıp bana durumu açıklamasını bekledim. Fakat o sadece yere bakıyordu. İçimi bir endişe kapladı. *Simoneun annesi silahlı haydudu nereden tanıyor? Yoksa o da Hastati üyesi mi?*

Yarım kulaklı adam "Oğlana bir şey olmadı," diye yanıt yerdi. "Bana saldırdı. Benim de onu durdurmam gerekiyordu. Hepsi bu."

Simone'un annesi aldığı yanıttan hoşnut görünmüyordu. Dikkatini Simone'a çevirdi ve yüzü daha yumuşak bir ifade aldı. "Sim, tatlım, nerede o?"

Simone duraksadı. Yere bakıp tırnaklarını kemirdi.

Gözlerimi bir Simone'a bir annesine çevirdim. Neler olup bittiğini anlamaya çalışıyordum.

Sim, hu herkes için cıı iyisi olacak. Bayan Bimington sesine ikna edici, tatlı bir ton vermişti. "Bunu biliyorsun."

Neler oluyor Simone?" Bu olanlara inanamıyordum. "Lütfen bana ortada bir yanlış anlama olduğunu söyle," diye yalvardım. "Annenin Hastati den olmadığını söyle."

Simone başını kaldırdı. "Hayır, hayır. Öyle bir şey değil." Başını iki yana salladı. "Onlar Hastati'den değiller ve kimse size zarar vermeyecek. Bundan böyle."

"Neden bahsediyorsun sen?" Uzanıp Simone'u tutmaya çalıştım fakat ellerimin tırabzana bağlı olduğunu unutmuştum. Plastik kelepçeyi derimi kesene dek çekiştirdim.

Simone ayaklarını yere sürtüp gözlerini zemine dikti. Bir süre odadaki tek ses monitörlerin *biplemeleri* oldu.

Bayan Bimington "Arkadaşın seni korumaya çalışıyor," diye yanıt verdi. "Dante benim için çalışıyor. Simone'a her şeyi açıkladı."

Simone'a "Bu adamın annen için çalıştığını biliyordun ve bize söylemedin, öyle mi?" dedim. "Simone! Bana bak!"

Gözlerini hâlâ yere diken Simone açıklama yapmaya çalıştı. "Mızrağı Hastati'ye versen de gitmene asla izin vermezler. Dante" -yarım kulaklı adama işaret etti- "bana annemin planından bahsetti, ben de düşününce gayet mantıklı buldum."

"Ve ona inanıyorsun demek? Bizi öldürmeye çalışan bir adama?" Ağzımdan çıkan her sözcükten öfke akıyordu.

"Bize zarar vermeyecekti. Hastati'den değil o. Sadece o zaman bunu bilmiyorduk." Simone durup bu kez dosdoğru gözlerimin içine baktı. "Cassie, bir düşün şunu. Hastati mızrağı alsa da senden kullanmanı isteyeceklerdir. Ya da birilerinin se-

nin aracılığınla mızrağa erişebileceğini düşünüp seni öldürürler. Eski hayatına dönmene izin vermezler."

Başımı hayretle iki yana salladım. “Kimseye söylemeyeceğine söz vermiştin. Sana güvenmiştim.”

“Söyledim sana, seni de babanı da asla tehlikeye atmam, atmayacağım da.” Elime uzansa da elimi beni kısıtlayan plastik kelepçeye rağmen hızla geri çektim. “Cassie, bunların hepsi sana yardım etmek için. Seni koruyabilecek tek kişi annem. Sabah bana babanın hâlâ komada olduğunu söylediğinde anladım ki...” “Bu sabah! Babamın bu halde olduğunu bu sabahtan beri biliyordun ve bana söylemedin!”

“Ben... Ben... Sana nasıl söyleyeceğimi bilemedim. Babanın iyileşeceğinden o kadar emindin ki. Ayrıca annemi aramama kızacağını da biliyordum.”

“Ve böylesinin daha iyi olacağını düşündün, öyle mi?” Bayan Bimington kontrollü, sakin bir sesle “Cassandra, canım, Simone’u dinle,” dedi. “Sakinleştiğinde böylesinin herkes için en iyisi olacağını anlayacaksın. Seni koruyacağım.” Derin bir nefes aldı. “Şimdi, Simone, kaybedecek zamanımız yok. Gidip bana mızrağı getir.”

Simone’un annesine baktım. “Mızrağı neden istiyorsun?” diye sordum. “Neden benim için bunca zahmete katlanmaya gönüllüsün?”

“Simone’un dostusun, ben de yardım etmek istiyorum.” Bayan Bimington gülümsedi. Fakat gülümsemesi içten değildi. Gözleri çok soğuktu. “Mızrağa gelince, senin karışmanı gerektirmeyen başka planlarım olduğunu söylesek yeter. Böylece herkes kârlı çıkacak canım.”

Sessiz kaldım. Belki de mızrağın sadece Aziz Longinus’un soyundan gelen ve mızrağa bağlanan birinin kullanabileceğini bilmiyordu. Simone da mızrağa çoktan bağlandığımı bilmediğine göre annesinin de bunu bilmesi mümkün değildi. Onları hâlâ oyuna getirebilirdim.

Simone annesine doğru birkaç adım attı. “Eminsin, değil mi? Cassie’ye ya da babasına hiçbir şey olmayacak. Hayatları normale dönecek.”

“Elbette ki eminim.” Annesi Simone’un yüzünü elleri arasına aldı. “Biz güvenli bir şekilde uzaklaştığımızda Dante onları çözecek. Şimdi, söyle bana, mızrak nerede?”

“Simone, yapma,” diye yalvardım. “Ona güvenemezsin.” Simone yüzünü bana

çevirdi. Gözleri alev alevdi. “O benim annem; tabii ki ona güvenirim!” Asher’ın düşürdüğü sırt çantasının yanına gidip içinden sarı postacı çantamı çıkardı. Hiç tereddüt etmeden mızrağı çıkardı. Çantayı bir kenara atıp mızrağı annesine verdi.

“Nihayet.” Bayan Bimington ellerinde tuttuğu mızrağa hayran hayran baktı. “Seninle öyle gurur duyuyorum ki.” Mızrağı kırmızı deri çantasına sokup bana gülümsedi. “Canım, Simone’la arkadaş olduğun için çok şanslısın. Öyle herkese koruma sağlamam ben. Normalde bunun için epey pazarlık etmem ve bazı tavizlerde bulunmam gerekir. Minnettar olmalısın.”

Söyleyecek sözüm yoktu. Fakat Simone’a diktiğim gözlerimden kin saçılıyordu.

Simone annesinin kolunu çekiştirip “Gidelim artık,” diye fısıldadı.

“Peki,” dedi Bayan Bimington. “Sen git asansörü çağır. Ben hemen geliyorum.”

Simone bizi işitemeyecek kadar uzaklaşınca Bayan Bimington yanıma gelip sesini alçalttı. “Sorun çıkarırsan ya da beni durdurmaya kalkarsan Dante’ye babanı öldürtürüm. Sonra da seni.” Gözlerini kıstı. “Ölümlerinize de kaza süsü verebilirim. Beni anlıyor musun?”

Başımı yavaşça salladım.

“Benim için önemsizsin fakat Simone’un hatırı için sözümü tutacağım. Bana asla bulaşma yeter.” Bayan Bimington gözlerini bizi belli ki büyük bir keyifle izleyen yarım kulaklı adama çevirdi. “Dante, babasına serumu ver. Sonra benimle aşağı katta buluş.” Kapıya doğru yürüdü. “O bizi bekliyor. Ayrıca senden korumaların icabına bakmanı istiyorum.”

“Bekle! Bizi serbest bıraksan nasıl olur?” Plastik kelepçeleri çekiştirdim.

“A, evet.” Simone’un annesi gülümsedi. “Oğlanın kelepçesini kes. O uyanıp kızı serbest bırakana kadar biz çoktan gitmiş oluruz.” Yüksek topuklarının üzerinde dönüp odadan çıktı.

Bayan Bimington odadan ayrılınca Dante ucunda uzun bir iğne olan bir şırınga çıkardı.

Dante babama yaklaşırken panik içinde “Ne yapıyorsun?” diye sordum. “O ne?” Tırabzanı çekiştirsem de plastik kelepçe hareket etmeme engel oluyordu.

Dante tek kelime etmedi. Bunun yerine parmağıyla şırıngaya bir fiske attı ve iğneyi babamın damarına bağlı boruya batırdı. Anlamsızca “Dur!” diye bağırdım. “Onu öldüreceksin.” Dante iğneyi borudan çıkarıp başını iki yana salladı. “Ha-vır. Sadece onu uyandırıyorum. Şimdi sessiz ol yoksa Bayan Bimington’ı buraya çağırırım.” Asher’ın üstünden aşıp kapıya yürüdü.

“Hayır, bekle. Onu bırakman gerek,” dedim.

“Ya?” Dante gülerek odadan çıktı.

Gözlerimi babama diktim. Fakat hiçbir şey olmadı. Mucizevî bir şekilde uyandığı yoktu. Kımıldamıyordu bile.

“Asher.” Uzanıp ayaklarımla Asher’ı dürtmeye çalışsam da birkaç santim farkla ona erişemiyordum. “Asher!”

Yere yığıldım.

Sabahın böyle sonlanmaması gerekiyordu. Mızrak gitmişti. Peder Gregorio ölmüştü. Babam uyanmıyordu.

Bana her şeyi kaybetmişim gibi geliyordu.

-OTUZ İKİ-

mın kalp atışını izleyen makinelerin *bip* sesleriyle birleşip uyumlu bir ritim oluşturuyordu. Simone ve annesi gideli epey bir zaman olmuştu fakat seslensem kimin geleceğini bilemediğimden yardım da istememiştim. Artık kimseye güvenemeye-ceğim açıktı.

ağmur damlaları yanı başımdaki pencereyi dövüyor, baba

Asher yerde homurdandı. “Of.”

“Asher,” dedim. “Uyan!”

Asher ellerini oynatarak kendisini kurtarmaya çalıştı. “Simone’u götürdü mü?”

“Hayır.” Olup bitenleri ona anlatmak canımı açıtsa da bunu yaptım. En iyi arkadaşımın ikimize nasıl ihanet ettiğini ve mızrağı başından beri yarım kulaklı adamla birlikte çalışan annesine nasıl verdiğini.

Asher “O kıza güvenilmeyeceğim biliyordum!” diye bağırdı. “Önsezilerime güvenmeliydim. Onlar mızrağa bağlandığını fark etmeden mızrağı geri almamız gerek!” Spor ayakkabılarından birini kapıp bağcığını çıkardı.

'Babam olmadan olmaz.” Babamın yüzüne baktım. Uykudaymış gibi huzurlu görünüyordu. “Onu burada bırakmayacağım.” Neredeyse öğlen olmak üzereydi. Yine de gördüklerimin gerçek olacağı ümidimi canlı tutuyordum.

Asher yattığı yerde belini dikleştirmişti ve tuhaf bir şekilde bağcığının iki ucunu ilmik yapmakla uğraşıyordu. “Peki. Fakat onu nereye götüreceğiz? Seyahat edecek durumda olup olmadığını bile biliyor musun ki?”

Sessiz kaldım. Sorularına verecek yanıtım yoktu.

Asher bağcığını plastik kelepçenin üzerine serip iki ayağını ilmiklere soktu. Bana baktı. “Merak etme. Bir yolunu bulacağız.” Sonra ayaklarını bisiklet pedalı çevirirmiş gibi oynatmaya başladı. “Ne yapıyorsun?” diye sordum.

“Serbest kalıyorum.” Plastik kelepçe koptu. “Bağcıklarım paraşüt ipinden. Sürtünme plastiği ikiye böldü.” Yerde sürünerek yanıma geldi ve bağcığı bu kez benim plastik kelepçemin üzerine koydu. “Al bakalım. Şimdi sen de aynısını yap.”

Ayaklarımı bağcığın ucundaki ilmiklere geçirip pedal çevirme hareketini yapmaya başladım. Sonunda kelepçe kırılıp koptu. Asher yanımda dikiliyor, babamın tıbbi durumunu gösteren grafiği anlamaya çalışıyordu.

“Tüm bunlara göre baban çok kan kaybetmiş fakat durumu çok da kötü görünmüyor. Mermi organlarına zarar vermemiş ve iyileşme sürecindeymiş. Aslında bilincinin açık olması gerekirdi.” Hızla ayaklanıp babamın yanına gittim. Elini okşayıp ondan bir tepki almaya çalıştım. “Tek bildiğim öldüğünü ve ardından doktorların onu kurtardığını gördüğüm. Bilinci neden kapalı,

bilmiyorum.” Saate baktım. 1 l:56’yı gösteriyordu.

Asher tekrar sayfaları karıştırdı. “Ayrıca burada ölüp yeniden hayata

döndürüldüğüne dair bir şey de yazmıyor.”

“Papi, haydi.” Parmaklarımla saçlarını geriye taradım. “Buradan çıkmamız gerek.”

“Aslında bu sabah iletişim kurabilmiş. Burada kızını aramak istediği yazıyor.”

Donakaldım. “Fakat Simone’un dediğine göre annesi ona babamın bu sabah hâlâ komada olduğunu söylemiş. Babam tepki vermiyormuş.”

‘Eh, Simone’un bir yalancı olduğunu ve ona güven olmayacağını artık biliyoruz. Bu konuda da yalan söylemesi seni şaşırtır mı?”

Alt dudağımı ısırdım; bir yanım hâlâ Simone’un bana büsbütün ihanet etme ihtimalini reddediyordu. “Fakat söylediklerine gerçekten inanıyormuş gibiydi. Sanki tüm bunları bu yüzden yapmıştı.”

“Belki de böyle düşünmeni istedi.” Asher başını iki yana salladı. “Hâlâ anlamadığım annesinin neden seni değil, sadece mızrağı istediği.”

Omuz silktim. “Bana başka planları olduğunu söyledi. Mızrağın nasıl işlediğini bildiğini sanmıyorum. Fakat sen başka bazı şeyleri biliyor olmalısın.”

“Ne gibi?” Sesimin tonundan kötü şeylerden bahsedeceğimi hissetmişti.

“Mızrağı kullandığımda gelecekten bazı olaylar gördüm... Babamı kurtarmamın dışında. Gerçekten çok kötü olaylardı. Sana anlatmadım çünkü babamın emniyetini sağladığımızda geleceği değiştirebileceğimi düşünmüştüm fakat şimdi bundan emin değilim.”

Asher sırtını dikleştirdi. Belli ki kendisini anlatacaklarıma hazırlıyordu. “Söyle bana.”

“ Görüntüler hızlı ileri sarılıyormuş gibi yanımdan hızla geçiyordu ve her defasında bir başka sahne beliriyordu.”

“Hı hı.”

“Birinin vurulduğunu gördüm; sonra koruyucu giysiler içinde insanlar ve sokaklarda cesetler vardı.” Boğazıma yükselen safrayı hissedebiliyordum.

Midem ekşidi. “Yaptığımdan dolayı insanlar ölecek mi?”

Asher bana yanıt vermedi. Vermek zorunda da değildi. Tabii ki olanlara ben neden olmuştum.

“Sadece mızrağı geri almanın bir yolunu bulacağız. Sadece gördüklerini değiştirmek için değil, Simone’un annesi eninde sonunda ne yapması gerektiğini anlayacağı ve o zaman senin peşine takılacağı için de. Kimse öyle büyük bir güce karşı koyamaz, bu yüzden de o...”

Gök gürültüsü binayı sarsıp Asher’ın geri kalan sözlerini boğdu. Duvardaki saat ll:58’i gösteriyordu. Tıpkı geleceğe dair o görüntüdeki gibi.

Dönüp pencereye baktım. Dışarıda, düşen yağmurun arasında beyaz bir sedan uzaklaşıyordu. Dikkatlice baktığımda Simone’un arka koltukta oturduğunu gördüm.

Ümitsizliğim önce kızgınlığa, sonra büyük bir öfkeye dönüştü. Bu olanlar hep Simone’un suçuydu. Onun yüzünden mızrağı kaybetmiştik ve geleceği düzeltme şansım da mızrakla beraber gitmişti. Simone’dan nefret ediyordum!

“Buradan çıkmamız gerek. Burada fazla oyalandık.” Asher başını çıkarıp koridora baktı.

Babamın yanına döndüm ve onu omuzlarından tutup silkeledim. “Papi, lütfen gözlerini aç. Buradan çıkmamız gerek. Lütfen.” Kolunu, sonra da bacağını ovuşturdum; kan dolaşımını hareketlendirmeye çalıştım. “Yardımına ihtiyacımız var. Nereye gideceğimizi bilmemiz gerek.”

Babam tepki vermedi.

Artık her şey bana ve Asher’a bağlıydı. Güvenli bir yer bulmamız gerekiyordu. Belki kırsalda ücra bir köşe. Babam bu haliyle çok da uzağa gidemezdi. Onu arabaya bindirmek bile epey güç olacaktı. Fakat Asher haklıydı; birilerinin bizi bulması an meselesiydi. Manastır artık bize koruma sağlayamazdı ve bir müttefike ihtiyacımız vardı. Güvenebileceğimiz birine.

Çözüm bir anda zihnimde şekilleniverdi. Büyükannem! Güçlü insanlarla bağlantıları vardı. Ayrıca Malta Şövalyeleri hiçbir zaman ne bana ne de işaretli başka kişilere zarar vermeye çalışmışlardı. Zaten büyükannem bana çoktan

himaye vaat etmiş ve beni Massimo'nun elinden kurtarmıştı. En az birkaç günlüğüne yanına sığınabilirdik.

"Nereye gidebileceğimizi biliyorum," dedim. "Malta Şövalyeleri'nin yanma döneceğiz. Büyükannem bize yardım eder... Bundan eminim."

Asher yüzünü astı. "Hastati'den gerçekten hoşlanmıyorlar." "Kesinlikle!"

"Fakat ben..."

"Bir zamanlar amcan Hastati üyesiydi," dedim. "Sen değilsin." "Bilmiyorum. Birçok yanıtsız soru var."

"Ona gerçekten güvenebilir miyiz?"

"Belki tam anlamıyla değil. Yine de en iyi seçeneğimiz bu. Et tırnaktan ayrılmaz. Aramızda kan bağı var."

"Kan..." Asher'ın gözleri kocaman açıldı. "Canımı sıkan da kan meselesi zaten." Babama ait çizelgeyi tekrar açtı.

"Offff." Babamdan kısa bir inilti geldi.

Telaşla babamın kolunu ovuşturdun ve elini tuttum. "Papi, buradayım. Benim, Cassie." Alnını ovdum ve gözlerini açmasını diledim. "Beni duyabiliyor musun? Seni seviyorum Papi. Her şeyden çok."

Babamın parmaklarının hafifçe seğirdiğini hissettim. "Asher, uyanıyor!" Sesimdeki heyecanın fark edilmemesi imkânsızdı. Önemli olan işte buydu. Babamın iyi olduğunu bilmek her şeye bedeldi. "Serum borusuna ne şırınga ettilerse nihayet işe yarıyor! Babam kımıldamaya başladı."

"Hım." Asher'ın tavrı benimkinin tam aksiydi. "Cassie, sanırım neler olduğunu anladım, fakat sana nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum."

Gözlerimi babamın yüzünden kısa bir süre için ayırıp Asher'a çevirdim. "Söyle işte."

"Babanın kam AB grubu." Asher çizelgeye işaret etti. Babamın elini ovup biraz daha hareket etmesini umdum. "E? Bu da nereden çıktı şimdi?"

“Longinus’un soyundan gelen işaretli kişilerde mızrak şeklinde bir doğum lekesi olur ve kanları 0 grubudur. Sende bunların her ikisi de var, değil mi?”

“Evet. Ne olmuş?” Lafı nereye getireceğini anlamamıştım. “Kan grubu AB olan biri 0 grubundan birinin babası ola-

maz. Temel bir biyoloji kuralıdır bu.” Duraksadı. “Cassie, buradaki senin baban değil.”

Monitörden gelen *bip* sesleri geçici sessizliği bozdu. Söyledikleri deli saçmasıydı. “Elbette ki o benim babam.” Babamın tanıdık yüzüne baktım. Bu adam geceleri beni uyutmak için öyküler okuyan, bana sanat hakkında her şeyi öğreten adamdı; sahip olduğum tek ailemdi. “Babamın neye benzediğini biliyorum.”

“Hayır. Demek istediğim o senin biyolojik baban değil.” “Ne diyorsun sen? Evlat edinildiğimi mi düşünüyorsun?” Bu gülünç fikri hemen bir kenara attım. “Hayır, yanılıyorsun. Delice bu. Annemin bana hamileyken çektirdiği, babamla ikisinin bebekliğimde beni kucaklarında tuttukları fotoğrafları gördüm. Bu çizelgede bir yanlışlık var. Uyansın diye babama diller dökmeye devam ettim. *“Vamos, Papi. Despiertate”*[1]

Babam elimi hafifçe sıktı. Beni işitebiliyordu!

“Cassie,” dedi Asher. “Bunu bir düşün. Bu durum, mızrağın sana gösterdiklerini de açıklar. Bağlantı kurduğun ve kurtardığın kişi gerçek babandı. Baban, yani bu yatakta yatan adam asla tehlikede değildi. Çizelgeye göre iyileşiyormuş zaten.”

Babam gözlerini kırpıştırarak açtı.

“Papi!” Kollarımı boynuna doladım. Babam kendisine gelmişti.

Babam yavaşça ellerime uzandı. İki elime de birer küçük öpücük kondurdu. Gözleri yaşarmıştı.

Boğuk, kısık bir sesle *“M’ija, ”* dedi. “O haklı. Ben baban değilim.”

1

İsp. “Haydi baba, uyan.” (e.n.)

-OTUZ ÜÇ-

Papi, ne dediğini bilmiyorsun sen.” Birkaç adım geriledim. Ona inanmak istemiyordum. “Hâlâ uyku mahmurusun. Asher yanılıyor.”

“Hayır Cassie.” Sesi titriyordu. Derin bir nefes alıp yavaşça verdi. “Seni her şeyden çok seviyorum fakat sana çok uzun zaman önce bunu söylemem gerekirdi. Sana her şeyi anlatmalıydım.”

Başım adamakıllı dönerken gözlerimi yumdum. Bunun doğru olması mümkün değildi. Çünkü doğruysa tüm hayatım bir yalan demekti. Peki Cassie Arroyo değilsem, kimdim ben?

Başım dönüyordu.

“Cassie, iyi misin?” diye sordu Papi. “Bu şekilde öğrendiğin için gerçekten üzgünüm.”

Asher beni sandalyelerden birine oturttu.

Yumuşak bir sesle “Bu birçok şeyi açıklıyor Cassie,” dedi Asher. “Bunu anlamalısın. Zihninde gördüğün her şey şimdi anlaşılıyor.”

O görüntü üzerine düşünemiyordum bile. Düşüncelerim aldatıldığıma ve kesinlikle güvenebileceğimi düşündüğüm tek kişinin bana yalan söylediğine saplanıp kalmıştı.

“Zihninde gördüklerin mi?” Babam başını hafifçe kaldırdı ve kalp monitörünün ritmi hızlandı. “Nasıl bir görüntü?” Asher da ben de ağzımızı açmadık.

“Cassie, mızrağı buldun mu yoksa?” Papi’nin sesi biraz daha güçlü çıksa da bu kez içinde daha da çok korku vardı. “Söyle bana.” Pencereden dışarı bakan Asher “Bayım, bence buradan çıkıp bunları sonra konuşmalıyız,” dedi.

“Sen de kimsin?” Papi’nin sesinde tuhaf, fazla korumacı bir ton vardı.

“Asher Portaine. Peder Gregorio’nun yeğeniyim. Cassie’ye yardım ediyorum.”

“Niçin yardım ediyorsun ona?” Babam gözlerini kıstı. “Siz ikiniz ne yaptınız?

Manastırı terk ederek kızımı nasıl bir tehlikeye attığından haberin var mı senin?”

“Bunu yapmak zorundaydık,” dedi Asher. “Amcam öldü ve biz de buraya geldik çünkü sandık ki siz...”

“Bir dakika. Gregorio öldü mü?” Papi parmaklarını saçlarında gezdirdi; alnı bir akordeon gibi çizgi çizgi oldu. “Ne za-man:

“Dün,” dedi Asher.

Papi başını iki yana salladı. “Ve nedense onu buraya getirmenin iyi bir fikir olduğunu düşündün, öyle mi?”

“Ciddi misin sen?” Sandalyemden fırladım. “Onu sorguya mı çekeceksin? Hayatım boyunca bana yalan söyledikten sonra, öyle mi?”

“Cassie, *m’ija.”* Bana altı yaşında bir çocukmuşum gibi baktığını görebiliyordum. “Ben senin babanım ve...”

“Değilsin! Babam değilsin!” Sözcükleri tükürürcesine söylüyor, yüksek sesle söylediklerimin benim kadar onun da canını yakmasını istiyordum.

“Cassie,” diye yakardı Papi, “*porfavor.”*[1] Kolunu bana uzatsa da ondan uzaklaştım. “Seni korumaya çalışıyorum. Sen benim kızımsın ve hep öyle kalacaksın. Aramızda kan bağı olmasa da. Aile kan bağından fazlasıdır.”

Meydan okurcasına “Evet,” dedim. “Mesela güven ve dürüstlük demektir aile. Belki de bu özelliklerimi *gerçek* babamdan almışımdır.”

Kalp monitörünün biplemeleri artık beni çıldırtmaya başlamıştı. Dönüp fişi tuttum ve prizden çektim. Fişle beraber eski hayatıma dair her şeyi de sökmüştüm sanki.

Israrla “*Yo soy tu papa,”*[2] dedi. “Kimse seni benden çok sevemez.”

Yanaklarından aşağı gözyaşları süzüldü. “Sana gerçeği söylemedim çünkü seni tüm bunlardan korumak istiyordum.” Uzanıp bileğimi kavradı ve gözlerimin içine baktı. “Senin için hiç düşünmeden canımı veririm.” Derin bir nefes aldı. “Seni her şeyden çok seviyorum.”

Alt dudağım titredi. İlk kez babamı ağlarken görüyordum. Yüreğim sızladı.

Papi kolumu çekti. Karşı koymadım. Yanına yığılırken kurşun yarasının olduğu göğsüne değmemeye dikkat ettim.

Öfkemi sürdürmem imkânsızdı. O benim babamdı... Tanıdığım tek babam. Sadece beni öpmesini ve her şeyin yoluna gireceğini söylemesini istiyordum. Benim de gözyaşlarını akmaya başladı. Yüzümü boynuna dayayıp bıraktım son üç gündeki tüm hislerim içimden akıp gitsin.

Babam saçımı okşarken "Seni seviyorum baba," diye fısıldadım. "Fakat kimim ben?"

Alnıma bir öpücük kondurdu. Ardından beni biraz geri itip gözlerimin içine baktı. "Sen Cassie Arroyo'sun, hep olduğun kişisin."

Yanılıyordu. Üç gün önceki kız değildim ben. Her şey değişmişti ve ben ondan her şeyi daha iyiye götürmesini istesem de işleri sadece benim yoluna koyabileceğimi biliyordum.

"Cassie!" Pencereden dışarı bakan Asher aniden arkasına döndü. "Hemen buradan çıkmamız gerek!" Kapıya koşup koridora baktı. "Civita'daki o motosikletli adam az önce binaya girdi."

"Kim?" diye sordu Papi.

"Seni vuran Hastati," dedim. Babamın belini doğrultmaya çalıştım. "Yürüyebilecek misin?"

Başını iki yana salladı. "Cassie, oturmakta bile zorlanıyorum." Asher beni çekip ondan uzaklaştırdı. "Gitmemiz gerek!" "Hayır!" Kolumu Asher'ın elinden kurtardım. "Onsuz bir yere gitmeyeceğim. Tüm bunları buradan onsuz ayrılmak için yapmadık!"

Papi sessizce "Yapamam," dedi. Yüzünden kaderine boyun eğdiği okunuyordu. "Sizi yavaşlatırım ancak. Üstelik benim peşimde değiller ki, hedefleri sensin."

Her şey yine seçimlerde bitiyordu.

Hem metro istasyonundaki Çingene hem de Signora Pesca-tori bana aynı şeyi

söylemişlerdi... *seçimler kaderi belirler.* Şimdi seçimimi yapıp kaderimi kucaklama zamanıydı.

“Peki, dinle Papi. Malta Şövalyeleri kompleksine gelmen gerek. Madam Elisabeth, annemin annesi, büyükannem... O orada. Ona güvenebiliriz.”

Babamın gözleri kocaman açıldı. “Sen nasıl...” Başını iki yana salladı. “Neyse. Malta Şövalyeleri Kompleksi’nden Madam Elisabeth. Anladım.”

Eğilip yanağına bir öpücük kondurdum. “Her şeyden çok.” “Cassie!” Asher kapıyı açık tutuyordu. “Zamanımız kalmadı!”

“Haydi!” dedi Papi.

Arkama bakmadan Asher’la beraber fırladım ve merdivenlerden zemin kata koştuk. Kapıyı iterek açtığımda yağmurun tamamen durduğunu fakat gökte hâlâ kara bulutların olduğunu fark ettim.

“Gisak orada.” Asher park yerinde duran eski arabaya işaret etti. Çevrede bir tehlike olup olmadığım görmek için etrafa bakındı.

Artık seçimlerimin onu da etkilediğini bildiğimden “Asher,” dedim. “Artık kaçmaktan yorulduğumu bilmen gerek.”

“Ne?” Bir bana bir arabaya baktı. Sonra yeniden bana. “Koşmak zorundayız. Bizi kimlerin izlediğini bilmiyoruz.”

“Hayır, demek istediğim artık kaçmayacağım. Ömrümü sürekli arkamı kollamakla geçirmeyeceğim. Peşlerinden gidip mızrağı alacağım.”

“Bu meseleyi sonra konuşabilir miyiz?” Sesinde çaresizlik vardı. “Önce buradan çıkmamız gerek.”

“Peki,” dedim. Fakat artık her şeyin farklı olacağını biliyordum.

Hedef olmaktan usanmıştım.

Ateşe ateşle karşılık vermemin zamanı gelmişti.

MATİH

NewYorkTimes'ın en çok satan kitaplar listesindeki Ritmatist, gizem, heyecan ve aksiyonu bir araya getiren soluksuz bir macera!

Jocl un dünyası ikiye ayrılıyordu: Ritmatist olanlar ve olmayanlar. Ve onun bu dünyada bir tek isteği vardı, o da Ritmatist olmak. Onlar çizgilere hayat verebiliyor, basit bir tebeşirle kendilerine muazzam bir savunma ya da muhteşem bir saldırı ortamı hazırlayabiliyorlardı. Üstelik vahşi tebeşir yaratıklara karşı tüm insanlığın kaderi de onların ellerindeydi!

[a]ywıtn tam ***?[Ta]jedir***

[1]

isp. "Lütfen." (e.n.)

[2]

İsp. "Ben senin babanım." (e.n.)